

ODUNCULAR

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAY
TÜRKİYE İMAM HATIPLİLER VAKFI

ODUNCULAR

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV23

Hikâye 11

Eylül 2023

T. C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 21146

ISBN: 978-605-72979-2-1

Grafik Tasarım:
Mehmet Akif Aydoğdu

Sebat Ofset Matbaacılık
Fevzi Çakmak Mh. Hacı Bayram Cd. No: 57
Karatay / KONYA Tel: +90 332 342 0153
sebat@sebat.com - Sertifika No: 46039
Basım Tarihi: Eylül 2023

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLİLER VAKFI

Şemsitebrizi Mh. Dr. Abdullah Salim Sk. No: 22 Karatay/KONYA
Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47
www.timav.org.tr | timav@timav.org.tr

ODUNCULAR

"İmam Hatip Nesli'nden"

11. Hikâye Yarışması
İlk 25 Eser

Hikâye Yarışması Seçici Kurul Üyeleri:

Abdullah Harmancı
Mehmet Kahraman
Sadık Yalsızuçanlar

*(Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

ODUNCULAR 9

Çiğdem Yıldırım

FİLİKA 13

Halil Gökgöz

SAKIN AÇMA 18

Zeynep Erim

ADEM'İN BAHÇESİ 21

İclal Açıkgöz

ARAYIŞ ve ADANIŞ 25

Beyzanur Duman

SEKİZ SANİYE 31

Müberra Dilay

TAŞSIZ MEZAR 39

Nadir Edikli

YALANCI RUHLAR RESİTALİ 43

Merve Aktürk

RENKLER ve SESLER 48

Zeren Babacan

İŞARETLER ve TANIŞIKLIK 55

Sabire Sude Davulcu

DİPTEKİ GERÇEKLİK 60

Kevser Çetinkaya

KADER DEFTERİM 67

Nida Şimal Özçırak

MÜEZZA Ü MUSTAFA 73

Elif Leyal Uğraş

POPÜLER YAZAR YETİŞTİRME FUARI 79

Berra Bilici

TANRI MİSAFİRİ 82

Serra Göde

DİLHUN KİMSE 86

Zeynep Taştan

ELMA ÇEKİRDEĞİ 92

Ecrin Sena Karahan

DİVANÇE 96

Meral Özkarabiyik

KARIŞIK ZİHİN 101

Zehra Aksu

YAŞAMAKTIR ÖLMEK 105

Betül Bayındır

KÖMÜR KARASI 110

Ayşe Sude Çalışkan

BİLİNÇLİ SORUMSUZLUK 117

Tümer Erkin Çiftçi

YANGIN 124

Rümeysa Fatma Dinçer

OYUN 129

Münevver Berra Erdem

KUDÜS 131

Gülsüm Beren Arı

Takdim

Umut dolu gözlerin nazargâhı, yoruldukça koşan bileklerin karargâhı, en beliğ satırların girizgâhı, irfanla harlanan gönüllerin dergâhı, sefere âşık neferlerin tezgâhı, hak yolunun sâliklerinin biricik güzergâhı olan hânemizin, İmam Hatip neslimizin hikâyeleriyle yeniden selam olsun...

Türkiye İmam Hatipliler Vakfı (TİMAV) olarak, Türkiye genelinde tüm İmam Hatip Liseleri arasında geleneksel hale getirdiğimiz hikâye yarışmamızın on birinci eseriyle okuyucularımızın karşısına tekrar çıkabilmenin onurunu bizlere yaşatan Allah Teâlâ'ya hamd ü senâlar olsun.

Kurulduğumuz günden beri İmam Hatip okullarımız, din eğitimi ve gençlik adına "bilgi, düşünce ve strateji" üretme gayretiyle birçok sahada olanca gücümüzle faaliyetlerimizi sürdürürken, İmam Hatip neslinin gönül dünyalarını, gündemlerini, dertlerini ve coşkularını, hülâsa tertemiz hayatlarından ibret dolu hikâyeleri ifade edebilmelerine imkân sunacak organizasyonlara hassaten önem gösteriyoruz.

Herhangi bir tema sınırlaması bulunmayan bu yılki yarışmamıza elliyi aşkın ilden, her biri eşsiz bir tasavvur âleminin mahsulü olan, birbirinden kıymetli beş yüze yakın eser başvurmuştur. Her yıl olduğu gibi bu yıl da jürilerimizi gerek duygu yoğunluğu gerekse dil ve anlatım estetiği cihetiyle adeta ter içerisinde bırakan bir eleme süreci neticesinde tespit edilen ilk yirmi beş hikâyeyi, elinizdeki kitapta bir araya getirdik.

Okumaya başladığınız anda fark edeceğiniz üzere hikâyeler; İmam Hatip neslinin içtenliğini, özgüvenini, irfan ve erdemini, enfüslerinde keşfedilmeyi bekleyen nice cevherleri yansıtırken yarınlarımızın semayı kuşatan hedef ve hayallerini de bütün ihtişamıyla gözler önüne sermektedir. Bu meyanda kitabımızı elinize aldığınız vakit, gençlerimizin sanat ve edebiyatla tesis etmiş olduğu sahici irtibatın numunelerine tekrar tekrar şahit olacak, mahir ellerden, gencecik dimağlardan sâdir olan satırların edebi lezzetini gözlerinizde ve gönüllerinizde hissedeceksiniz...

Dereceye girsin yahut girmesin, yarışmaya iştirak eden tüm öğrencilerimizi cân u gönülden tebrik ediyor; her birine sıhhat ve afiyet içerisinde, hayırlı ve uzun ömürler diliyorum. Umarım bu satırları yazan kıymetli gençlerimiz, ümmetin ve insanlığın geleceğinin hikâyesinde de baş mimarlar olacaklardır. Sizleri, okurken birçok duyguyu aynı anda yaşayacağınız sürükleyici hikâyeler ile baş başa bırakırken yeni eserlerle tekrardan buluşmak niyazıyla, selam ve saygılarımı sunuyorum.

Dr. Sami BAYRAKCI
TİMAV Genel Başkanı

1.

ODUNCULAR

Çiğdem Yıldırım

Konya - Yunak Anadolu İmam Hatip Lisesi

Tepenin üstünden sini gibi bir ay yükseliyor. Zeytinlerden, eriğın koyu dallarından fark etmemişim doğuşunu. Gün gibi olmasa da, aydınlık ortalık. Feneri söndürüyorum. Tarlanın kapısını açıp, çıkıyorum. Yolun loş karaltısına gölgem düşüyor. Önüm sıra kayıp gidiyor. Her yandan bir şeyin, bir şey söylemeyen sesi geliyor; gecenin sesi. Dere bir çağıldı tutturmuş türkü ayarında. Ne yandı öttü seçilemeyen baykuş, rüzgarda hışırdayan yapraklar, aşağılardaki dalgalı deniz, ağıldaki keçinin boynundaki arada bir tınılıdayan çan, köpek ulumasının ayarttığı bir tepenin arkasında kesik kesik havlayan çakal, kurbağalar, cırcır böcekleri, çınarın dalları kendi seslerini geceye katmış kendilerini feshedip gecedен olmuşlar. Bana dinlenmek düşüyor. Bir süre dereye eşlik eden yol, ileride beton bir köprü ile üzerinden aşırıp tepeye doğru uzuyor. Dere yatağı yüksek çınarların koyu karanlığında ürkütücü görünüyor. Kimi yerlerde her nasılsa dalların aralarından sıyrılıp suyun üzerine düşen ay ışığı suyun akışıyla parıldayıp, dalgalanıyor. Bazen hafifçe sallanan dalların arsından bir yol bulan bir tutam bir ışık, kimi derenin kıyısındaki birkaç çakıl taşına, kimi yıkılmış kuru bir kütüğe kimi zaman da eğretili otlarının çalılıarın üzerine dökülüp bir anlığına düştüğü yeri aydınlatıp, dalının salınışıyla parıldayıp sönüyor. Köprüyü geçip biraz yürüdükten sonra ayrılan yola sapıyorum. Yol daralıp hafif dikeliyor. Birkaç kişinin anca sarılabileceğı karanlıkta çınar

gövdeleri yolun yanlarında başka bir dünyadanmış gibi karanlığın içine doğru yükseliyorlar. Hafif esintide titreşen yaprakların sesleri bilinmez bir dilin geceyle söyleşmesi gibi. Biraz yürüdükten sonra ışıklarını görüyorum. Uzaktan bir köpek havlaması karşılıyor beni. Kalın davudi bir ses,

Raki! otur oğlum, deyince bir iki gıyıkladıktan sonra kesiliyor.

Yolun iki yanı boyunca ince, kalın odunlar istiflenmiş. İleriden dalgalı bir aydınlık yayılıyor. Kesik kesik , parça parça ağaçların, yolun, odun yığınlarını eğleşiyor. Işık demetleri biri yan yatmış büyük iki bidon yanındaki çekil varil, üzerindeki dala asılmış sarkan motorlu testerelerin kopuk kesici zincirleri karanlıkta görünüp yitiyorlar. Yaklaştıkça ses de ışık da artıyor. Kaldıkları geniş alanın üç yanı istiflenmiş odunlarla çevrelenmiş. Oturdukları masanın ilerisinde dev bir çadır karaltısı görünüyor. Kenardaki traktörün arkasına doğru uzattıkları kalınca sırtığın ucundaki ampulden sarı, çiğ bir ışık yayılıyor. Traktör de bildiğimiz traktörlerden değil, ilginç bir şey.

Önüne, arkasına kalın köşebent demirlerden kesilip kaynatılarak koca iki odun taşıma kafesi uydurulmuş. Arkadaki kafes daha geniş. Traktörün hidrolik sisteminden yararlanarak, yanlara iki havalı piston konmuş "Tamperli " bir traktör. Kesip kafese istifledikleri kalın ince odunları, bir manevrayla hareket ettirerek yükleyip boşaltabiliyorlar. Büyük kolaylık. Tüm yüzler bana döndü. Kalın kütüklerden biçilerek çakılmış geniş bir masanın etrafında üç kişi var. Birisi ocağın yanında elinde her yanı kararmış tavada cızırtılarla bir şeyler pişiriyor. Ateşin yalımları geziniyor üzerlerinde. Karanlıkta, sadece yirmilerine yakın gencin yaşını tahmin edebiliyorum. Diğerlerinin kızılıklarının gezindiği, uzanmış sakallarının kararttığı yüzlerinden yaşlarının anlamak olanaksız.

Selam veriyorum. Ortalığa nesne, hedef gözetmeyen bir selam bu. Mekana, tahta masaya, ateşe, ateşin üzerinde kararmış demliğe, tavaya, çınarın dibine pusup çenesini öne uzattığı iki ayağının üzerine dayamış, gözlerinde ateşin alevlerinin parıldadığı köpeğe, bıyığının çayla ıslak, günlerce yüzü traşsız oduncuya, kesik kesik geceyi kemiren cırcır böceğine bir selam...

Taşların üzerine ustaca yerleştirilmiş dökme demir maşinga üstüyle kullanışlı bir ocak yapmışlar. Üstünde kararmış koca bir güğümle ondan öte kararmış demlik var. Ateş gü, kaygısız, geveze. Ne olacak ki, odun derdi mi var? Her yan odun. Çak kibriti; ateş olsun.

Gel abi, diyor Nizam.

Kirli bir çaputa sarılı elinde çayı dibine ermiş bir bardak tutuyor. Yüzünün kırışıklıklarında, dudak kenarlarında, gözlerinde, bıyıklarında haftalarca jilet görmemiş sakalında odun talaşları, yolların tozu toprağı var. Yorulmuş. Öyle bakıyor. Masanın bir yanına oturuyorum. Eski bir gazete serilmiş üzerine ekmek dilimlemeden dağılmış, derince bir kaba birkaç mor soğanla domates dilimlenmiş. Plastik bir damacana yarısına kadar suyla dolu, dibinde birkaç bardak. Ocaktaki tava geldi. Tepeleme kızartma patates. Her yana yayıldı kokusu. Ortadaki geniş tepsiye döküldü. Tavadan çıtırdayan kızgın yağ zerrecikleriyle gözlerden açlık saçıldı ortalığa. İnsanlar bir anda ellerinde çatallar, somunda koparılmış sabırsız bir dilimle iliştiler etrafına. Kimse kimseye, buyur demedi. Hepsinin kolu aynı anda aynı uzanırken köpekten sessiz bir gıyılı düştü sofranın sağır yerlerine.

Abi buyur, dedi dolu ağzıyla.

Toktum. Hızlı aceleci, aç ellerde dolu gelip boş gitti bir süre çatallar, kaşıklar. Dişlerin çiğnenme, koparma seslerine, tavaya, tabağa, bardağa, çarpan nesnelere sesleri karıştı. Gece, gecenin sesleri bekliyordu bir yanda şimdilik. Çatalların hareketleri ağırlaşırken, tepesinin de dibine saçılmış birkaç patates kaldı sahipsiz, talepsiz. Biri geçirdi. Biri ağzının kenarındaki yağları bir gazete parçasıyla sildi, birisi durup öylece bekledi. O, tokluğun en üst makamında sessiz, çıktı çıkmadan öylece bekledi ben baktım sadece her şeye. Demliğin kendinden kara bir çay döküldü ince belli bir bardaklara. Çok değil, herkesin dem yerine kadar. Üzerine meşe odunuyla kaynamış Eğri dere suyu tamladı sömürerek çekildi ilk yudumlar. İçenler ardına dolu bir sigara dumanı ekledi. İçmeyenlerin dili şavkıdı damakla ağzın rast gele yanlarından kalan son tatları toplamak için. Tatlı bir acıyla geldi keyif. Yavaşça değişti bir şeyler. Bedenler uzadı, hareketler ağırlaştı, bakışlar daha karanlık yerlere takıldı, orada kalmada. Tokluk, o uyuşturan, tembelleştiren ağırlıyla gezindi demli çay kokuların arasında. Çatallar, kaşıklar, ekmeğin kırıntıları, tavşanın içindeki yağ damlacıkları, dişlenip bırakılmış bir parça soğan, tabağın dibindeki domates çekirdekleri, ıslaklık zamanda asılı kaldı bir süre. Unutulmadı; her şey bir yana bırakıldı. Elindeki kirli sargıya baktığımı fark etti. Testere çalışırken kaydım abi, dedi. Oluyor arada böyle ufak şeyler bunlar. Haftalarca elimizin sarıldığı oluyor. Dağ başı burası. Öyle her akan kanda ilaç merhem olmuyor abi. İş var.

İş beklemiyor. Sabah güneşten önce kalkılır burada, akşamdan hazır azık torbaları atılır omuzlara, derenin buz gibi suyundan yarım avuç sular çalınır yüzlere, bir göz bakarken bir göz uyur. Aklın yarısı yol boyundaki kütüğe, çalıya ilişirken diğer yarısı yoktur ortalarda. Yolun, gidişin tozu bir yanımıza sıvanırken, bir yanımız tozsuz, top-raksız, derin uykularda yorganın altındadır hep. Bir yan yanar, bir yan boran buz yarımındır her şey. Yarılarak tamamlanır. Pek ayar tut-masa da günde üç, dört sıra odun yapıyoruz. Barçına'nın Eğridere'ye bakan yamaçlardan kesiyoruz. Traktörü yangın yollarında yakın bir yere götürüyoruz.

Ötesi yürüyerek tabi ki. Dayı, kesicidir elinde motorlu testere, mıntıkadaki belirli bir şeride düşen odunları dibinden keser. Kalın, yüksek ağaçlar değil bunlar. Genelde davulga, kayın, gürgen, zele-nika, kuru meşe keseriz. Nihat budaklarını düzler, Hayati ikimizde kızağa yükler, traktöre kadar çekeriz. Sonra değişiriz başka birisi keseriz. Biri budakçıyken diğerleri kızakçı olur. İnsanın kafası şişer motorlu testerenin sesinden. Bir iki alışılır sonra bir şey duymaz olur insan. Bu uzun yaz günlerinde bile nasıl akşam olduğunu an-lamayız. Kışın zor olur tabi ki. Yağmuru, çamuru, soğuğu, karı. Ama çaresi yoktur. Hep birkaç gün sonraya yetiyecek bir sipariş olur. Gelir çift dingil bir kamyon. Tepeleme odunla dolar. Gider. Bir saat kadar önce geldik. Odunları indir, istifle, o, bu, ateş, yemek derken karanlı-ğa kalıyoruz. Yemek, bulaşık derken bedenler artık bizi taşımaz olu-yor. Uzaniyoruz yataklara. Hani derler ya, yattığımız yeri bilmeden uyuyoruz. Deliksiz, kesintisiz. Sabaha kadar. Top atsa kim duyacak. Bardaklar hiç boş kalmıyor. Çaylar biteviye tazeleniyor. Sigaralar ardı ardına ekleniyor. Bir yudum aldım çayından. Ateşin koyu kor-larından kıvılcımlar saçıldı karanlığa. Söndüler menzilden çıkıştan saniyeler sonra. Duyabilecek uzaklardan bir baykuş, Uuh huuu, dedi. Sözüün gerisi açık kaldı. İzin istedim. Kalktım. Yarım diz kırımı kıpır-danışlarla uğurlandım. Ateşin yalınlarına sırtımı dönüp, yürüdüm. Çadırıma döndüm. Kenarındaki kilime çöktüm. Yorgundum. Yorgun muydum? O an fark ettim; her an çadırın etrafı erik ağacının kuytu karanlık köşeleri, uçuşan ateş böcekleriyle sarılıydı. En son çocuk-luğumda görmüştüm böylesi uçuşan bir aydınlık. Yıllar öncesinin, geçmişin çoban ateşlerinin hayaletlerine baktım bir zaman. Kork-tum. Çadırıma girip, fermuarı çektim. Yatağıma uzandım. Derin bir uykuya daldım.

2.

FİLİKA

Halil Gökğöz

Istanbul - Ekrem Cevahir Anadolu İmam Hatip Lisesi

Soğuk ve rüzgârlı bir gece yarısıydı. Ahşap binanın boşluklarını kapatmak için kesilip duvarlara umarsızca çivilenmiş gaz tene-kelerinden bazıları zayıf prangalarından kurtulmuş, evin tersi-ne esen kaba rüzgâr eşliğinde dış gıcırdatan seslerle biteviye duvara çarpıyordu.

Yaşlı adamı kendisi gibi ıssız ve rükuda duran bu evde tutan, git-mekten alıkoyan bir şeyler vardı. Kulağından bir türlü gitmeyen şen şakrak çocuk seslerinin musikisi, sıcak yuvasının duvarlara sinmiş hatıra kokuları ve gazı tükenmiş lambasının yokluğunda boğulduğu koyu karanlıkta ezbere bildiği duvarlara dokunarak yol buluşuydu. Kırk yıllık hatrını halen yaşatmaya çalıştığı kahve eşliğinde edilmiş sıcak sohbetler, yatağında uyuklarken sağına döndüğü vakit hatırla-dığı güzel gözleriydi karısının.

Köydeki kültürel mirası görmeye gelen yabancı turistlere köy-lülerin yol tarif etmek için nirengi noktası olarak kullandığı tarihî camiden gelen ezan sesi, ormanın dört bir yanında çakal ulumaları eşliğinde yankılanıyordu. Müezzinin minareden “Essalatû hayrum minen nevm” nidasına uyandı. Titrek ışıklı, yanmaya mecali kalma-mış, tozlu gaz lambasını eline aldı. Lambanın etrafa saçtığı titrek ışık uykusuzluktan kararmış göz altlarını aydınlatamıyordu. Yine de lamba, merhametine sığındığı Yaradan'ının rızası için açık tuttuğu

gözlerine aksediyor, onları kamaştırıyordu. Yalpalayan adımlarla tenekelerle yaptığı derme çatma lavabosuna varıp besmeleyle paçalarını sıyırdı, niyet edip usulca abdestini aldı.

Kıyamdayken fısıltıyla okuduğu surelerle, dizleri yere değdiğinde gıcırdayan tahta sesleri, secdedeki mırıltıları rüzgârın ışıklarıyla sonsuzluğa katılıyordu. Verdi selamını, etti duasını. Hayatla alacağı vereceği kalmamıştı. Hâliyle ettiği dua da yaşadığı hayat kadar mütevazıydı. Yarın yiyeceği rızkı için kırışık ellerini semaya kaldırıyor, son nefesini huzurlu bir tebessümle verebilmeyi diliyordu.

Dağ yamaçlarının arasından yavaş yavaş yükselerek camlarda kendini gösteren güneşe eşlik eden horozlar akşama kalacak balıklardan pay alabilmek için avazları çıktığı kadar bağıyor, balıkçıya kendilerini kanıtlamaya çalışıyorlardı. Geçirdi sırtına kabanını, yılanmış yağmurluğuyla oltasını ardiyeye inip sandıktan aldı. Sene de bir bayram ziyaretine gelen torunundan kalma atkıyı askılıktan alıp kokladı ve boynuna sardı. Çok severdi Yağmur'unu. Soluk, sarı renkli ve çamurlu botunu zar zor giydi. Yıllardır menteşelerine yağ damlası değmemiş kapının gıcirtısının sesini kendine dost edinmişti. Onunla muhabbet eder gibi yavaşça kapıyı aralayıp siyah çizgili beresini giydi. Yüz hatları da elleri gibi kırış kırış olan balıkçıya beresini tersten taktığını söyleyecek kimsesi yoktu. Zaten bilse de umursamazdı muhtemelen.

Poyraz dinmişti. Ak sakalları arasından esip giden poyrazın son esintileri, fırtına öncesi sessizliğe işaret etti sanki. Yıllardır insanlara dert anlatmaktan tüylerin bittiği diliyle işaret parmağını ıslattı, havaya kaldırdı, kaşlarını çatıp "Hmm..." dedi. Bulutların gidişatını gözlerini kısıp kestirmeye çalıştı. Bu havada denize açılabilineceğine kanaat getirip sandalın ipini iskeleden çekistirerek yavaşça üstüne bindi. Ekim ayının kışa haberci soğuk havası onun eski bedenindeki dirayeti engelleyebilecek kadar sert değildi. Kalın astarlı kabanından ziyade yaşadığı tecrübeler ve eriştiği olgunluktan onu soğuktan koruyan. Soğuk neydi ki? O ne kışlar atlatmıştı...

Sandalına kızının ismini, Zehra'yı koymuştu. "Zehra'm" derdi, "Benim güzel kızım... gözümün ufka kadar alabildiği şu engin derayla... yalnız bırakmazsın beni değil mi?" Zehra küçücük... Ne anlarsın ağdalı sözlerden? Ne anlarsın yalnızlıktan? Güler dururdu martılara bakara Babası da sanki bilmez miydi anlamayacağını? Bilirdi de geç olmadan yanardı derdine. Her kuşun kanat çırpmayı öğrendi-

ğinde uçup geri gelmeyeceğini bilirdi.

Dalgaların gidişatını, akıntı yönünü ve ritmini gözüne kestirdikten sonra fisiltila besmelesini çekip ağır ağır denize açıldı. Akıntının tersine doğru kürek çekerek kıyıdan uzaklaştı. Sandal, tıpkı balıkçının Zehra'yı küçükken beşikte salladığı gibi bir sağa, bir sola sallanıyordu. Arada bir tepesinde uçuşan martılar havada elips çizerek attıkları çığlıklarla balıkçıya minnet gösteriyor, onu selamlıyorlardı.

Her ne kadar diğer balıkçılardan tecrübeli dahi olsa sezgileri eskiye nazaran paslanmıştı. O buna inanmak istemiyor, tuttuğu her balıkta kendini kendine kanıtlıyordu. Yek besmele ardından oltasının kurşununu eline aldı, usulca boşluğa sallandırdı, kurşunun ağırlığını birkaç kez eliyle tarttı. Keskin ışıklar çalacak şekilde oltayı salladı salladı, fırlattı. Oltanın ucundaki kurşun ıslık çalarak kendine yol buldu. Attığı olta sanki denizin altındaki yerini bilirmişçesine balığa nokta atışı isabet ediyor, sadece balıkçının tecrübesini kanıtlamıyor, aynı zamanda estetik bir görüntü oluşturuyordu.

Deniz, öğle vaktindeki sükûnetinin yerini hafif esen rüzgârın üfleyleşlerine bırakıyordu. Balıkçı ikindi namazı saati yaklaştığı hâlde her tuttuğu balığın akabinde "Bu son!" diyerek iskeleye yanaşmaktan uzak duruyordu. Sandal yana usul usul sallanıyor, sular birleşerek oluşturdukları minik duvarlarla ona nazikçe temas ediyordu. Bu temaslar uyuyan birini uyandırmaya çalışırken önce nazik, uyanmadıkça kabalaşan dokunuşlara benziyordu.

Tekrar olta attı, tekrar tuttu balığı. Az önce balıkçıyı selamlayan martıların çığlıklarından eser yoktu, derin bir sessizlik çökmüştü. Koskoca deryanın ağzını bıçak açmıyordu. Bu sessizlik hayra alamet değildi. Bir sükûnet ancak bu kadar gürültülü olabilirdi ki balıkçı bundan huylandı. Oltasını bir kenara sabitleyip etrafına bakındı. Sağına baktı, soluna baktı. Kafasını tam yukarı doğru çevirirken yanağına bir su damlası düştü. Yola çıktığı andan beri sallanan sandalla alışan balıkçı, dalgaların hızlandığının farkına varmamıştı. Sanki Karadeniz derin uykusundan sıyrılıp uyanıyordu.

Sandal kuvvetli bir biçimde sallanmaya başlayınca balıkçı bir hipnozdan uyanır gibi kürekleri eliyle kavradı. Panikle kaldırıp indirdiği küreğin darbeleriyle suyu dövmeye başladı. Yaşlı kollarıyla küreklere her asılmasından sonrasında ter akıttığından tenine çiseleyen yağmur damlacıklarını hissetmiyordu. Damlacıklar damlalara

dönmeye başlayınca ak sakallarında nem hissetti. Hayatta kalma iç güdüsüyle salgıladığı adrenalin; gençliğinde sevip hayatına aldıktan sonra teker teker kaybettiği insanların acısıyla yıpranmış kalbine ağır gelebilirdi.

İskele silik bir biçimde görünüyordu. Önceden sırf mesleğini icra ettiği mekân olarak gördüğü iskele, şu an onun için umuttan başka bir şey değildi. Çırpınışı şu son kalan aylarını, belki de günlerini yaşamak için miydi yoksa hayatta kalma refleksi miydi? Belki de onu sevenler üzülmesin diyeydi. Sebebi ne olursa olsun kurtulmak, hayatta kalmak için çabalıyordu.

Gözlüksüz, uzağı da yakını da buğulu cam misali gören balıkçı iskeleye yaklaştığını görebiliyordu fakat yakınlığı kestiremiyordu. Hem yağmurun göz bebeklerine çarpıp sıçramasıyla kapanıp duran göz kapakları hem de iskeleye vardığını anlayamamasına sebep olan yaşlı gözleri sandalın iskele kenarlarındaki yastık niyetine asılan lastik usturmaçalara sertçe çarpmasına sebep oldu. O şiddetle geri savrulan balıkçı göz açıp kapayıncaya değin kendini suyun altında buldu. Vücudunu bir anda kaplayan kara ıslak serinlik ölümü andırıyordu. Ölümdü belki de. Dibe çöküyordu, kayıp bilinciyle daha da dibe...

Kendini bir odada buldu. İlk başta tanımakta güçlük çektiği bu odayı üstüne oturduğu halının alaturka desenlerinden tanıdı. Gençliğinde yaşamını sürdürdüğü aile evindeydi. Bir kış akşamı çatırdayan sobanın kenarında namaz sonrası dua eden annesinin omzuna yaslanmış, dikkatli dinlediğinde aradan iki üç kelime seçilebilen fısıltıların ve anne kokusunun huzuruyla kendini boşluğa bırakmıştı. Şu ana değin kimse onu bu denli sıcak sevmemişti. O an ölse gam yemez, gözleri açık gitmezdi. Kulağına akmakta olan bir suyun sesi gelir gibi oldu. Yağmurun çiselediğini zannedip pencereden baktı ama bir şey göremedi. Ses daha da derinleşti...

Biraz sonra, tavandan göz kapağına gelen damlanın etkisi ile göz kapağını birkaç kez açıp kapattı. Kendini bir anda bankta otururken buldu. Gözünü aniden alan ve o sırada batmakta olan güneş, denize yansmasıyla fevkalade bir manzara oluşturuyordu. Bir anda sol omzunda bir ağırlık hissedip irkildi. Genç karısı “Noldu?” diye sorunca sanki oturuşunu düzeltiyormuş gibi yapıp bozuntuya vermeden kolunu omzuna attı, “yok bir şey” dedi. Saçına burnunu dayayıp bir ömürlük stok yaparcasına kokusunu içine çekti. Gözünden damla-

yan bir damla yaşla birlikte karısının başını öpüp kafasını kafasına yasladı. Balıkçı kimseyi bu denli sıcak sevmemişti. Kendini kıyıya çarpıp duran dalgaların sesine bıraktı. Sesler gittikçe artmaya ve boğuklaşmaya başladı. Göz kapakları uyku öncesi gibi usulca açılıp kapandı. Tekrar açıldı, tekrar kapandı. Tekrar açıldı...

Gözlerini açtığında kendini çömelmiş ve iki eli de havada vaziyette buldu. İçinden anlam veremediği bir ses "Hadi kızım!" demesini istiyordu. O da istemsizce bu kelimeleri dilinden düşürdü. Önüne baktığında emekleyen kızını gördü. Bir daha söyledi: "Hadi kızım!" Zehra yavaşça sallanarak doğruldu. Dizini büküp bir adımını yere bastı ve dengesini sağlamak için iki kolunu da havaya kaldırdı. Babası son kez sessizce "Hadi!" dedi. En son tek eliyle yerden destek alarak bir daha emeklemeyecekmişçesine ayağa kalktı. Babasının gözleri doldu. Ona yürümesini bekleyemeden kollarından kendine çekip sarılabildiği kadar sıkıca sarıldı. "Zehra'm..." dedi ağlayarak. Daha uçmayı öğrenmeyen kuşunun ilk kanat çırpışlarıydı bunlar. Her ne kadar istemese de ilk gün ayağa kalkacak, ikinci gün adım atacak, üçüncü gün ise yuvadan ayrılacaktı. O bunları düşünürken Zehra'nın kolunu salladığını hissetti. O minik hâliyle babasının göz yaşları akitmesine üzülmüş "Baba niye ağlıyorsun?" diyordu. Babası bir şeyler söylemek istiyor gibiydi ama ağzını hareket ettiremiyordu. "Baba!.. Baba!.." ses gittikçe derinleşti, kısıldıkça kısılarak kayboldu.

Gözlerini açtığında kendini denizin altında buldu. Vücudu son bir direniş için onu uykusundan uyandırmıştı. Derisi sarkmış kollarıyla yukarı doğru kulaç attı. Çabaladı, bir kulaç daha attı. Suya son bir kol darbesi vurup ne olduğunu anlayamadığı bir nesneye tutundu. O nesne benliğini bulmuş, belki de kemale ermiş bir insan misali o tutunuşla, bir insan yaşamının kurtuluşuna aracı olmakla birlikte bir anlam kazanmıştı. Son enerjisiyle kendini tepeye çekmeye çalıştı. Usturmaçalardan tekinin kenarından tutunup kendini iskelenin üstüne bırakıp boylu boyunca uzandı.

Nefes nefeseydi. Sakinleşti nefesi. Derin bir nefes aldı. Derin bir şükür çekti. Gökyüzünün derinliklerine baktı. Denizin derinlikleri aklına geldi. Denize baktı... Alabora sandalıyla beraber batan binbir anısını gördü.

Olayı anlatacak kimsesi yoktu.

3.

SAKIN AÇMA!

Zeynep Erim

Bursa - Şehit Fevzi Başaran Anadolu İmam Hatip Lisesi

Gözlerim açık sanırım. Gerçekten görüyor muyum yoksa rüyada mıyım? Bazı sesler geliyor kulağıma. O zaman uyanığım. Kim olduğumu hatırlamıyorum. Şu anda neden bir otobüsün içindeyim ve nereye gidiyorum? Bu sık olur muydu acaba? Hava kararmış. Acaba saat kaç? Umurumda değil. Eve gidip kafamı yastığa koymak için sabırsızlanıyorum. Belki de eve gitmek için otobüse binmişimdir. Nerede olduğumu anlayabilmek için camdan dışarı bakmam lazım. Başımı çevirmeye bile halim yok. Aha! Yaşlı bir kadın. Gözlerini bana dikmiş nasıl da bakıyor. Herhâlde otobüs dolu ve kadın benden yer istiyor. Ayağa kalktığım an yere yığılacakmış gibi hissediyorum ve tabii ki de bu kadın bunu bilmiyor. Hayır madem ayakta duramayacak kadar yaşlısın bu saatte dışarıda işin ne? Ben bile bu yaşında, bu saatte, burada ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyorum. Gerçi yaşımı dahi hatırlamıyorum. Ama benden yer istediğine göre orta yaşlı belki de daha genç olmalıyım. Kalkmam gerektiğini hissettim. Kadına yardım için mi kalkıyorum yoksa in-ceğim için mi emin değilim. Elim yanlışlıkla ya da bilerek düğmeye bastı. Sanki bedenimi ben kontrol etmiyormuşum gibi. İnmem gerekiyordu. Sonuçta düğmeye basmıştım bir kere. Dışarı otobüsün içine göre daha sıcak. Bu pek doğru değil gibi duruyor. Acaba soğuk sıcak olarak mı algılıyorum? Emin değilim. Belki de sıcak ve soğuk kavramının manasını bilmiyordumdur. Gerçi bu durumda bir

şeyi bilip bilmediğimi bile bilmiyorum. Gideceğim yer uzakmış gibi hissediyorum. Emin olamıyorum. Emin olmadığım tek şey bu değil. Biri adımı sorsa hatırlayacak durumda değilim. Ama ayaklarımı beni gitmem gereken yere götürüyor galiba. Yolu iyi biliyor gibi duruyor. Her gün bunu yapmışçasına... Acaba yapmış mıydı? Hatırlamıyorum. Daha doğrusu hatırlamaya çalışacak kadar enerjim yok. Ayaklarım tutmuyor gibi. Yürüyor muyum diye ayaklarımı kontrol etmem gerekiyor. Acaba şuradaki kafeye girip bir kahve mi alsam? En azından ne yaptığımı, ne yapmaya çalıştığımı anlarım. Param var mı acaba? Ben bunu düşünen kadar ayaklarımı beni kafenin önüne getiriverdi. Yoksa ayaklarımın beni en başından beri getirmek istediği yer burası mı? Kafe çok âşına görünüyor. Ama bundan da emin değilim. İçerideki insanlar fazla şık. Acaba ben onlar arsında dikkat çeker miyim? Ama benim de onlardan pek bir farkım yok gibi. Acaba neden takım elbise giyiyorum? Yoksa önemli biri miyim? O kadar önemli biri olsam neden otobüse bineyim ki? Ama üstüm baya bir dağınık duruyor. Neden ki? Kasadaki kişi bana fazla dikkatli bakıyor. Biraz şaşırmış biraz da korkmuş gibi duruyor. Peki neden? Beni tanıyor mu acaba? Ben onu tanıyor muyum? Yoksa daha farklı bir şey mi? Yoksa fazla mı yakışıklıyım?

-Murat özür dilerim! Çok özür dilerim! Ben böyle olsun istemiştim! Be...ben bunu yapamazdım! Affet beni!..

Neden bu kadar duygusallaştı ve ağlamaya başladı ki bu kadın? Kime diyor anlayamıyorum. Tek kelime edip bir şey diyecek halim yok. Bana doğru mu geliyor bu kadın? Neden? Anlamıyorum! Göz yaşlarım mı akıyor benim? Ne olduğunu bile anlamadan niye akıyor. Bacaklarım titremeye başladı. Bedenimi hatta ruhumu bile kontrol edemiyorum. Ne oluyor böyle?

- Murat bir şey söyle lütfen, durma böyle! Seni dün den beri çok kez aradım, açmadın telefonlarımı. Bak benden nefret edebilirsin ama beni böyle cezalandıramazsın lütfen! Korkutuyorsun beni bir şey söyle!

Hatırlamaya başlıyor gibiyim. Ya da daha kötüsü, her şeyi unuttuyor gibiyim. Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum! En net hatırladığım şey gözyaşları içindeyken dediğim o cümle: "Unutmak istiyorum her şeyi. Seni, beni, yaşadıklarımızı... Her şeyi!" Başım dönüyor gibi. Bundan da emin değilim ya da eminim. Artık emin olup olmadığından bile emin değilim...

-Be...ben...

Kalp atış seslerini kontrol eden makine sesi, annemin ağlama sesi ve elimi tutan sıcacık bir baba şefkati. Evet hastanedeyim. Eminim. Eminim kelimesini kullanmak da hiç hoş değil. Her şeyi bilmek de öyle. Unutma kelimesi hiç bu kadar güzel olmuş muydu? Belki de unutmanın kendisi güzeldi. Keşke unutsam demeyeceğim. Çünkü her şeyi çok net hatırlayan biri kolay kolay unutamaz. Bu yüzden sakın gözlerini açma diyorum kendime, sakın açma! Bu da pek mümkün değil. Ama en azından doktor gelip ayıldığımı fark edene kadar sakın açma. Sakın!..

4.

ADEM'İN BAHÇESİ

İclal Açıkgöz

Kocaeli - Mehmet Akif Ersoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Adem uyandı. Odayı bir ağlama sesi doldurdu. Adem ıslak yüzünü ovaladı, küçük elleriyle yorganı üzerinden itti. Yatağa girerken ayağında olan çoraplar yorganla birlikte yatağının içinde kaybolmuştu. Ağır yorganı tembelce kaldırdı, çoraplarını buldu, ayağına geçirdi.

Yataktan kalktı, ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. Musluğa ulaşmak için taburenin üstüne çıktı, yalap şalap yıkadı yüzünü. Islak ellerini üstüne sildi, bakışlarını aynaya çevirdi, al yanaklarıyla huyusuz bir çocuk gözlerine baktı.

Keyifsizliğini de peşine sürükleyip mutfığa gitti. Boş ve bakımsız mutfaktaki birkaç parça öylece ortadaydı. Kapının koluna asılmış ekmek poşetinden bir parça ekmek kopardı, tezgahın üstünde duran kahvaltılık bacağı aldı, tezgahın kenarındaki yarı dolu bal kasesinden ekmeğine bal sürdü. Baldan başka tezgahtaki tek yiyecek bozulmaya yüz tutmuş bir tabak incirdi.

Bahçemin incirleri gibi değil, diye düşündü. Adem'in bahçesi... Ne kadar çok özlemişti bahçesini. İsa'dan sonra iki bin yıl olmuştu ama Adem'den sonra ne kadar olduğunu bilmiyordu. Orada zaman bir başka akardı, akreple yelkovanın arasına sığdıramazdı onu. Buradaysa bir salıncak sırasını bekler gibiydi zaman.

Bahçesi Adem'e oyun parkıydı.

Adem ekmeğini bitiremedi, öylece tezgaha bıraktı. Kimse kızmadı bu yaptığına ama yine de onun yanakları kızardı. Yediği birkaç lokmadan sonra adımlarını banyoya çevirdi, üstünkörü dişlerini fırçaladı ki onun bahçesindeki yemekler kimsenin dişlerini çürütmezdi. Hızlıca üstünü giyindi, kıyafetleri ona küçüktü. Kapıya doğru ilerlerken sürekli kollarını bir yerlere çarptı. Evden çıkmadan önce aynalı portmantodaki yansımasıyla karşılaştı, bıyıkları yeni terlemiş bir delikanlı gözlerine baktı.

Daha mahiyetini kavrayamadığı ama yaşamak için ihtiyacı olduğunu bildiği bir kağıt parçasını kazanmak için yola koyuldu. Halbuki onun bahçesinde verilen hiçbir nimet için karşılık beklenmezdi. Adem türlü türlü madenlerin eritilip döküldüğü, üstündeki portrelerin sürekli değiştirildiği bu küçük putu hiç sevemedi. O bunları düşünürken yağmur başladı, Adem deli akan kanından mıdır bilmez, hiçbir tedbir almadan sokak boyu yürüdü yağmurda. Sokağın sonundaki durağın dışında bekledi, otobüs gelince yarım akbil bastı. Cam kenarındaki güzel bir kızın yanına oturunca aklına yine bahçesi geldi. Onun bahçesinde de bahçesi kadar güzel bir kız vardı. Yaşamak için bir kağıt parçasına yahut portreli bir madene ihtiyaç duymadan o güzel kızla günleri geçerci.

Bahçesi Adem'e yar kucağıydı.

İneceği yere vardı, otobüsten inerken başının tavana değdiğini fark etti. Baş göğün tavanına değen bir binanın içine girdi. Girişte yine anlam veremediği bir makinanın olumlu biplemesiyle içeriye girdi. Asansöre yöneldi, tuşuna basıp beklemeye başladı. Onun bahçesinde hiçbir şey için beklemesine gerek yoktu. Asansör geldi, Adem içeriye girdi, iki basamaklı bir sayıyı tuşladı. Adem'e bir saat gibi gelen bir dakikadan sonra ofisinin olduğu kata çıktı. Ağır adımlarla ofisine vardı, masasının başına oturdu. Zevk almadığı masabaşı işinde işinde zaman öldürmek için gözlüklerini takıp bilgisayarını açtı. Ekrandan yansıyan ömrünün ortasına merdiven dayamış bir adamdı.

Asık bir yüzle çalışırken çocuklarıyla beraber kameraya gülümsemiş resmini gördü masasında. Hücresinin penceresinden baharın gelişini seyreden bir mahkum gibi hissetti ki zaten Adem dünyada genelde mahkum gibi hissederci. Onun bahçesinde kimse mahkum ve mahzun hissetmezdi. Orada çocuk sesine benzeyen bir sesle ır-

maklar çağıldardı. İnsanın içini akla hayale sığmaz bir saadet kapları. Bahçesinde çocuklar dolaşırđı, ırmaklarla çocukların sesi birbirine karışırđı; çocuklar çağıldar, ırmaklar cıvıldardı.

Bahçesi Adem'e evlat sesiydi.

Beş saatlik bir mesaiden sonra yemek saati geldi. Adem belinde bir ağrıyla masadan kalktı. Ofisin yemekhanesine doğru giderken uyuşmuş bacaklarını açmaya çalıştı. Yemekhanenin sırasına girdi, çatal bıçak alırken ellerindeki kırıksıklıkları fark etti. Hademe tatsız yemekleri tabağına doldurdu. Acıkmamıştı aslında ama yemek saati ne zamansa o zaman yemek yemeliydi. Oysa bahçesinde o ne zaman isterse o zaman yemek yedi. Adem tepsisiyle bir masaya oturdu, çorbasına tuz koymadan içti, pilavını az yedi. Yediklerinden aldığı zevkin önüne geçen ağrıları vardı artık. Kısa süren yemeğini bitirdikten sonra kaşığının ters aksinde emeklilik vakti yaklaşmış, yorgunca bir adam vardı.

Yemekten sonra Adem işine döndü. Oturduğu sandalyenin sırtındaki minderi düzelitti ve işine kaldığı yerden devam etti. Saat başı ayağı kalktı, yürüyerek ağrılarını dindirmeye çalıştı.

Ağrıları dinmedi, Adem bahçesini özledi. Onun bahçesinde yaşlılık yoktu, ağrılar yoktu, kırıksıklıklar yoktu. Orada herkes gençti, herkes otuz ikisindeydi.

Bahçesi Adem'e gençlik ateşiydi.

Sonunda Adem'in mesaisi bitti. Eşyalarını toplayıp güç bela kendisini asansöre attı. İki basamaklar teke düştü, asansör girişe ulaştı. Adem indi, olumlu biplomayı duyup binanın önündeki bir taksiye eliyle işaret verdi. Bekleyen taksinin arkasına bindi. Yolda yine bahçesini düşündü. Taksinin dikiz aynasından görünen yaşlı bir adam arka koltukta pencereden dışarıyı izliyordu.

Taksi eve vardığında taksici kapıyı açtı, Adem'in koluna girdi, onu evinin kapısına kadar götürdü. Adem adamın koluna girdiği eline baktı, yeşil yeşil damarlar buruşuk ellerinin üstünü bir sarmaşık gibi sarmıştı. Adem cebinden zar zor bulduğu anahtarla evine girdi. Yemek yemeye mecali yoktu, mutfaktan kendisine bir bardak su doldurdu, tezgahın üstündeki hapları içti. Bozulmuş incirlere bir bakış attıktan sonra içeri geçti, üstünde yer yer dökülmüş beyaz saçlar olan koltuğa oturdu.

Adem'di o. Çocuktu, çocuklar büyüttü, evlendirdi, çoluk çocuğa karıştı ama buraya karışamadı. Birçok insan tanıdı, bazılarıyla arkadaş oldu ama kimsede bahçesindeki huzuru bulamadı. O hep bahçesini aradı Meryem'ce. İki kutup arasında dolaştı durdu. Babil'in Asma Bahçeleri'ni gezdi, Everest'ten dünyaya baktı, bakir ormanları bayındır etti, Nil'in kıyısında suyu dinledi ama hiçbir yer bahçesi gibi hissettirmedi ona. Hiçbir yere aidiyet duyamadı. Bir göçmendi o burada, alışamadı dünyaya. Yalnızca yaşadı, çok yaşadı, zor yaşadı, yok yaşadı. Firavunlar filozofları, filozoflar fizikçileri, fizikçiler fütüristleri kovaladı, Adem ise aralarında savruldu. Bir göğe yaklaştıkça içini gıdıklayan o tatlı his bahçesini hatırlatırdı Adem'e. Ruhu bedeninden sıyrılmaya çalışır da yapamaz gibi hissederdi. Sanki bir an iplerini koparıp bahçesine ulaşacağı hissiyle tazelenirdi.

Adem'di o. O doğdu, dünya doğdu. Şimdiyse oturduğu koltukta son nefeslerini tüketiyordu. Huzurla doluydu, kulağına bahçesinden sesler geliyordu. Çok geçmeden göğe yaklaştıkça içini gıdıklayan o his içini doldurdu. Adem'in yüzünde bir tebessüm belirdi. Adem son nefesini verdi. Şimdi hasretiyle yanıp tutuştuğu bahçesine vuslat vaktiydi. Adem öldü.

Bahçesi ona Cennet'ti.

Lal

5.

ARAYIŞ VE ADANIŞ

Beyzanur Duman

Konya - Konya Anadolu Imam Hatip Lisesi

Radyoda yanık sesli bir adam türkü söylüyordu. Şehrin öbür ucunda bir kahvehanede oturmuş, hatıraları tozlu raflarından çıkıp bir bir kafasına üşüşürken dinledi bu acılı adamı Kamil. Sanki onun ses tellerinin titreşimi kalbinde yeni boşluklar açıyordu. Olmuş bitmiş şeylerle mahiyetini tahmin edemediği, gelecek dedikleri şey arasında savrulup duruyordu. Artık her şey ona çok uzaktı sanki. Uzaktalardı sevdikleri, uzaklaşmışlardı ondan. O da onlara bir yakınlık, alaka göstermemiş gitmelerine izin vermişti. Sonra unutulmuştu. Birkaç satırlık bir yazı dahi bırakamamıştı dünyaya. Nihai gayesi yazar olmaktı halbuki. Hem ne yazabilirdi ki... Aklına hep eski yaşantısı geliyor, o hayal dünyası dedikleri yere bir türlü adım atamıyor, kendi yazdıklarını tekerrür edip duruyor en sonunda ise ne var ne yok buruşturup odanın bir köşesine fırlatıyordu. Daima bir öfke duyuyordu. Kağıt kadar narin bir şey bu öfkeyi kaldırabilir miydi hiç?

Günleri odasında kah duvarı seyretmekle kah kitap okumakla geçiyordu. Ara sıra gülmek, kafa dağıtmak ihtiyacı geldiğindeyse kahvehaneye uğrar, oradakilerle bir iki laflar günün sonunda yine kendini bir köşeye çekilmiş hayatı anlamlandırmaya çalışırken bulurdu. İşte bugün de o günlerden biriydi. Saat epey ilerlemiş olacak ki kahvedeki adamlar yavaş yavaş evlerine dağılmaya başladılar. Kamil ise çok zaman sonra fark edebildi bunu. Kahvede yalnız o kalmış

saat de epey ilerlemişti. Kahveci adam da ortalığı toparlıyor sıkıntıyla ona bakıyordu. Ya da o bunun böyle olduğunu zannetmiş, bu kaçamak bakışların manasını istenmiyor olduğuna yormuştu. Hemen bir dikişte bitirdi buz gibi kalmış çayını. Doğruldu, yavaşça kapıya yöneldi. Hızlı adımlarla sokağa attı kendini. Yüzüne vuran soğuğu dahi hissetmiyordu bu gece. Daha ziyade içi üşüyordu. Kalbi buz tutuyordu her şeyden. Ve öyle içten ağlıyordu ki... Gözlerinden yaş dahi süzülmeden.

Yalnızca donuk bakışlar. Kimine göre boş, alelade hatta anlamsız bakışlar. İnsan sahiden çok acı çektiğinde böyle bakar. Duygu yükleyemez bakışlarına. Ne kadar anlaşılacak isterse tek bir bakışından o kadar anlaşılmaz olur. Çaresizce anlatmaya başlar. Fakat dünya dili muktedir midir şu gönlünden geçenleri haykırmaya? İşte o vakit de susar insan. Sağır edici bir sükunettir bu. Binlerce kelimenin aynı anda söylenişi gibidir. Ve boşlukta yankı dahi yapmadan yok oluşu gibi..

Köşedeki sokağa saptı. Yine o donuk bakışları her şeyi puslu gösterdi ona. Nereye gittiğini dahi bilmeden kendini yollara vurdu adeta. Daima kendini suçluyordu. Bir tek kendini değil herkesi, her şeyi, ona acı veren her şeyi. Ama en çok da kendini...

Onu hayata bağlayan yegane şey kitaplardı. Böyle zamanlarında da ekseriyetle kitaplara sığınır. Kahvehanenin iki sokak aşağısında bir kütüphane vardı. Kütüphane sahiden de acınacak haldeydi. Bakımsızlıktan dökülüyordu denilebilir. Kamil buraya her geldiğinde bir şeyleri yenilemeyi kafasına koyar, ya dağılmış kitapları alfabeğe uygun sıraya dizer ya da ortalığı temizlerdi. Yine de orası tam bir viraneydi. Onun gibi. Eski zamanlarında güzelmiş sanki. Mimarisinden az buçuk anlaşılıyor. Epey ehemmiyeti varmış. Bu da barındırdığı kitapların bolluğundan anlaşılıyor amma velakin bir zaman sonra insanlar dönüp yüzüne bakmaz olmuş. İşte ölüme terk edilmiş bir kütüphane. Zamanla kendinden bir şeyler kaybeden..

Kamil aklına kütüphaneye gitmek fikri gelince hızlı adımlarla geri döndü. Puslu, insanın içini karartan bir hava vardı. Geceyi sokak lambaları aydınlatıyordu. Ne yıldızların ne de ayın ışığı ulaşmazdı buralara. Onların ışığını işte bu insan yapması ışıklar keserdi.

Nihayet yokuşun tepesinden kütüphane binası görününce rahat bir nefes aldı. Adımlarını daha da sıklaştırdı. Şimdi tek isteği ken-

dini kütüphaneye atmak, yüzlerce kitabın arasında kaybolmak ve kendini dahi unutmaktı. Gelmişti, kapıyı araladı içeri girdi. Etraf her zamanki gibi toz içindeydi. Raflarda darmadağın kendisini bekleyen yüzlerce kitap vardı ve kapının yanına yığılmış düzinelercesi... Duvardaki tabloya baktı. Ne zaman buraya adımını atsa öyle yapardı zaten. Bu sonbahar manzarası ona hüznün veriyordu. Tatlı bir hüznün...

Etrafa şöyle genişçe bir göz attı. Koridorun sonundaki rafların düzenli olduğunu gördü. Halbuki Kamil henüz o tarafı düzenleme işine girişmemişti. Hızla koridoru geçti. Yanılıyor muydu acaba? Büyükle bir heyecan ve merak duygusu içinde son kitaplığı da aştı. Kendinde yaşamak kuvveti dahi bulamazken nasıl oluyordu da en ufak şeylerde bile böyle heyecan içinde kalıyordu? Anlam veremedi. Hem verse ne olacaktı ki... Birden kalbi duracak gibi oldu. Bir adam orada dikilmiş kendisine bakıyor, hafifçe tebessüm ediyordu. Saçlarının rengi uçup gitmiş, ihtiyarca bir adamdı. Kamil ise yerine mihlanmış, boş gözlerle adama bakıyordu. Onun burada oluşu ne anlamsızdı. Hem bu kütüphane ona ait değil miydi? Ne hakla girer, işgal ederdi burayı? Kamil ihtiyar adama öfkeyle baktı. "Burada ne arıyorsun be adam" İhtiyar adam sükunetinden ödün vermiyor mütebessim bir şekilde oğlanın yüzüne bakıyordu. Kamil'in o yılgın bakışlı gözlerini, alayla kıvrılmış dudaklarını ve nereye koyacağını bilemediği ellerini şöyle bir süzdü. Kamil daha fazla dayanamadı. "Eh yeter be söyle-sene ne işin var burada?" Yaşlı adam onu rahatlatmak ister gibi yavaşça elini delikanlının omzuna koydu. Delikanlı bundan tiksiniş gibiydi. Yüzünden okunuyordu. Hemen sonra karşılaştığı anlayışlı gözler onda pişmanlık duyguları uyandırdı. Bunu belli etmemek için ihtiyar adama daha da sert gözlerle bakmaya başladı. "Burası benim evim" diye açıkladı ihtiyar. Kamil daha da alaya aldı onu. Kendi kendine söylendi "Anlamalıydım. Daha evvel anlamalıydım senin delinin teki olduğunu"

İhtiyar adam kolunu Kamil'in omzundan çekti. Arkasını döndü. Sonbahar tablosunu duvardan çıkardı. İhtiyatla masanın üzerine bıraktı. Pantolon kemerine astığı anahtar demetini eline aldı. Anahtarlardan birini tutup duvardaki anahtar deliğine yaklaştırdı. Duvar bir kapı gibi açıldı.

Kamil gördükleri karşısında donakalmıştı. Bu, hiç gün ışığı görmemiş bir mahpusun ilk kez gökyüzüne bakmasına benziyordu.

İhtiyar adam kapıyı iyice araladı ve elini zarifçe kaldırıp delikanlıyı içeri buyur etti. Kamil ise hem gözlerine inanamaz hem de tereddütlü bir şekilde salına salına içeri adımını attı. Burası oldukça dar, penceleri dahi olmayan boğuk, sıkıcı bir yerdi. Kapının hemen karşısında ahşaptan bir masa, masanın üzerinde şık bir masa lambası ve eski bir sandalye bulunuyordu. Yere serilmiş minder oraya zar zor sığdırılmış gibiydi. Duvarda küçük bir raf, rafta duran antika bir gramofon. Oda bundan ibaretti.

Delikanlının içi sıkılmıştı. Geriye doğru birkaç adım atmıştı ki ihtiyar onu yine omzundan yakaladı. “Dur bakalım delikanlı. Soruyu soran sendin. Burada ne işim varmış otur da anlatalım bakalım.” Delikanlı sürükleniyor gibi odaya geri döndü. İhtiyar adam kapıyı kapamadan içeri geçti, misafirine yer gösterdi. Kendi de geçip oturdu yanına. “Buradayım çünkü kendimi ait hissettiğim tek yer burası. Hayatım kitaplarla geçti benim. Nerede bir kitap bulsam hemen alıp okurdum. Hem yitirmekten korkar gibi çarçabuk hem de hiç bitmesin ister gibi cümleleri uzata uzata tekrar tekrar okurdum. Sonunda kafayı yedim işte. Okumaktan, düşünmekten; düşündükçe okumaktan, okudukça düşünmekten delirdim en sonunda. Hep düşündüm. Hiç yaşamadım. Okuduğum hayat hikayelerinde hep hatırlanmaya değer bir şeyler bulurdum. Ve sorardım kendime: Bir gün hayatım kaleme alınsa okunmaya değer bir şey olur muydu?

Bir saatin içine hapsolmuş, boşlukta sallanıp duran sarkaçtan farkım neydi benim? Ben de bir şeylere hapsolmuştum. Kafamdaki sonu gelmedik düşüncelere. Ne onlara tutunabiliyor ne de başımdan savabiliyordum onları. Tam manasıyla boşluktaydım. Uçsuz bucaksız bir boşlukta savrulup duruyordum. Tutunmayı denediğim şeyler oldu. Mesela insanlar... Ama onlar canımı öyle acıttılar ki sonunda hiçbirine yaklaşamaz oldum. Otuzlarıma merdiven dayamıştım. Anam bana evlilik mevzuunda her gün hatırlatmada bulunuyor, ‘ben de isterim oğlumun mürüvvetini görmek, torun sevmek’ diye habire serzenişte bulunuyordu. Babam ben küçükken öldüğünde annem hayatını bana adamış adeta. Benimse bu ihtiyar kadına karşı son vazifemi yerine getiremediğimden her geçen gün suçluluk duygum artıyor yine de bir kadına yaklaşmak cesaretini kendimde bulamıyordum. Araya insanların girmesi de bir işe yaramadı. Hep kaçtım.

Bir şubat sabahı anam vefat etti. O günden sonra büsbütün yalnız hissettim kendimi. Kırk beş yaşında ayakları yere sağlam basmak

ne demek artık bilinmeliydi değil mi? Ben bilmiyordum. Yaralı bir kuş gibi konacak yer arıyordum. Kitaplar bana konacak bir dal gibi göründü. Fakat o acımasız yel beni yine alıp götürecektir gibi oluyor, sanki ruhumu savurup atıyordu.

Bir gün elimde bir kitap sokakları çalın gibi arşınlarken bu eski kütüphaneye rastladım. Viran haldeydi. Ben burayı güzelleştiririm dedim. En azından bunu yapabilirim.

Bir yerden başlamak lazımdı. Önce şu tabloyu bir güzel temizleyeyim dedim. Kaldırdığım gibi gördüm ki altında bir anahtar deliği var. Herhalde eskiden burada görev yapanların odasıydı diye düşündüm. Anahtarını aramaya koyuldum. Raflardan birinde buldum onu. Açtım baktım ki orası kütüphaneden de beter. Eski eşyalarla dolu, kir pas içinde bir oda. Hemen eşyaları dışarı çıkardım. Eski kasetler, yırtık pırtık kitaplar, kıyafetler... Kimini antikacıya sattım, kimini de attım çöpe. Tam bir haftanın sonunda pırıl pırıl yaptım odayı. Antikacının verdiğiyle bir minder aldım, dışarıdaki masayı buraya taşıdım. Doğup büyüdüğüm eve dahi bu denli ait hissetmemiştim kendimi.

Yemeklerimi dışarıda yiyordum. Bir zaman sonra elimdeki paranın tükenmek üzere olduğunu hissedince yeni bir işe başlamam gerektiğini anladım. Önceki işimden kovulmuştum. Aklıma antikacı adam geldi. Gittim anlattım derdimi. O da artık bu işin kendine ağır gelmeye başladığını, zaten kendine bir yardımcı aradığını söyledi.

Hemen o gün işe başladım. Antikacı adama çok ısınmıştım. Benden yaşça büyük, nur yüzlü bir adamdı. Müşterilere daima tatlı dille yaklaşır, hiç kimseyi incitmezdi. Ben de gel zaman git zaman ondan üslup öğrendim. Yiyip içmesinden oturup kalkmasına kadar her şeyine dikkat ettim. Yavaş yavaş onun bu hali bana da epey sirayet etmeye başladı. Eskisi kadar düşünmüyor artık sahiden yaşadığımı hissediyordum. O, her fırsat bulduğunda Kuran okur, günde beş vakit namazını kılardı. Bu hususta onu taklit edemiyordum işte. Ne ezbere bildiğim bir dua vardı ne de Kuran okumayı bilirdim.

Yine Kuran okuduğu bir ikinci vaktiydi. Onu seyrettiğimi görmüş olacak ki yanına çağırdı. 'Madem sen kitapları bu kadar seviyorsun o halde sana bir Kuran meali hediye edeyim. Bir de onu oku olur mu?' dedi. Elime cildi eskimiş ama yazıları sapasağlam duran bir kitap tutuşturdu. Eve gelir gelmez ilk işim bu kitabı okumak oldu. Okudukça farkına vardım gerçeklerin. Tutunmam gereken dalın ne olduğunun,

ne için yaşamam gerektiğinin...

O zaman hayatım yeniden şekillendi. Farklı baktım ağaçta açan çiçeğe, dalında öten kuşa, insana...

Hem artık sabrı da öğrenmiştim. İnsan başına gelenlere bu da Allah'tandır deyip sabretmeyi bilmedi mi hepten çıldıracağı geliyor. Kuran okumayı, namaz kılmayı öğrendim bu yaştan sonra. İnan, tüm bunlar gönlüme öyle ferahlık verdi ki...

Şimdi nihai hedefim Allah'ın rızasını kazanmış bir kul olarak son nefesimi vermek. Sonra da şu yıkık dökük binayı onarmak ve içine bizden sonra gelecek nesillerin de faydalanacağı kitaplar dizmek..."

Kamil'in karşısına bu birdenbire çıkıveren nur yüzlü adam ona çok büyük tesir etmişti. Diğer tüm özünde yumuşaklar gibi o da hemen teslim oldu hakikatlere. Bazen yine asi olacağı geliyor o zamanda içindeki sesi bastırmak için hemen tekbir getirip namaza duruyordu yahut ihtiyarın ona öğrettiği gibi Kuran okuyordu.

Çok geçmeden hayat, Kamil'e buranın bir imtihan dünyası olduğunu hatırlattı. İhtiyar adam vefat etmişti. Kamil yıkılır gibi oldu. Namazlarını bıraktı. Artık Kuran da okumuyordu. Bunlar için daima suçlu hissediyor bu suçluluk duygusu ile Allah'a yönelemiyordu. Belki de bunu bahane ediyordu.

Bir süre böyle avare avare gezdi. Ama döndü dolaştı soluğu yine bir camiide aldı. Tövbe etti. Allah'a olan bağlılığıyla, onu hakikatle tanıştırmış ihtiyara olan bağlılığını karıştırmamalıydı. İhtiyar ölmüydü, Allah ise baki olandı.

Sevgili okuyucu! Şimdi sen de bir gün Kamil'in "ruhuma bir çare" diye koştığı yokuşun tepesinden bakarsan ileriye; insanın içini açan bembeyaz duvarlarıyla, pencelerinden çiçeklerin sarktığı o güzel binayı görebilirsin. İçinde çeşit çeşit kitapların olduğu o güzel kütüphaneyi...

6.

SEKİZ SANİYE

Müberra Dilay

Istanbul - TOKİ Celalettin Ökten Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sekiz saniye. Hayat sadece sekiz saniyeye sığacak kadar kısa...

Bazen şans seni en beklemediğin zamanda bulur.

Bazen şans seni yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış kişiyle bulur.

Şans bazen sizi tam kavuştuğunuz zaman tutup götürür.

Ve bazen de şans sana verdiklerini geri alır, tıpkı bir kutu oyunundaki gibi.

“**E**vet tümör. İşte şurada. Görebiliyor musunuz?”
Karanlık, sizi bazen bir tiyatro perdesinde, bazen bir sinema salonunda, bazen yıldızların ışıltılı parladığı bir balkon pervazında, bazen de bir rüyada karşılar. Benimki, hastane odalarından birinde beni sarmalayan, bırakmaya da hiç niyeti olmayan küçük bir oyun arkadaşı gibi görünüyordu.

“Evet.” dedim dalgın dalgın. Ne dediklerimin ne de bana denilenlerin bilincindeydim şu an. Daren’e baktım. O çoktan bu olayı kabullenmiş gibi bakıyordu elanın en koyusu olan gözlerime. O da bir doktordu, haliyle anlıyordu mesleğinin ne demek istediğini ama ben anlayamıyordum. Nasıl çaresi olmazdı? Ne demek son evredeydi? Ölecek olması da ne demektir? Doktora saygılarımı sunmak için hafifçe eğilerek selam verip odadan çıktım Daren de aynı şekil-

de peşim sıra koşturarak. Her şey bundan yaklaşık bir hafta önce başlamıştı. Geleceğimi paylaşacağımı düşündüğüm adamı mesai çıkışında görmeye geldiğimde, burnundan beyaz önlüğüne damlayan kan damlaları ile başladı. O an her ne kadar endişelensem de bana sadece aşırı yorgun ve uykusuz olduğu için öyle olduğunu söyledi. Aslında bu yalandı. Koluna girip onu acildeki sedyeye kadar götürmek istedim ama dirseğine temas ettiğim an beni hafifçe geri itti. Ardından benim olduğumu fark edip olabildiğince hareketsiz kalmaya çalıştı. Daha sonrasında ise bu durum devam edince uzman beyin cerrahı olan bir arkadaşı yardımı ile bana durumu açıkladı ve işte buradayız.

Riskler sağdan soldan duyduğumuz risklerle aynıydı. Tüm doktorların dediği gibi ameliyat olması şarttı. Eğer ameliyat olmazsa üç ay ila dört ay içerisinde ölecekti. Bu süre zarfında tüm tümör türlerinde görülen belirtileri de görecekti. Baş dönmesi, bulantı, çoklu görme, denge ve yürüme bozukluğu, vücutta karıncalanma, unutkanlık - ani duygu değişimi ve bozukluğu ve de ilerleyen zamanlarda sürekli olan burun kanaması ile ağır baş ağrısı. Ameliyat olursa da sadece bir yıl yaşaması yetmezmiş gibi bir de tonla riski vardı. En kötü ihtimalle masada kalabilirdi.

Oldu ki masada kalmadı. Ameliyat sonrası toparlanma süresi bir yana yüz felci geçirebilir, konuşma bozukluğu yaşayabilir, beyinde kusur, doku hissizliği, görme problemi yürüme ve kavrama da gerileme de yaşayabilirdi. Bunlar en iyi ihtimaller. Birde bütün bu riskleri atlatabilse bile yeniden tekrarlayabilme ihtimalini de gözden çıkaramazdık. Ve bu ihtimal bu kadar yüksekken de bu riski almak istemiyordu.

Sıkıntılı nefesler eşliğinde hastaneden çıkıp en yakın kafede kendimi buldum. Daren, hemen arkamdan uslu bir yavru köpeğin sahibini takip etmesi gibi sessizce beni takip ediyor, hatasını bilen küçük bir çocuk gibi olabildiğince sessiz kalmaya çalışıyordu. Sipariş ettiğim kahvem beklerken bir yandan da kafamda olasılıkları tartmaya çalışıyordum. En az zararla nasıl çıkabileceğimiz ihtimalleri kafamın içinden sırayla geçerken her biri bir öncekinden daha bir mantıksız daha bir imkansız geliyordu.

“Yeter artık kendini yiyip bitirdiğin. Olmuşla ölmüşe çare yok.” Kulaklarımı dediklerine tıkayıp sanki o yokmuş gibi davrandım.

Sebepsizce rahattım ama üzgündüm de. Mutlu değildim ama ağlayacak durumda da değildim. Sanırım buna şaşırmamıştım. Hemen beklemiyordum belki ama bir gün olacağını hissediyor gibiydim. Ve yıllarca içimde biriktirdiğim gözyaşlarımın da artık ne olduğunu öğrenmiştim. Yıllarca içime akıttığım öfkem, üzüntüm, umutsuzluğum ve akıtamadığım yaşlarım bir olmuştu. Beynimde birikip bir kist olmuştu. O biriken parlak yaşlarda parlak sonumu hazırlamak için su dolu bir kesecik oluşturmuştu, ve o su dolu parlak büyük kesecik benim parlak sonumu hazırlamıştı. Benim üzüntüm ve acım benim ölümüm olmuştu. Kendi sonumu yine ben getirecektim.

Hayatı hep bir gün batımına benzetmiştim nedensizce. Merdiven şiiri gibi ben de hayatın basamaklarına, karanlığına ve soğuşuna inanmıştım aslında içten içe. Bir bebek dünyaya geldiğinde anne ve babanın ilkbaharı olur, o bebek biraz büyüyüp de koşunca yaza doğru evrilir mevsim. Sonra büyür, iş - eş hayatı derken bir bakmışsın kış kapını çalıyor. Dört ayakla başlayıp iki ayakla devam eden hayatın, artık üç ayaklı hale gelir. Kış gelip kapıya dayanmıştır ama senin haberin olmaz kimi zaman da. Daha hayatının baharındayken göçüp gitti derler işte o yüzden onlara.

Ani hareketle Sunay'a döndüm. Son aylarımı birlikte geçirmek istediğim kadın tam karşımda duruyordu. İçten içe kendisini yiyip bitirdiğini biliyordum ama ne dersem diyeyim beni dinlemeyeceği de açıktı. Onunla uzun soluklu bir tatil yapmak istiyordum. Son tatilimiz bizim sonsuzumuz olsun istiyorum.

Daren'in dediklerini doğru algıladığımdan emin olmak için birkaç saniye düşündüm. Yüklemi başa da, sona da koysam doğru algılamış olmalıydım. Bana, "Tatile çıkalım" demişti. Hevesle gözlerime bakan Daren'e uyarı dolu bakışlarımla karşılık verdim. Yine de hevesini kırmak istemiyordum. Uzun zaman sonra benden istediği ilk ricaydı bu. Asılan yüzü bana duygu sömürüsü yapar gibi bakıyordu. Bakarız der gibi elimi gelişigüzel salladıktan sonra asılan yüzü eski sevimli haline dönmüştü.

Günlük yaşantımıza dönmemiz zor olmuş olsa da bir şekilde üstesinden gelmeye çalışıyorduk. Daren istifa etmeye hazırlanıyor ben ise izin alabilmek için gelecek ayın işlerini de şimdiden yapmaya çalışıyordum. O günden sonra geçen iki hafta benim için hayatın en zorlu geçen haftalarıydı diyebilirim. İnsanın, sevdiğinin gözlerinin önünde ruhen, bedenlen ve ömren eridiğini görmek benim en büyük

imtihanımdı. Bu akşam yola çıkmayı planlıyoruz. Yalova'da butik bir otelde kalacağız. Ormana neredeyse sıfır tepe üstünde sakin bir yer.

Son valizi de arabaya yerleştirip yola çıktık. Annemlerle veda-laşmak beklediğimizden daha duygusal olmuştu. Kendimi dönüşü olmayan bir yola sapmışım gibi hissediyorum. Sanki şu andan sonra bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi. Ölüme adım atan, ateşine koşan kelebek gibiyim. Bana zarar vereceğini bile bile ona doğru süzülüyorum. Çünkü artık ne olacaksa olsun istiyorum.

Uzun ve sıkıntılı uzun saatlerin ardından sonunda otele vardık.

Geçtiğimiz baharın, göreceğim son sakura mevsimi olacağını bilseydim eğer daha çok oyalanırdım bu parkta. Sunay ile geçen son zamanlarım olduğunu bilseydim eğer onunla daha çok ilgilenirdim. Yavaş yavaş veda ederdim ona. Bir anda değil de, sindire sindire açıklardım tüm olanakları. Aslında hep onu imrendiğimi ama onu delicesine de sevdiğimi dile getirmek istedim iki laf arasında, sıradan bir günü kucaklarken. Bazen savunduğu müvekkillerinden biri olmak isterdim, İşi ile evli birini sevmek kolay olmuyor çoğu zaman.

Her şeyin bu kadar ani olacağını bilseydim biraz daha sıradan insanlar gibi olurdu. Rutine dönen sıradan günlere mızımızlanmak isterdim herkes gibi.

Geride bıraktığımız bir ay on günde, olumlu olumsuz çok şey değişti. En iyi haber Daren OKB'sine rağmen artık küçük küçük de olsa ilerleme kaydediyor olması. Kötü haberse, gittikçe hızla zayıflıyor oluşu. Hiç yemediğinden değil de içtiği ilaçlardan kaynaklanıyormuş. Ben gittikçe güçten düştüğünü söylesem de o forma giriyorum diye dalgaya vuruyor. Sanki çok ihtiyacı varmış gibi. Elinden geldiğince beni endişelendirmemeye çalışıyor ama bende çocuk değilim ya. Etrafımda olup bitenlerin farkındayım, sadece bazı şeylere göz yumuyorum.

Son iki ayda çok şey değişti birçok şeyi değiştirdim. Artık Sunay'ın elini eldivenle bir kaç dakika da olsa tutabiliyorum. Tüm gün geziyoruz. Her ne kadar arada benim yüzünden bölünüyor olsa da. Günün o yorgunluğunun ardından da odalarımıza çekiliyoruz. İşte o zaman asıl ben olabiliyorum. Tüm gün yakındığım maskeyi bir kenara atıyorum. Bütün gün nefesimi düzende tutabilmek adına harcadığım çaba beni yormaya yetiyor. Nefes darlıklarım gittikçe sıklaşıyor ama belli etmiyorum. Sunay ise ilaçlar sayesinde ayakta

durabildiğimi düşünüyor. Onu bu şekilde aldatıyor olmak hoşuma gitmese de daha fazla üzülmesini de istemiyorum.

Günlerdir devam eden krizler artık sınıra ulaşmıştı. İlaçlar bile fayda etmez oldu. Son üç gündür odaya mahkum yaşadığım için Sunay da bir köşeye kıvrılarak bana refakat ediyordu kendince. Çünkü uykunun tutmadığı o çoğu zamanda ben ona korumalık yapıyorum. Uzaktan da olsa onu seviyorum. İçimden tane tane fısıldıyorum. 'Ben bu kadını seviyorum...'

Son günlerde hüznüyle yağın yağmur bereketin değil kederin izlerini taşıyordu damlalarında. Matemli haberler getiriyordu uzaklardan sanki bize. Güzel, hırçın yağıyordu mübarek ama bugünün ayrı bir ağırlığı vardı havanın. Sabahlara kadar süren baş ağrım yine kendini hatırlatınca Sunay sitemle yerinde ayaklandı.

"Yeter, gidiyoruz." Anlamamış gibi davranıp sordum. Amacım sinirinin odağını bana çevirmektir, İstanbul'a değil.

"Nereye?" Kınayan bakışları gözlerimi delip geçti. Hırçın dalgaları andıran elaları masum baktığında bir ceylanınki kadar parlak ve saf olurdu. Onları bir daha görememek üzücü olacaktı.

"Hah. Nereye acaba? Espri yapma yeteneğiniz geri geldiğine göre iyileşmiş olmalısınız Daren Bey. Ama ben bu-." Hızlı bir yükselişle başlayan sözleri burnumun kanaması ile son buldu. Ondan sonrası ise çok hızlı ilerledi. Beni bir şekilde arabaya kadar götürdüler, yan koltuğa yarı uzanmış şekilde yatırdılar. Sunay bunu beni her an takip edebilmek için yapmıştı.

Dağın eteklerine daha yeni ulaşmıştık ki Sunay'ı durdurdum. Artık bir şeyleri kabullenmesinin zamanının geldiği o son fırsattı. Beklediğimiz sona yaklaşıyorduk. Zorlu ve haşın son yarış pistinde hızla kayar gibi geliyordu kollarıma. El frerini çekip anlamış ama anlamak istemezmiş gibi bana baktı. Bal köpüğüne çalan gözleri derin bakışları, belki de düşünceleri yüzünden koyulaşmıştı. Eldivenli elimi kaldırıp eline dokundum, ilk defa eldiven olmasına rağmen soğuk hissettim. Sonra ikisini de çıkartıp ellerini tuttum. Ellerimi bu an bekler gibi ateşe tutmuşum gibi sıcacık oldu. Sunay hem korku, hem de merakla gözlerim bakıyordu. Şu an tıpkı küçük bir çocuğun gözleri gibi bakıyordu. Çılgık atıyordu adeta gözleri. Haykırıyordu, ben buradayım. Benim de fikirlerimi duyun. Matemden kedere bürünmüş gözleri kızıla çalarken kendisini sıkıyordu. Biliyordum ama bel-

li etmedim. Parmaklarım istemsizce saçlarına gitti. “Ateşten daha sıcak, ama ölümden daha tatlı.” Ona ilk defa böyle dokunmanın verdiği korku ve heyecanla söylemiştim bunu. Bir cam kadar kırılğandı sanki. Azıcık sıksam kırılacakmış kadar narindi. Saçları ise ipek kadar yumuşak. Parmaklarımın arasında kayan saçları beni huylandırmadı. Aksine dünyanın en saf yeri gibi hissettiriyordu. Bakışlarımız tekrar keşişti. “Daren de zaten kavrulmuş demek değil mi?” diye fısıldadım. Artık nefes almakta bile zorlanır olmuştum ama bunu önemsemedim. Henüz diyeceklerim bitmemişti çünkü. “Teşekkürler Sunay, ilkim ve sonum olduğun için. Son zamanlarımı değerli kıldığını için. Teşekkürler.” Gözleri buğulandı. Biliyorum çünkü güzelim elaları artık bana mat bakıyordu. O eski canlılığını yitirmişti. Ellerinin üstünü baş parmaklarımla nazıkçe okşadım. Bu da benim ilkimi. O pek çok yönden hayatımın ilklerine imza atan bir kadındı. Tarihe bir fayda sağlamamış olabilirdi ama benim kısa tarihimde pek çok ilklerimi gerçekleştirmişti.

“Neden öyle diyorsun ki şimdi? Sanki pat diye gidecekmiş gibi konuşuyorsun. Yakışıyor mu hiç sana!” Sitemli biten cümlesine ‘Yakışır mı hiç delikanlı adama’ diyecek cesareti kendimde bulamadım.

“Bugün de yağmur yağacak gibi” gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan gözlerim ağrıyordu artık. Görüşüm bulanıklaşıyor. Onun beni ağlarken hatırlamasını istemiyorum. Biliyorum belki bencilce davranıyorum ama gitmek istemiyorum. Eğer bir sonraki hayat diye bir şey olsaydı yine onunla tanışmak, ve daha çok vakit geçirmek isterdim.

“Evet öyle görünüyor.”

“Bu kötü oldu. Hâlbuki birkaç gün öncesine kadar ne de güzel güneş açıyordu hava. Neyse, yağmur da güzeldir. İnsanın içini soğutur. Ateşini söndürür.” Hâlâ mayıstayız kiraz çiçekleri son kez açıyor bu yıla. Son kez döküyor yapraklarını. Beyazdan pembeye evrilen çiçek, solgun yüze bin bedel. Sakurlar son kez selam veriyor semadaki sevdiklerine, artık onlar da elden yaktan çekiliyor. Sonraki seneye kadar da toplayıp da gelmez valizini daha.

Bir insanın nefes sesinin bu kadar rahatlatıcı olması mümkün mü? Değer verdiğiniz birinin hâlâ nefes alıyor oluşu, nabzını parmak uçlarınızda hissediyor oluşunuz bir mucize. Derin derin ama uzun aralıklarla aldığı düzenli nefesleri bana huzur veriyor. Sözleri olmayan bir melodi gibi kulaklarımda çınlıyor nabız ritmi. Arada

telaşlandığımda bileğine yapıştığım, gözlerime baktığımda okyanus mavisi gözlerine kaybolduğum adam, tam karşımda uyurken elim ayağım birbirine giriyor. Çünkü nabzını parmaklarım ucunda hissediyorum. Bu varlığının en büyük kanıtı.

Bahçeye çıktık yine. Mayıs olmasına rağmen nasıl soğuk ama hava. Burnumuz kızardı, ellerimiz üşüdü. Kış soğu burayı da terk etmemişti henüz. Sıcak çayımızı yudumlararken Daren'in eldivenleri takıldı gözüme. İlk defa gerçek anlamda üşüdüğü için giyiyor gibi duruyordu onda.

"Bugün yağmur yağacak gibi" gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan gözlerim ağrıyor. Görüşüm iyice bulanıklaşıyordu.

"Evet öyle görünüyor." Solgun tenine, çökmüş yüzüne baktım. Sevdiğim adam gözlerimin önünde son saniyelerini yitirirken tek yapabildiğim sadece izlemektir. Sanki bana verilen görev son anında yanında olup onu yalnız bırakmamaktır. Her zaman gözlerinde kaybolduğum adamın şimdi gözlerinde boğuluyordum.

"Bu kötü oldu. Hâlbuki birkaç gün öncesine kadar ne de güzel güneş açıyordu hava. Neyse, yağmur da güzeldir. İnsanın içini soğutur. Ateşini söndürür."

İçimdeki alevler o kadar büyüktü ki hiçbir şey söndüremez. Hiçbir ilaç, yanık izlerimi iyileştiremezdi. İçimi buz kapladı. Yağmurdan olsa gerek diye düşündüm ama değildi. Tenim değil, ciğerlerim donmuştu sanki. Nefes alışımı engelleyen bir şey varmış gibi tıkağım. Biri boğazımı sıkıyormuş gibi nefesim tekledi. Bir canlı hiç ciğerleri olmadan nefes alabilir miydi? Az önce benim ciğerlerim solup gitmişti nasıl beklenirdi bu benden?

Zaman durdu, kalbim sanki buza dönmüş gibi dondu. İlk defa bu kadar üşüdüğümü hissettim ben. Böyle olsa bile gerçeklerden kaçamazdım. Bu yüzünden başka bir mevsime kadar sana veda etmeyi karar verdim. Ta ki gelecek başka bir Mayıs'a kadar. Mevsimler hızla geçip gitti, dünyam da değişti, ve kalbimdeki acı büyüdükçe köreldi...

Bir insan ömrü dünyada ortalama yetmiş, seksen yıl. Ama güneşte sadece sekiz saniye. Aslında hayat sadece sekiz saniyeden ibaret. Bize düşen ise o sekiz saniyeyi olabildiğince güzel değerlendirmek. Güzel insanlara ayırmak. Dönüp kendimize bir soralım. O sekiz saniyede ne yaptın, ya da ne yapmak istedin? Hayatı dolu dolu geçirmek varken ruhunuzu yaralayan insanlara değil ruhunuza mühür vuranlara yer

verin. İşte o zaman boş bir hayat yaşamamış olursunuz. Hayat kısa. Hayat sadece sekiz saniyeye sığacak kadar kısa...

Yıllar geçti, asırlık çınar oldum devirdim on yılları. Sessizce sevdiğim biri vardı yıllar yıllar önce. Amansız bir hastalık tuttu yakasından, çekip yanına aldı, kopardı onu benden. Uzun uzun beklemiştim hâlbuki onu. Az koşmamıştım peşinden. Üniversiteye başladığımız yıl tam tutacaktım ki elinden eldivenli eli engel oldu elime. Ve yine tam kavuştuk dediğim bir anda yine, Azrail aldı götürdü onu benden. Şimdi belki el sallıyordur bana. Eziyet olsun diye mi ne, beni bir yanına çağırmadı haylaz. Artık beğenir mi beni bilmem, o yirmi beşinde kaldı ben ise yetmişimde...

7.

TAŞSIZ MEZAR

Nadir Edikli

Konya - Karatay Ali Ulvi Kurucu Anadolu İmam Hatip Lisesi

Burnumda deli gibi bir sızı vardı. İlk hissettiğim şey bu. Sızı. Nefes almak istiyorum ama burnumun içini dolduran toz parçaları bunu olabildiğince engelliyor. Sanki kolonya şişesinden derin bir nefes çekmişim gibi hissediyorum. Aldığım her nefes burnumdan ciğerlerime kadar yakarak ilerliyor. Kafamı kaldırmak istiyorum ve sızının sadece burnumda olmadığını anlıyorum. Her taraf çok karanlık. Neyin içinde olduğum hakkında bir fikrim yok. Ama vücudumun her yerinden bastırılıyormuş gibi hissediyorum. Sanki çok sevdiğiniz birine sarılmak gibi ama daha acı verici. İnsanın sevdiği birine sarılabilmesi ne büyük hazine. Keşke daha önce farkına varsaydım. Şu an değil sarılmak kolumu kaldıracak gücü kendimde bulamıyorum. Çok susadım. Elimi yıkarken sonuna kadar açtığım muslukta israf ettiğim sular gözümün önüne geldi. İnsanın bir bardak suya bile sahip olması ne büyük zenginlikmiş onu anladım. Altımda yattığım yatak param parça olmuş. İnsanın yeni bir sabaha uyanması ne büyük nimetmiş farkına vardım. Dışarısı o kadar soğuk ki ellerim ve ayaklarım uyuşmuş, hareket edemiyorlardı. Gerçi bu karanlık mezarda hareket edecek çok bir yer yoktu. Sık sık yer sarsıntıları hissediyordum ve buna alışmaya başladım. Dışarıdan Semih diye bağrışmalar duyuyordum. Galiba babamın sesi. Dünyada en sevdiğim şeydi konuşmak, sohbet etmek, özgürce fikrimi belirtmek... Şu an “buradayım, yardım edin” bile diyemiyorum. Oysa bir-

kaç gün önce her şey çok güzeldi. Her sabah olduğu gibi okula gitmeye hazırlanıyordum. Bu iş bana bana o kadar zahmetli geliyordu ki şu an bu tavrıma sadece gülüyorum. Tertemiz okul kıyafetlerini giyip beni kapımın önünden alacak olan servise kadar birkaç adım atmak. Ne büyük zahmet. Okula vardığım da her şey her zamanki gibi normaldi. Normal, rutin bu kavramlardan nefret ederdim. Şu an anlıyorum ki her şeyin normal olması ne kadar güzel bir şeymiş. Her gün olduğu gibi dersleri dinliyordum. Okulda her şeyi beraber yaptığım Enes ve Mustafa adında iki yakın arkadaşımınla beraber futbol konuşuyorduk. Acaba şu an nerede ve ne yapıyorlardı? Belkide çoktan ölmüşlerdi. Bu sonu düşünmek beni çok duygulandırdı ve bir an öldüklerine inanmaya başladım. Beraber geçirdiğimiz onca yıl, yaptığımız şeyler gözümün önünden geçti ve bu zaten vücudumda çok az kalmış birkaç damla suyun göz yaşı olarak çıkmasına neden oldu. Fakat böyle bir durumda yapılması gereken en önemli şey güçlü olmaktı ve ben kendimi onların dışarıda bir yerlerde sağlıklı olduklarına inandırmak zorundaydım.

Futbol bizim en büyük tutkumuzdu. Her hafta beraber halısaha maçları planlar ve bütün hafta da o günün gelmesini beklerdik. Mustafa ile biz aynı takımı tutuyorduk. Enes ise rakip takımı. O gün sırf futbol yüzünden kalbini kırmıştım. Şu an özür dilemek için belkide çok geçti. Kalp kırmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Okul bittikten sonra servisle giderken geçtiğim mahalleleri, apartmanları, parkları ve camileri hatırlıyorum. Kim bilir şu an ne haldeler. Servisten inip evimizin altındaki marketçi Ahmet abiye selam verip apartmana giriyorum. Oturduğumuz apartman yeni değildi fakat eskide sayılmazdı. On beş yıllık olduğunu tahmin ediyorum çünkü kendimi bildim bileli bu apartmanda oturuyorum. Yeşil sarı beş katlı yirmi daire barındıran beş apartmanlı sitenin en güneydeki apartmandı. Etrafı demir çitlerle çevrili ortasında bir de park bulunan mütevazı bir site idi. Aynı zamanda bir market, bir manav, terzi ve aynı zaman da bir kırtasiyeyi içinde barındırıyordu. Biz apartmanın dördüncü katında 16 numaralı dairede oturuyorduk. Karşı komşumuz Ayşe teyze ve Salih amca, yan komşumuz ise küçüklükten beri arkadaşım olan Mevlüt ve ailesi... Ayşe teyze ve Salih amca bir haftadır Kayseri'de oğlunun evinde kalyordu. Zavallı Ayşe teyzenin hastalıkları artınca oğlu Sinan abi geçen hafta ikisini de alıp Kayseri'ye götürmüştü. Allah a çok şükür evde değillerdi. Kendi dairemizin önüne geldim ve kapıyı çaldım fakat açan olmadı. Anahtarla

kapıyı açtım ve içeri girdim. Ev bomboş buz gibiydi. Dışarısı gerçekten soğuktu. Günlerdir, kar yağsada okula gitmesek diyordum. Şimdi ise karın yağması en son isteyeceğim şeydi. Evdeki herkes gitmişti. Telefonla annemi aradım ve teyzemgilde olduklarını öğrendim. Babam işi gereği bu hafta gece çalışıyordu. Ablam ise üniversite okuduğu için şehir dışındaydı. Evde yalnız başıma ilk kalışım değildi. Üstümü değiştirip mutfağa gittim. Yemek için ocağın üstünde duran fasulye yemeğine burun kıvırıp dışarıdan yemek söyledim. Şu an ise o kadar açım ki fasulyeyi çiğ bile yiyebilirim. Yemek geldikten sonra yedim ve ders çalışmaya başladım. Hayallerim vardı. İsteklerim, arzularım, geleceğe yönelik planlarım vardı. Ama ertesi gün ne olacağı hakkında tek bir düşüncem yoktu şu an ise bir saniye sonra ne olacağının hesabını yapmaya başladım. Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşıyordum şu an ise ölüme her saniye yaklaştığımı hissediyordum. Dersten sıkılıp balkona çıktım. Her yer ıslık ıslık aydınlıktı. Şehre böyle bakmayı çok seviyordum. Son bakışım olduğunu bilseydim eğer, soğuk havaya rağmen bütün gece izleyebilirdim. Balkon kapısını kapatıp oturma odasına gittim. Spor kanallarını gezip maç özetlerini seyrettim. Saat on bir gibi de yatağıma yatıp uyumayı bekledim. Yani herkesin, her zaman yaşadığı normal bir gün geçirdim ve hepimizin başına gelebileceği gibi felakete uykuda yakalandım. Onun için anlıyorum ki hayattaki tek gerçek şu an. Yaşadığımız şu, an. Bu anın kıymetini asla bilmediğimizi anladım. İnsanların kıymetini sevdiğimizimizin kıymetini, gençliğimizin kıymetini ve sağlığımızın kıymetini bilmediğimizi anladım. En önemlisi özgür olmanın kıymetini, kana kana su içebilmenin kıymetini anladım. Çoğu zaman bir nimet olduğunu unuttuğumuz temiz havayı içine çekmenin kıymetini anladım.

Bağrıışmaların arttığını duyuyorum. Fakat elimden hiçbir şey gelmiyor. İş makinelerin sesiyle düdük seslerinin birbirine karıştığı bu ses cümbüşünde babamın sesini hala seçebiliyordum. Ne kadar süredir buradayım artık onu da hatırlamıyorum. Aklımdan geçen tek şey derin bir pişmanlık. Hayata karşı duyduğum pişmanlık. Arkadaşım Enes'e karşı duyduğum pişmanlık ve en önemlisi kulluk görevimi layıkıyla yerine getiremediğim Rabbime karşı pişmanlık. Etraftaki insanların sesi o kadar yakınsanki her an kurtulacakmış gibi hayal kuruyorum. Buradan çıkacağım ve her şey eskisi gibi güzel olacak. Sevdiklerimin kıymetini bileceğim. Hatta, hatta Enes'ten özür dileyeceğim. Namazlarımı asla aksatmayacağım. Sadece son bir nida. Son bir bağrıış gerekiyor. Yaşama tutunmak için son bir çiğ-

lık. Ben buradayım beni kurtarın diye bağırarak geliyor içimden ama ağzımdan kuru öksürükten başka bir şey çıkmıyor.

Günlerdir aç ve susuz kalmış bedenim de yavaş yavaş iflas etmeye başlıyor. Uzun süredir yatma pozisyonunda olduğum için belimde yaralar çıkmaya başladı. Artık değil çığlık atmak, nefes bile alamıyorum. Umut denilen o acımasız arkadaşı artık yanıma uğramaz oldu. Galiba anlıyorum. Burası mezar oldu artık. Üstümde tonlarca ağırlıktaki beton altımda belkide binlerce cansız beden. Burnum ceset kokularını bile almamaya başladı. Bu kadar yeter. Artık pes ediyorum. Zaten kapanmakta olan göz kapaklarımı serbest bırakıp uykuya dalıyorum. Son bir uyku. Gündüzü olmayan asla uyanamayacağım son bir uykuya dalıyorum. Gözlerimi kapattım ve artık ses de duymuyorum. Ağrılarımın azaldığını hissediyorum. Sanki üstümdeki ağırlık kalkmış ve hafiflemişim gibi adeta uçuyorum.

Hayat benim için çok hızlı biten bir masal gibiydi başı çok mutlu başladı ve birden sona erdi. Ardımda bıraktığım insanlara derin bir acıdan başka bir şey bırakmadan gittim. Hayallerim, gerçekleşmesini umduğum düşlerim vardı ama olmadı.

8.

YALANCI RUHLAR RESİTALİ

Merve Aktürk

Trabzon - Şehit Ahmet Çamur Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir uhde var içimde. Saklanmış, gizlenmiş, kaybolmuş. Rıhtım-
da onlarca gemi hepsi koyu mavi. Gözlerim yeşil, gökyüzü gri,
aradığım rengin bir tanımı yok bende. Ne olduğunu bulmak
için gayretim. Söyle, bulabilir miyim bir yabancıyı, yabancı olduğum
yerin sınırında yabancı olduğum gözlere. Hepsi yalan hepsi hikaye.
Bir masalın içindeyiz. Bir rüya. Bir anı. Ama asla gerçek değil. Söyle,
nasıl gidebilirim kayb olduğum yabancı yerden. Söyle, çıkabilir mi-
yim bilemediğim yabancı kalpten.

Sessizlik. Sessizlik. Sessizlik.

Sustun.

Konuşmak ağır geldi.

Sustun.

Kelimelerin yok çünkü.

Sustun.

Bir kez daha, vurdun ağzına kilidi, bu kez açmaya yüzün yok çün-
kü.

Karanlık, koskocaman bir karanlık, zifiri bir karanlık.

Sessizlik, her taraf, gerçek dünya, ölüm sessizliği.

Aklımda ise tek bir şarkı. Yalancı, kilitlediği dudaklarından mırıldanıyor, geliyor tıngırtısı.

Kalbim, kalbin, yalancı bir göz yanılması

Hey yabancı, buldun mu aradığını, kırık kalbimin parçasını...

Anneciğim, aklımı kaçırdım. Hiç bilmediğim yerden sana sesleniyorum.

Yabancı kaldığım limandan, kendi limanlarına kaçır beni.

Dinle, sensiz geçen günlerimde, zihnimdeki Yalancı ile olan hikayemi.

06.52 Tan vakti

Gün ağarıyor yavaş yavaş, güneş doğmuyor ancak. Gri bulutlar göz kırpmıyor yukarıdan, anlaşılan yağmur yağacak. Gökyüzü hep biraz hüznü, hep biraz alıngan. Ağlamak bile ona serbestken bana haram. İrislerimden tek damla yaş süzülüyor sus çizgime. Aklımda bir yalancı, tek bir an fırsat vermiyor kalbime. Orada bir bomba var biliyorum günü gelince patlayacak. Zarar gören tek bir kişi olacak. Zarar gördüğüne üzüldüğüm tek bir kişi olacak. Yıllar önceki gözleri umut dolu küçüklüğüm.

Anneciğim, bugün de masal okuyacak mısın bana?

Okuyabilir misin artık daha.

Biliyor musun anneciğim, büyüdüğümü yıllar önce çocuk yaşımda anladım. Terk edildiğim o soğuk kış gecesi, ıssız sokakta, yalnızlığında büyüdüm, yıllar sonra anladım.

Ben hiç büyümedim ki. Büyüdüğümü anladığım bir gece zihnimde biri belirirdi. Bir Yalancı. O söyledi. Bu yüzden yalancı. Bana benziyor. Bazen aynada bakınca tam yanımda oturuyor. Hep gülüyor. Hiç somurttuğunu görmedim. Gülen dişlerini görünce aynayı tuzla buz etmek istiyorum. Terk edildiğim günden beri gülmeyen yüzüm, o gördükçe kendinden öğreniyor.

Onun yüzünden. Onun yüzünden.

Yalancı, dur artık. Onun bir suçu yok.

Kimin suçu vardı ki. Kimin suçu yoktu. Herkes suçluymuş birilerinin gözünde. Sahi eceli geldiği için ölmez miydi insan. Niye o zaman suçlu katil. Hayata bu şekilde bakanlar bu yüzden hepten cahil.

Cahil. Cahil. Cahil. Bir kişinin dediği hiç bir zaman gerçek değil. Kapa çeneni, yum gözünü. Bir gün ebedî huzurla buluşacak bedenler. Cahiller. O zaman kendilerini belli edecekler.

Koskocaman bir sahne. Ortasında kuyruklu bir piyano. Koltukta siyah elbisesiyle elleri yaralı narin bir kadın. Parmakları hafifçe tuşların üstünde. Bir piyano sesi kulaklarımda.

Önündeki kağıtlara bakmasına gerek yok. Yıllardır aynı besteyi çalıyor. Hepsi ezberinde, hepsi geçmişinde. Başlıyor kabus. Çıkan her melodi ruhuyla bir savaş, her melodi geçmişe bir atf. Giderek şiddetini arttırıyor şarkı. Şimdi tuşlar yok. Rengi olmayan bir çift göz ellerinin altında. Ulaşamıyor onlara. Dokunmak için çabalıyor, çabaladıkça çalıyor, çaldıkça yaralıyor.

Bırak. Bırak.

Bırak diyor yalancı, ama yalancıya ne kadar güvenilir. Dahada çabalıyor, çaldıkça kendini yok ediyor. Yetmeyen kalbini elleriyle parçalıyor.

O kadın benim. O kalbi kırık benim. O kalbi yetmeyen benim. O kalpsiz benim.

Bir resitalin içindeyim. Çalıyorum. Çabalıyorum. Parçalıyorum.

Ama bulamıyorum. O bir çift göz, geçmişim. Ben hatırlamıyorum. Bir yalancı var hayatımda. Etrafım yabancılarla çevrili. İçimde bir kara delik, gün geçtikçe kalbimi tüketiyor. Yıllar peşimde. Tek bir anı, belki de bir rüya, bir kabus. Ayırt edemiyorum.

Terk ediliyorum. Çok soğuk. Yağmur yağıyor. Arkası dönük yürüyen bir kadın. O annem. Onu tanıyorum. Her gece zihnime giren o saçları ölsem unutamam. Sağ taraftan bir ses, denizin kıyıya vurma sesleri. Sol taraftan bir koku. Bir ceset. Ölmüş çocukluğum. Ölmüş küçüklüğüm. Ölmüş ruhum. Ellerimle kazıp gömdüm tüm ceset torbalarını içime. O an büyüdüm işte. Etrafta tek bir kuş sesi bile yokken deniz durgunlaştı. Kabullenmemi ister gibi, yaramı dahada deşmek için soğuk kış gecesi beni yalnızlığıma bıraktı.

O benim. Ben senim. Senin içinim. Senin kaybolmuş parçanı. Yapbozun kayıp parçası benim. Beni gömdün. Üstüme toprak atmaya bile değer görmedin. Bekle, kabus şimdi başlıyor işte.

Yalancı, o an orada çıktı. Zihnim, çelişkiler girdabından bana pay biçtiği ceza, kafeslenmiş ruhuma karanlık bir nefis göndermek.

Nefsin sinsiliği kara bir bulut gibi çöktü üstüme yıllarca. Kalbimi esir aldı, aklımı dondurdu. Artık duygularım yoktu. Çıkarlar vardı hayatta. Hayatta olma gayreti için bile bir sebep göremedim ben aylarca. Sonra bir Yalancı, hayatımı bertaraf etti. Gecem gündüzüm yok oldu. Sadece nefes aldığım vakitlerim vardı. Hayatın yaşanmaya değer olduğunu, buzullarda yaşayan aklım kestiremedi. Sonra bir damla, iki damla... Buzullar çözülmeye başladı.

Bir çift göz, rengi görünmeye başladı.

Kalbim, duyguları hissediyordu. Haddinden fazla hissediyordu. Çok fazla.

Gözlerin rengi, maviydi.

Yıllarca donuk aklım düşünceler seline kapılmıştı.

Gözlerin rengi, griydi.

Taşlanmış kalbimde dinamik patlamıştı.

Gözlerin rengi, ihanetin rengiydi.

O gece beni terk edip giden annemin saçlarıydı.

Gözlerin rengi, yeşildi.

O kimdi?

O yeşiller babamındı.

Yıllarca kabusum olan gözler babamındı. Kabuslarıma konuk olan babamın.

Yıllar önce, küçükken, sadece bir fotoğrafta görmüştüm onu. Gü-lümsüyordu. Yalancı gibi. Göz kenarları kırışmış, yanında siyah saç-lı ve karnı hafif belirgin annem. O anı belkide son mutlu anlarıydı. Ben belkide bir yıkıma neden olmuşum. Belki de bir nedenin bede-lini ödüyorum. Kim bilebilir.

Gözlerin biri siyah, biri yeşildi.

Yıllardır her şeyi siyah-beyaz gördüğüm o perde kalkmıştı.

Yalancı, o andan itibaren hiç varolmamış gibi yok oldu.

Saliseler içinde namlunun ucundan çıkan bir duman ve barut ko-kusu. Bir ses, kulaklarımı çınlatan.

Gözlerimin gördüğü renk kırmızı.

Siyah elbisem kanın rengiyle dahada koyulaştı. Dakikalar sonra tüm sahneyi bir kan kokusu sardı.

Bir resitalin içindeyim. Yalancı ruhlar resitali.

Her taraf karardı. Göz kapaklarım ağırca kapanmaya başladı.

Karşımda beyaz bir kapı belirdi. Açıldı. Bir çift siyah ve bir çift yeşil göz samimiyetle bana baktı.

Yabancı bir limandayım. Güven veren gözler beni evimde hissettirdi. Artık o limandan uzaklaştım. Başka limanlara yelken açıyorum. Bu kez tek değilim. Yanımda siyah ve yeşil.

Anneçığım, sevgili siyah. Babacığım, sevgili yeşil. Ruhum, sevgili Yalancı. Artık yabancı gelmeyen bir limandan size sesleniyorum. Hayatım boyunca bir karıncaya gösterilen değeri kendime göstermedim. Bunun suçlusu hep sizi bildim. Yetiştirildiğim yerlerde hep sizi suçladılar. Ama şimdi anlıyorum ki kişiyi ne kadar ailesi eğitsede kişi kendini yetiştirir. Tek başına güçlü bir birey olduğumu anlamak yıllarımı aldı. Kişinin yaşayarak öğrendiği tecrübelerin ne kadar değerli olduğunu öğrenmem gibi. Şimdi geç kalınmışlığın keşkeleri var içimde. Sevgili anne ve babacığım. Bir uhde var içimde. Saklanmış, gizlenmiş, kaybolmuş.

Ve bir daha hiç bulunamamış.

9.

RENKLER VE SESLER

Zeren Babacan

İstanbul - Fatma Talip Kahraman Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sesler geliyordu, kuru gürültü yapan sesler. Yattığım yerden doğrulmaya çalıştım gözümü açmadan. Yorgundum. Gözlerimi açtığım gibi aralık camla karşılaştım, ses oradan geliyordu. Yavaşça cama yaklaştım. Ani bir hareketimde her şey mahvolabilir gibi bir gerginlik vardı üstümde.

Fazladan gürültü yapacak hiçbir şey yoktu aslında; top oynayan çocuklar, birbiriyle muhabbet eden insanlar ve mallarını satmaya çalışan esnafın sesi. Saat kaçtı acaba? Duvarda asılı olan saate gitti gözüm. Hareket etmiyor. Doğru ya bozuktu. Öğlene geliyordu galiba. Umursamadan banyoya doğru yürüdüm. Aynaya bakmamaya gayret göstererek yüzümü yıkadım. Karnım guruldadı o an. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Bulanık midemle mutfağa gitmeye zorladım kendimi. Salondan geçtim önce, üstü beyaz çarşafarla örtülü tabloları merak etsem de görmezden gelmeye çalıştım. Sanki aylardır kimse yaşamıyormuş gibi düzen vardı evde, hareket belirtisi yoktu. Rahatsız etti beni bu düzen. Mutfağa doğru ilerledim sakince, buzdolabını açmaya yeltendiğim sırada sarı not kâğıdı gözüme ilişti. “İLAÇLARINI ALMAYI UNUTMA!” Unutmamıştım halbuki. Buzdolabını açtım, çok dolu değildi içi. Küçük bir tencerenin içinde unutulmaya yüz tutmuş mercimek çorbasını çıkardım. Ocağa koyup ısınmasını bekledim. Isınınca çorbayı kaseye döküp onu da tepsiye koydum. Salona doğru giderken raftan ilacı ve cam şişedeki

suyu aldım. Usulca kitaplığın yanındaki masaya geçtim, hemen yanımda duran radyoyu açtım. Anlamadığım dildeki bir şarkı çıktı, değiştirmedim. Kitaplığa takıldı gözüm. Büyük ve tozlu içi yıpranmış kitaplarla dolu kitaplık.

Bunca kitabı okumuş muydum ben? Bu soru midemin daha da bulanmasına yol açtı. Tepsiyi olduğu gibi alıp mutfığa götürdüm. Salona geri döndüğümde şövaleye doğru ilerledim. Yarım kalan resim. Salonun camından görünen küçük kafeyi çizmeye başlamıştım fakat bitiremedim. Oradan uzaklaşıp koltuğa bıraktım kendimi. Oturdukça daha çok anlıyordum ne kadar yorgun olduğumu. Gözlerimi kapatıp birkaç saniye dinlenmeye çalıştım. Beynimi kurcalayan düşüncelerden kurtulmak için, doğruldum oturduğum yerden. Yine takıldı gözüme beyaz çarşafın sakladığı tablolar. Bir tarafım bakmam için yalvarıyordu bana, bir öbürü ise bakarsam pişman olacağımı söylüyordu. Oturduğum yerden kalktım bir köşesi açıkta kalan tabloya doğru ilerledim. Yavaşça açtım çarşafı. Ellerim titriyordu neden bilmem.

Koskocaman yuvarlak bir masanın etrafında toplanmış insanlar en ortada yaşlı bir adam kucağında dört-beş yaşlarında bir kız çocuğu doğum günü pastasına ulaşmaya çalışıyordu. Kimin doğum günü anlaması zor herkes çok mutlu gözüküyordu. En alttaki imzaya takıldı gözüm. Benim değildi. Nasıl geldi acaba eve?

Radyodan gelen müzik bilmem kaçınıcı defa tekrarlıyordu kendini. Bir anda fazla rahatsız etmişti beni. Beynimin içinde çalıyor gibiydi. Radyoyu kapattıktan sonra durmadı o müzik. Kafamı çevirdim sanki görmezsem radyoyu, müziği duymazmışım gibi. Dayanamadım daha fazla, yere bakarak kapiya doğru ilerledim. Sanki baktığım şeyler gördüğüm son şey olacaktı. Yakıp kavuracaktı beni. Kapının kenarındaki askılıktan anahtarı alıp çıktım evden. Merdivenleri hiç duraksamadan indim. Kovalanıyormuşum gibi. Apartmanı terk ettikten sonra yüzüme çarpan rüzgarla biraz olsun kendime gelmiştim. Güneş batmak üzereydi. Kafamın içinde susturmadığım müzikle yürümeye başladım bomboş ara sokaklarda. Yine yere bakıyordum. Baktığım her yeri kör ederim diye. Salonun aksine renkler vardı burada, soluk fakat güzel renkler. Unutulmaya yüz tutmuş renkler. Neden? diye sordum bir an. Bembeyaz çarşafardan kaçmak için kendimi attığım bu sokaklarda neden renkleri görmemek için direniyordum. Çok fazla düşünüyorsun dedim kendime hepsi ondan. Neyi düşünüyordum peki? Hatırlıyorum. Renkler ve müzik

vardı sadece. Yeterliydi belki de benim için. Düşünmemeye çalıştım yine. Başarısız olacağımı bile bile. Yanımdan insanlar geçiyordu bakmamaya çabalıyordum. Hepsinin acelesi var gibiydi. Düşünme. Odaklan. Adımlarını say. 193,194,195,196,197...

Neden yapıyorum bunu? Yol boyunca beynimi kurcalayacak bir başka soru daha. Yürümeye çabaladım sadece. Sanki geri geri gitmek istiyordu ayaklarım, beynimse hâkim olamıyordu ayaklarıma. Düşünmeye zorladım kendimi bu sefer için içinden çıkabilmek amacıyla. Ne sorunum vardı? Nedendi bu yabancılaşma? Yaşadığım yeri bile tanıyamıyordum doğru düzgün. Sadece evim değil yürüdüğüm sokaklar bile kaybolmam için kucak açıyordu bana. İtiraz etmedim, bıraktım kendimi yollara. Kaybolacağımı bile bile. Sokaklarda kaybolduğum sırada zihnimin kapılarını araladım bu sefer orda da kaybolur ve şans eseri yolumu bulurum diye. Kimdim ben diye sordum kendime. Cevabının bu kadar zor olacağını bilmeden. Her şeye bu kadar yabancılaşmış biri nasıl bilecekti kim olduğunu. Burnuma dolan deniz kokusuyla duraksadım. Sonunda dedim, tanıdık bir şeyler...Dalga sesleri, keskin yosun kokusu, gözlerimi kısımama neden olan güneş. Martılar vardı. Çocuklar, suda oyun oynayan çocuklar. Ardından gelen mutluluk hissiyatı. Küçük bir çocuk vardı. Kendinden yaşça küçük bir kız çocuğunu kovalıyordu. Bana doğru geliyorlardı, ramak kalmıştı çarpışacaktık. Son anda kenara çekildim. Kız babasının kucacağına çıktı, ağabeyi olduğunu sandığım çocuksa annesinin elindeki dondurmaya alarak soluklanmaya başladı. O sırada çocukların annesi olan kadınla göz göze geldim. Yemyeşil gözleri güneşe inat parlıyordu. İçimde bir şeyler canlandı o an. Tanıdıktı. İçimi sınımsıcak eden, sanki daha öncesinden beni tanıyormuş gibi bakıyordu gülümseyen gözleriyle. Arkamdan gelen köpek sesiyle gözlerimi açtım. Koparıldım adeta o huzurlu andan. İçimi ısıtan o bakışların aksine bomboş bir sahil vardı karşımda. Ne kadar olmuştu dışarı çıkmalı bilmiyorum ama hava kararmış ve bir yaz akşamına göre oldukça soğumuştü. Anlamlandıramadığım bir şekilde daha önce bulunmadığım bir anının içinde bulmuştum kendimi. Her şey o kadar tanıdık ve gerçekti ki gözlerimi açtığım an kendimi buraya ait hissetmemiştim. Yanımdaki banka oturup tekrar gözlerimi kapattım. Kendimi o anın içinde bulmak istedim. O yaz sıcağına tezat yüzüme çarpan rüzgârılmış tüm bunların sorumlusu gibi öfkelenmiş bir an. Yalnızca oturdum orada. Ne düşündüm ne de sorguladım. Dinlenmek istedim bir süre. Ne kadar veya neden bilmem. Belki de

saatlerce. Şu andan beni kopartacak hiçbir şey yoktu ne de olsa. Yanıma bir kedi yanaştı aniden. Yavaşça kucağıma çıktı garipsemeden. Sanki tanıyormuş gibi beni. Hareket etmedim, kucağıma çıkmasına izin verdim. Gecenin soğukluğunun aksine sımsıcaktı kedi. Kucağımda durdukça ısınan bacaklarım, tüylerinde gezinen elim. Ne hoş bir histi bu. Gecikmişlik hissiyatı ile kediyi kucağıma alıp evin yolunu tuttum. Beynimin içinde çalan müzik, suratıma esen rüzgâr ve kucağımdaki kediyle evin yolunu bulmaya çalışıyordum. Bir çırpıda gittiğim yol şimdi bitmek bilmiyordu. Tanıdığım sokaklara geldiğim sırada güneş kızılığını katıyordu boş sokaklara. Apartmanın önüne geldiğimde kediyi yere bıraktım. Sanki ne yapmak istediğimi anlamış gibi bekledi beni. Kapıyı ittirdim sakince. Kendim geçmeden kedinin geçmesine müsaade ettim. Ezbere bildiğim basamakları çıktım yavaşça. 64. 64 basamak saydım. Her zamankiyle aynıydı. Evin önüne geldiğimde benimle birlikte kedi de durdu. Elimi cebime attım anahtara erişmek için. Önce cüzdanı çıkardım, daha sonra anahtarı. Cüzdanı koyacağım sırada minik aralıktan çıkan resme takıldı gözüm. Tanıdık gelmişti. Cüzdanı açtım ve kimlik kartı olduğunu fark ettim. İsmi okumayı es geçip fotoğrafa baktım. Bir yerden tanıyordum ben bu adamı. Ama nerden hatırlayamıyordum. Buldum. Salonda üstü örtülü tablodaki adamdı bu. Peki neden kimlik kartı bendeydi. Yanlışlıkla tanımadığım birinin cüzdanını mı kullanıyordum acaba? Tablo peki o nerden gelmişti? Kafam karışmıştı. Titreyen ellerimle anahtarı kapı deliğine sokmayı denedim. Olmuyor. Tekrar dene. Tüm vücudum titriyordu. üçüncü denememde kapıyı açabildiğimde kedinin içeri girdiğinden emin olduktan sonra kapıyı kapattım. Ardından üç kez anahtarı çevirip kapıyı kilitledim. Sanki dışarıda kendimi korumam gereken biri varmışçasına.

Titreyen bedenimi koltuğa bıraktım. Elimde sıkıca tuttuğum cüzdanı korkarak açtım. Sol taraftaki bölmeden gözüme çarpan resimleri elime aldım. En başta yine o küçük kız vardı ve birkaç vesikalık daha. Tanıdık geliyordu bu insanlar ama yok. Hızlıca fotoğraflara bakarken duraksadım. O kadın vardı. Sahildeki kadın. Yemyeşil gözleri fotoğraftan bile parlıyordu. İçimi ısıtmadı bu sefer. Aksine içimi bir korku kapladı. Ne yapmam ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Elimdeki resimleri koltuğa bırakıp cüzdanı incelemeye devam ettim, içinde kimlik kartı dışında hiçbir şey yoktu. Sadece fotoğraflar ve kimlik kartı. Elimde kimin olduğunu bilmediğim bir cüzdan ve bomboş bir zihin vardı. Panik yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

yordum ama bir şeyler buna engel oluyordu. Zaman durmuş gibi hissediyordum. Sanki kavrayamadığım şeyler zihnimde durdurmıştı. Koltuktaki resimler ilişti tekrar gözüme en üstte duran yeşil gözlü kadın. Resmi elime alıp incelemeye başladım. Aynı zihnimdeki gibi yine sahildeydi güneş yüzüne vurdukça gözleri ve saçları parlıyordu. Resmin arkasını çevirdiğimde bir yazı ilişti gözüme. 'Severdik birbirimizi bir şarkının ömrünce -G'. Tanıdık gelen söz beynimi kurcaladı ama elimden bir şey gelmedi. Daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Normalde üstüme üstüme gelen duvarlar şu an olabildiğince hızlı bir şekilde benden uzaklaşıyordu. Normalde içine sığamadığım ev şu an bir diyar kadar devasa geliyordu gözüme. Durdum o şekilde. Salonun ortasında, üstü beyazlarla örtülü tuvallerin, gittikçe gözümde çoğalan kitapların, ters çevrilmiş olan çerçevelerin ve radyoda çalmaya devam eden şarkının arasında kayboldukça boğuluyordum. Gözüme ilişen ilk şey olan tuvallere gittim. Çarşafı aniden çekmemle öce havada süzülüp daha sonra yere düşmesi bir oldu. Korkarak gözlerimi tuvallere kaydardım. Tek tek hepsine bakmaya başladım. Dayanamadım arkada saklı olanları da görünür hale getirdim. Hepsinde aynı insanlar. O doğum günü tablosundakiyle aynı insanlar vardı. Çoğunluk olarak yeşil gözlü kadın. Toplu resimlerin hiçbirinde bulunmuyordu fakat fazlasıyla resmi vardı. Başımın dönmeye başladığını fark ediyordum ama hareket edemiyordum. Kopmak istedim, o resimlere arkamı dönmek istedim ama yapamadım. Tüm o insanlar gözümün içine bakarken yapamıyordum. Sonunda bedenimi hareket ettirebildiğimde kitaplıkta duran birkaç çerçeveye yöneldim bu sefer. Hepsinde aynı kadın, bazısında da o insanlarda vardı.

Bunca zaman kendi evim sanıp yaşadığım bu ev kimin eviydi? Ben buraya nasıl gelmişim? Her şey nasıl başlamıştı hiçbir fikrim yoktu ama kendimi çıldırıyor gibi hissediyordum. Çevremdeki hiçbir şey güvende hissettirmiyordu. Fırtınanın ortasında okyanusunda kaybolmuş denizci gibi hissediyordum kendimi. Baktığım duvarlar bile yabancıydı artık. Aklımı yitiriyordum. Başka açıklaması olamazdı. Koskoca bir salonda tanıdık gelen 2 şey vardı. O yeşil gözler ve defalarca dinlediğim şarkının sözleri. Zihnimde dolanan milyonlarca ihtimal, düşündükçe kendimi yitiriyordum. Ellerim karıncalanmaya başladı. Ayaklarım bedenimi daha fazla taşımayacaktı sanki. Hızlıca odama doğru ilerledim. O kadar yabancıydı ki her şey. Sanki odadaki her bir detayı ilk defa fark ediyordum. Köşede ki ahşap kutuya doğru

yürüdüm. Her hareketim beni korkutuyordu, ne beklediğimi bilmiyordum. Usulca kapağı açtım ve ilk bir defterle karşılaştım. Oldukça eski yıpranmış bir defter. Sayfaları karıştırdıkça algıladığım kelimeler, defterin sayfalarına iliştilmiş resimler. Onun günlüğüydü bu. Okudukça neden bilmem içimde bir şeyler yok oluyordu. Umutlar galiba. Son sayfaya geldiğimde ise farklı birinin yazdığını fark ettim. Bir tarih vardı, okudukça kavırıyordum. Ölüm günüymüş. Her şey çok ani gerçekleşiyordu. Zihnimin içinde daha da kayboluyordum dayanamayıp ayağa kalktım. Hızlıca banyoya gittim. Suratıma çarptığım soğuk su hiçbir işe yaramamıştı. Kafamın içindeki onlarca sestene gelen milyonlarca soru durmak bilmiyordu. Gözlerim yavaşça aynaya ulaştı. Gördüğüm suratla dehşete kapıldım. Ne olduğunu anlayamıyordum. Hayır. Hayır. Hayal görüyorsun. Gerçek değil. Kendimi teskin etmeye çalıştıkça beni korkutan o yüz, gerçekliğiyle buluşmak istemediğim gözler. Bunca zaman kim olduğumu sorup duruyordum kendime. Cevabın bu kadar göz önünde olması. Peki ya ben neden bilmiyordum bu sorunun cevabını? Teyit etmek ister gibi salona ilerledim koşar adımlarla. Tüm o tablolar fotoğraflar daha da gerçek geliyordu şu an. Doğum günü resmi. Kucağımda-ki o çocuk. Bunca zaman ben miydim o yaşlı adam? Bunca anı peki nerden geliyordu?. O resimler. Hatırlamadığım yüzler. Yaşadığım durumu daha iyi kavramak için koltukta bıraktığım kimlik kartına uzandım. Resimdeki o adam bendim demek. İsmim peki? Güngör. Beynimde yankılandı bu isim. Duramadım yerimde tekrar odama gittim kutunun içindeki defteri aldım elime tekrar. Fazladan bir şeyler okurum korkusuyla son sayfayı açtım direkt. 'Hoşça kal Dilem...'. Ne hissetmem ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Kutunun önünde durdum. Oturdum orda öylece. Kayboluyordum yavaşça. Dakikalar geçti benim denizim durulmadı. Ta ki bir ses işitene kadar. Korkuyla arkamı döndüm. Fotoğraftaki o çocuk ve annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın. Ne de çok benziyordu Dilem'e.

Ben kadına korkuyla bakmaya devam ederken. Kadınsa usulca yanıma yanaştı. Ne zaman ayağa kalktığımanın bile farkında değildim. Birkaç adım geriledim. Kadın suratıma hala aynı ifadeyle bakıyordu. Şefkatle. Ne yaşandığının farkındaymış gibiydi. Kendinden emin adımlarla bana doğru yaklaşıyordu. O öyle bakarken ben hareket edemiyordum. Tamamen ana teslim olmuş karşımdaki kadının ne yapacağını bekliyordum. Aklıma gelen düşünceler her ne kadar mantıklı gelse de beni dehşete düşürüyordu. Sanki bir tiyatro oyu-

nundaydık ve rolleri paylaşıyorduk. Bana düşen rol ise çok ağırdı. Ağzından çıkabilecek her kelimeye kendimi hazırlıyordum o ise sadece kollarımı kavradı destek verircesine. Hala ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sonunda o konuşmaya karar verdiğinde tanıdık fakat bir o kadarda uzak olan kelimeyle tüm roller belirlenmişti

-‘Baba.’

Sesi daha çok soru sorar gibiydi. Ben konuşmadıkça o daha çok endişeleniyordu sanki.

-Yine mi ilaçlarımı içmedin sen?

İlaç. ‘İlacını almayı unutma!’ Yavaş yavaş her şey zihnimde tamamlanıyordu. Etrafıma baktım, birkaç saatin aksine duvarlar tanıdık geliyordu. Dilem. Hatırlıyordum Dilem’i. Yüzünü unutturum korkusuyla her seferinde çizdiğim karım Dilem. Radyodan çalan şarkıyı da hatırlıyordum. Bizim şarkımızdı. Sahilden benimle gelen kediyi de. Yalnız kaldığım onca gecede bana eşlik eden tek arkadaşım, nasıl unutabilmişim? Tablolar vardı. O tablolardaki kızım Şule. Tam karşımda duruyordu fakat ben onu hatırlayamamıştım. Yine unutmuşum, tanımamışım hiçbirini. Kendimden utanıyordum. Tanıyamadığım kızımın yüzüne bakamıyordum. Kendimde bulduğum son güçle konuşmaya çabaladım.

-Şule kızım?

-Evet baba ben.

Zihnime dolan anıların ağırlığıyla başım dönmeye başladı. Son olarak hastalığımı hatırladım. Keşke hatırlamasaydım dedim. Unutmamak için zihnimin içine kazıdığım her şeyi teker teker unutmuşum. Şu hayatta en değerlim olan ailemi unutmuşum. Anıların ağırlığıyla sanki beynime bıçaklar saplanıyordu. Her şey dayanamayacağım kadar yavaş fakat yetişemeyeceğim kadar hızlı gerçekleşmişti. Her seferinde unutup unutup tekrardan farkına vardığım şey bir kez daha yüzüme çarptı. Ben bir girdabın içindeydim ve çıkış yolum sonsuzluktu.

10.

İŞARETLER VE TANIŞIKLIK

Sabire Sude Davulcu

Zonguldak - 15 Temmuz Şehitleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

1. Emanet

Dar sokakların, birbirinden renkli dükkânların ve cıvılcı insanların arasından geçiyoruz. Dükkânlardan taşan gürültüler, iç içe sesler gölgeli sokaklara taşmış. Dedem neredeyse her gördüğüne selam veriyor, her gördüğünden selam alıyor. Bunu yaparken nizami duruşunu ve aralara iyice sıkıştırılmış önem vermeyi ihmal etmiyor. Sağ el parmakları eşit mesafelerle açılacak: Adalet özümüzdür hareketi. Sağ el kalbin üzerine götürülüp sıkıca bastırılacak: Gönlümüz gönlünüzdür hareketi. Sol el sol ayağa bir dünya dolusu yapıştırılacak: İnsan için hazırım hareketi. Kafa kademeli şekilde göğse doğru indirilip kaldırılacak: Herkes bize, biz herkese emanetiz hareketi. Bakış, ölçülü bir şekilde yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya aynı çizgide paralel inecek: Göklerin ve yerlerin sahibine tabi oldum hareketi. Dudak kıvrımlarından başlayarak bütün yüze yayılan çok içli bir tebessüm: Biz ancak tebessümle birbirimize varabiliriz hareketi.

İsimlendirmeler bana ait. Ya da şöyle söyleyeyim, dedemin bölük pörçük anlattıklarından derlediklerim. İsimler derdi, dedem, bir işarettir. Her işaret bize emanettir. Emanet edilenin özellikleri emanetçiye siner. Biz bize emanet edileni yaşarız ancak. Dedemin anlatıları gelir, hep emanet kavramının etrafında toplaşır. Bütün eşya, bütün

olaylar, durumlar, canlı cansız varlıklar hep bu emanet kavramının alt başlıklarıdır. Örneğin senin adın: Arda. O da işaret demek. Sen bize işaretsin ve elbette... İşte burası en sevdiğim kısım. Kafasını bütün yaratılanı okşar gibi milimetrik ve iyi hesaplanmış bir açıyla kaldırıyor. Bakışları bakışlarıma geliyor. Ilık, ılıklık. Yaz yağmuru gibi. Soba önü kedilerinin bakışları gibi dokunaklı. "Sen de bize emanetsin." Ah be dedem bu cümleler, bu bakışlar ve illa emanet sözün nasıl bu kadar anlamı bir arada barındırabiliyor?

2. Yük

Korkmalı mıyım? Bu soru içimden sadece bir kez geçti ve o da çok hızlıydı. Yetişemedim. Silinip gitti. Cevap da vermedim zaten. O yüzden boşlukta asılı kaldı içimdeki cevap. Hemen dedemden bir cümle bulup kes kopyala yapıştırıla orayı doldurmalıyım. Ne zaman sıkılısam, üzülsem, kırılısam orada tepeleme bir boşluk oluşurdu. Ben o boşluğun yerini siler süpürür, dedemin cümleleri için hazır ederdim. Sonra da hoop hafıza kutumdan bir cümle. İşte böyle iyi! Anne babam bu durumuma çok şaşırıyor bazen. Nasıl bu kadar iyimser olabiliyorsun? Dedem... Ha o zaman ayrı...

Bu defa daha bir başka sanki. Her yer karanlık. Ayaklarımı hissetmiyor gibiyim örneğin. Orada ayakların yerinde ağrılar büyümüş. Ağrılar. Bir defasında incir ağacından düşmüştüm. İşte o zaman da buna benzer duygular yaşamıştım. Vakit gündüz olmasına rağmen görüntü bir anda silinivermişti. Sonra yavaş yavaş geri gelmişti. Dedem gelmişti çünkü. Kucakladığı gibi koşarak bizim evin avlusundaki minderlere uzatmıştı beni. Sonra itinayla sever gibi kollarımı ayaklarımı kontrol etmiş, acıyan yanlarımı sormuştu. O zaman söyleyememiştım. Benim acıyan yanımla sensizliğimdir diyememiştım. Şimdi söyleyebilirim. Her yer karanlık. Ellerimle etrafımı kontrol ediyorum. Sağ tarafımda, tam bir karış ilerimde aşağıya doğru düz bir sırt var. Kafamı sağa çekiyorum. Ah, kafamı vurdum! Düz fakat pütürcüklü. Tahta, daha çok beton. Nerede olduğumu, hangi vakitte bulunduğumu hatırlamaya çalışıyorum. En son evdeydim. Akşam mıydı? Ya da gece? Masamda kitap mı okuyordum? Roman mıydı? Bu akşam televizyon izlememiş miydim? Annem süt mü getirmişti? Sıcak mıydı? Üzerinde kaymağı da mı vardı? Anneler süt kaynatma, kaymak oluşturma ustaları mıydı? Çok gecikme olur mu, demiş miydi? Gecikmemeli miydim? Kafamı kaldırıyorum. İki parmak, bir şey olmadı. Bir karış, bir şey olmadı. Dirseklerimden güç alarak doğrulmaya çalışıyorum. Zifiri karanlık. Sonra yatmamış mıydım? Gece

lambamı da açık bırakmamış mıydım? Dedeme hayırlı geceler demiş miydim? Burada başka bir boşluk... Dedemle aramda oluşmuş gibi. Hangi zamadayız? Tak. İşte vurdum kafamı. 30 cm. 40 cm. Belki 50 ya da 60 cm. Ağladığımı hissediyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Kendimi yere bırakıp ellerimle üstümü yokluyorum. Bunu daha önce niye düşünemedim. İnsan önce eliyle yoklar değil mi? Ağlama seslerini duyuyorum. Benim ağlamalarım. Burada bir yanlışlık var. İnsan hem hüngüre hüngüre ağlayıp hem de başkasını dinlermiş gibi kendi ağlamalarını dinleyebilir mi? Boşluk büyüyor. Hemen bir cümle bulup yapıştırmalıyım. Şöyle özlü bir dede sözü. Dedem nerede sahi? Yatmıştım da rüya görüyor olmalıydım. Evet evet rüyaydı. Öyle olmasa gece lambam açık olurdu. Öyle olmasa sağ yanım ve üstümdede düz, sert, pütürcüklü, betonumsu şeyler olmazdı. Dur dur, şurda düzlüğü bozan bir parça. Demir. Geçen yaz. Alilerin evi yapılırken bu parçalardan kılıç yapmıştık kendimize. Şak şuk. İşte yendim. Sol elimle sol tarafı yerden elimi kaydıra kaydıra yokluyorum. Orada oldukça büyük bir boşluk var. Yukardan aşağıya doğru eğimli bir boşluk. Çatı gibi. Çok defa evimizin çatısına çıkıp kendimi yerde sürüye sürüye vücudumun sığıdığı yere kadar gider ve oraya boylu boyunca yatarım. Üstüm başım toz toprak olurdu. Bunu ancak annem Arda diye seslendiğinde, girdiğim gibi oradan çıktığımda, "A be oğlum o üstünün hâli ne?" dediğinde anlardım. Annem kızarmı? Biraz. Sonra dedem gelir, üstüm başımı silkeler. Annem hafif kırılmış sesiyle "Ama baba görmüyor musun şunun hâlini?" "Olur böyle şeyler kızım, üstünde bir yığın toz yükü varken bir de sen yük olma çocuğa!" İnsan insan yük olmamalı değil mi Arda? Öyle dede. Bak gördün nasıl da anlayışlı benim oğlum. Hadi sen işine kızım, Biz Arda'yla bir güzel temizleniriz. Aklanır paklanır geliriz. Evet dede temizlenmesine temizleniriz de sahi insan insana yük olmamalı mıydı?

3. Boşluk

Burada bir yanlışlık, belki de boşluk var. Yatağımda değilim. Düz bir satıhtayım. Belli yataktan düşmüşüm. Üstüme duvarlar düşmüş. Belki kontrollü bir rüya görüyorum. Ağlamalarımı dinliyorum. Bağırıyorum. Anne, baba, dede... Ağlamak durmuyor, hıçkırımlar ara vermiyor. Hem bağırıyor hem dinliyorum. Aklıma hınzırca bir fikir geliyor. Gülebilirsem belki. Komik bir şey hatırlamaya çalışıyorum. Okuldayım. Bahçede beden eğitimi dersindeyiz. Öğretmen sağa dön, sola dön gibi talimatlar veriyor. Kendimi asker gibi hissediyorum. Her talimatı ciddiyetle yerine getiriyorum. Sola dön. Döndüm. Öğ-

retmen hemen yanımdaydı. Şimdi yüz yüzeyiz. Ama bir yanlışlık olduğu kesin. Ahmet'in nefes alışverişini duymam lazımdı. Arkaya bakıyorum herkes bir yöne dönmüş ben başka bir yöne. Eller gitmiş Mersin'e ben tersine. Bunu annem çok söylerdi. Mersinliydi annem. Buraya gelin gelmişti. Arada bir anneannelere giderdik. Annem çocukluğunun geçtiği yerleri gösterir, bak Arda, derdi. Bakardım, anneler bakma cenneti, dedeler bulma cennetiydi.

Öğretmenim gülüyor, sınıfla birlikte ben de gülüyorum. Şey öğretmenim, diyorum, aslında o yana dönecektim. Ama bu yana dönmüvermişim. Şimdi oldu gülmeye başladım bile. Ama ağlamalar kesilmiyor. Sesim nasıl da derinlerden geliyor. Ellerimi karanlığı yırtta yırtta gözlerime götürüyorum. Islaklık var mı, kontrol et. Yok. Öyleyse bu ağlama buranın ağlaması, bu boşluk buranın boşluğu değil. Ama ses. Şurada dümdüz yatan beden, ayaklarından daha evvel incir ağacından düştüğünde yaşadığı acıya benzeyen acılar yaşayan bana ait. Dedemi bulmalıyım. Hatıralarımı zorluyorum. Tarihler, görüntüler, dönüyor dönüyor. İşte dedem. Bir cami avlusunda. Namazı kılınıyor. Benim dedem öldü mü? En öndeyim. Dedem şu tabutun içinde olacak. Ya da ben tabutun içindeyim. Musalla taşının üstünde. Pütürcüklü beton. İçerde ben ağlıyorum. Ses o yüzden derinlerden geliyor. Peki, ön safta duran ve hıçkırma hıçkırma ağlayan çocuk kim? Dedem öldü mü? Evet. Kaç yıl oldu? ... Ben öldüm mü? Hayır. Peki; bu karanlık, bu tabutumsu yer... Bu beton parçaları...

İnsan bu dünyada emanettir oğlum. Vakti gelince emaneti sahibine iade ederiz. Karanlık diye bir şey yoktur. Sadece gölge vardır. Gölge çekilir boşluk ortadan kalkar. Geniş boşlukların, birbirinden koyu karaltıların ve hüznü insanların arasından geçiyoruz. Gözlerimizden taşan gök gürültüleri, iç içe yağmur parçaları sokaklara taşmış. Dedem selam veriyor, selam alıyor. Burada bir yanlışlık var.

Ne zaman kaybettim dedemi? Çok eskiden miydi? Tarih kitaplarına sığmayacak kadar mı eski? Dedemden bir cümlecik bulup şu kara fidan boşluğu doldurmalıyım. İnsanlar boşluğundan nasıl kurtulur dede? Şurasına abanarak. Kalp mi bunun adı? He ya. "İnsan vücudunda küçücük bir et parçası vardır. Eğer bu et parçası iyi olursa, bütün vücut iyi olur. Eğer o bozulursa, bütün vücut bozulur. İşte bu et parçası kalptir." Ben iyi miyim dede? Çok iyisin oğlum. Ben iyi miyim? Ben iyi... Ben...

4. Perde

Biraz uyumuş olmalıyım. Sadece bir tahmin benimkisi. Nasıl ve ne kadar bilmiyorum. Hafiflemiş gibi hissediyorum kendimi. Ayaklarımdan sökün edip gelen acılar da dinmiş sanki. Karanlık istisna. O hâlâ en koyusunda varlığının. Ne olmuştu? İnsan unutan bir varlık, derdi dedem. Bu bazen insan için bulunmaz bir fırsattır. Yoksa beynimiz bu kadar çok bilgiye, hatıraya, acıya, görüntüye nasıl katlansın? Biraz zorluyorum kendimi. Beynime diyorum, azıcık sabret ne olduğunu bana göster. Söz bundan sonra yormayacağım seni. Odamdayım. Işık illaki açık. Yatağıma gidiyorum. Dualarımı ediyorum. Dualarımız, bizim en büyük dayanağımız. Tamam tamam bu da dedemden. İnsanlar birbirini hep tanır aslında. Araya perdeler konmuştur. Perde kalkar, tanışıklığımız sürer. Bu replik de dedemden. Hatırlamaya odaklandığım şu anda buna gerek var mı? Var elbet. Perdeler kalkacak ki görüntüler kaynaşsın. Ah be dedem. Her şey sallanıyor. Masamdan lamba, raflardan kitaplar düşüyor. Yerdeyim. Karanlık çoktan başlamış. Gacırcı gucur sesler. Bağrışmalar. Sükut ve karanlık. Perde çekilmiş. Kara bir renk sokulmuş göz bebeklerimize kadar.

Yine sesler bu defa daha bir yakın gibi. Bağırıyorlar. İsimler söylüyorlar gibi. Solo sesler, koro sesler. Motor sesleri, makine sesleri. Allah'ım ne olur benim ismimi de söylesinler. Annemi de, babamı da. Dedemi... Ne olur Allah'ım... Perde açılınsın ve tanışıklığımız başlasın.

5. Tanışıklık

Asker abiler, polis abiler ve ablalar, hemşire ablalar ve doktor abiler, sağa sola koşuşturan adamlar, kurtarma ekipleri. Karanlık deliniyor gibi. Sedyedeyim. Adımı soruyor asker abiler. Arda, diyorum, Arda Bulut. Yaşımı soruyorlar, söylüyorum. Aslanım, diyor bana. Ne oldu bana abi, diyorum. Deprem koçum, diyor. Herkes iyi mi, diyorum; kafasını sallıyor ve tebessüm ediyor. Tıpkı dedemin selam alışverişleri gibi: Karanlık alıp aydınlıklar veriyor. İşaretler geliyor aklıma. Abi, diyorum, ben seni bir yerden tanıyorum. Abiler ve ablalar ağlıyor mu ne?

11.

DİPTEKİ GERÇEKLIK

Kevser etinkaya

Istanbul - Şehit Fatih Satır Anadolu Imam Hatip Lisesi

Sonunda güneş doğuyordu. Yine her zamanki gibi heyecandan uyuyamamıştı. Bu yarışmaya katılıp birinci olmak ikinci en büyük hayal idi. Ve artık gerçekleştirmesi gereken bir hayald i. Hemen hazırlanmaya başladı. Telaşlı bir şekilde çantasını hazırlarken ninesi içerden seslendi “Mira gel kızım bir şeyler ye de öyle git.” Kahvaltısını da yaptıktan sonra ninesine sıkıca sarıldı ve tam evden çıkarken son kez dönüp kapının tam karşısındaki duvarda bulunan aile fotoğrafına baktı. “Başarıcam” dedi. Tam da dediği gibi oldu. Dünya serbest dalış şampiyonu oldu. Şimdi sıra en büyük hayalindeydi. Ama bu en zor olanıydı. Hem bedensel hem ruhsal olarak onu yıpratıcaktı. Ninesi bu yüzden ona bu konuda hep karşı çıkmıştı. Mira ise kimseyi dinlemeyecekti oldukça kararlıydı. Çünkü biliyordu ki şimdi bu gerçekler ile yüzleşmezse bir daha asla yüzleşemezdi, hep kaçardı. Gerçekler belki ağır gelecekti ona, belki de pişman olacaktı sonradan. Ama inandığı şeyler sayesinde bu konuma gelmişti. Bir umuttan fazlaydı onunkisi, hissediyordu. Ve kendi gözleriyle görmezse sonsuza dek hissedecekti. Boynundan hiç çıkarmadığı o kolye ve diğer eşi. Bulacaktı. Yanında ninesi de geldi. İşte olması gereken yerdeydi. Bu kıyıda görmüştü en son onları. Ne kadar da çok özlemişti. 18 yıl. Dile kolaydı. Tam 18 yıldır ailece kahvaltı yapmamışlardı, beraber sinemaya gitmemişlerdi, onlara sarılmamıştı, anne ve baba diyememişti. Melek gibi kokan kardeşini koklayama-

mıştı. Çünkü hepsinin melek olduğunu söylemişlerdi ona. İnanmamıştı, inanmak istememişti. O günü asla unutamıyordu. Son kez bu kıyıda el sallamıştı onlara.

O zaman Mira 5 yaşındaydı. Kardeşi Lina ise henüz 2 yaşındaydı. Ailecek İnci Adası'nda yaşıyorlardı. Mira'yı ailesi dil eğitimi için şehir merkezindeki kursa yatılı olarak yollamışlardı. Hafta sonlarında ailesi Mira'yı kurstan almaya giderdi. Pazartesi günleri geri kursa götürürlerdi. Mira'nın babasının çok tatlı bir teknesi vardı. Üzerinde Mira ve Lina yazan bir tekne. Ve Mira tekne ile yolculuk yapmayı çok seviyordu. Yine bir gün annesi, babası ve kardeşi Mira'yı kurstan almak için tekneleri ile yola çıkmışlardı. Yolculukları bir gün sürüyordu. O gece tekneleri arızalanmıştı ve denizin ortasında kalmışlardı. Ardından şiddetli bir fırtına tekneyi alabora etmişti. O gece denizdeki tüm tekneler batmıştı. Hepsi ertesi gün haberlerde verilmişti. İşte Mira ve ninesi de bu acı haberi televizyondan öğrenmişti. Bazı ailelere ve kişilere ulaşılmıştı. Dalgıçlar, jandarmalar seferber olmuştu. Ama çoğunluğuna ulaşılammıştı. O kayıpların içinde Mira'nın da ailesi vardı. Bu yüzden Mira dalgıç olmuştu. Bir türlü onların ölmelerine inanamıyordu ve kendi denize dalıp teknelerini bulmak istiyordu. Belki onlardan bir iz bulurdu. Evet oda biliyordu yaşamadıklarını. Yoksa şimdiye kadar illaki bulunurlardı. Ama gene de bir his, bir umut vardı içinde. Sanki o deniz Mira'yı çağırıyordu. Yaşını da doldurmuştu. Yeterince bilgisi de vardı. Üstelik dünya şampiyonu da olmuştu. Mira uzun uzun denize baktı. Ninesi çok tedirgindi ve korkuyordu. Çünkü geride bir tek o kalmıştı. Ailesi o olmuştu. Şimdi Mira'yı da kaybetmekten korkuyordu. Onun o içindeki umudunun sönüp gitmesinden, üzülmesinden, tekrardan aynı acıları yaşamamasından korkuyordu. Son bir çare ona "Kızım gitmesen olmaz mı?" dedi. Mira ninesine döndü. "Gideceğim nine ne olursa olsun bazı gerçekleri öğrenmem, kendi gözlerimle görmem gerek." Ninesi "O kadar yıl sonra ne bulabilirsin ki?" Dedi Mira "Bilmiyorum ama şansımı deniycem" Dedi. Ninesi ona sıkıca sarılıp öptü. "Dikkatli ol, fazla dalma, burada bekliycem." Dedi. Ve Mira tüpü ile denize daldı. Serbest dalışla beraber tüplü dalış eğitimi de almıştı. Derine, gittikçe daha derine indi. Geçen her an sanki annesinin sesini duyuyordu. Onu çağırıyordu babası. Lina'yı görüyordu sanki. Bu hayaller ile ilerliyordu. İki saat geçmişti ama henüz bir şey bulamamıştı. Tam bu günlük bu kadar yeter deyip geri dönecekken bir şeyler gördü. Evet evet doğru görüyordu. Birkaç tane tekneye benzeyen yapılar vardı.

O an duraksadı, korkmuştu, garip hissetmişti. Galiba bugün o gün değildi. Daha hazır değildi. Ve kendini ninesinin beklediğini de bildiğinden deniz yüzeyine çıkmaya başladı. Ninesi olmadan gelmeliydi, hem yeri de öğrenmişti ama birkaç tane tekne olduğundan arayıp kendi teknelerini bulması zaman alacaktı. Bundan dolayı geri dönüş yolunda hızlandı. Denizden çıkınca ninesi şaşırmişti. Acaba bulamamış mıydı? Erken mi dönmüştü? Yoksa bir şeyler bulmuş muydu? Mira yanına gelince olup biteni sordu. Mira'da anlattı ve ekledi "Nasıl oldu da 18 yıl önceki dalgıçlar bulamadı da ben buldum?" Ninesi "Nerden biliyorsun kızım o teknelerin o geceden kalmış olduğunu ayrıca o zaman ki dalgıçların performansı da ortadaydı." Ninesi iki konuda da haklıydı. Hafta sonu tekrar gelecekti ama bu kez yalnız.

Hafta sonu gelip çatmıştı o güne kadar ninesi ona bu konu hakkında çok soru sormuştu. Mira ise hem geçitirici cevaplar vermiş hem de dalmaması gerektiğini, belki de vazgeçmesi gerektiğini bu şekilde daha iyi olacağını düşünürmüş şeklinde cevaplar vermişti. Çünkü ninesinden gizli gidecekti. Hem onu meraklandırmak istemiyor hem daha rahat aramak için bunu yapıyordu. Sonunda arkadaşlarıyla gezeceğiz diyerek evden çıktı. Oysaki başına geleceklerden bir haberdi. Tekrar aynı kıyıya gitti. Bu uçsuz bucaksız deniz ile baş başaydı. Denizi, kokusunu, hırçın dalgalarını çok severdi. Mira küçük yaşta yüzmeyi öğrenmişti. Babası öğretmişti. Gözlerini kapadı ve o eski günler tekrar canlandı. Yavaş yavaş denize girmeye başladı. Önceden gördüğü tekne yapılarının yerini hatırladığından bu kez bulması daha kısa sürdü. İyice yaklaştı. Oldukça tüyler ürpertici bir o kadar da etkileyiciydi. Mira cesaretini topladı, sırayla dolaşıp henüz kendisinin de bilmediği o şeyi aramaya koyuldu. Uzun bir süre geçmişti. Ama daha kendi teknelerinin orada olup olmadığını bile çözememişti. Çünkü görüntü net değildi, çürümüş eşyalar vardı. Bunların hepsi işini zorlaştırıyordu. Galiba artık teknelerinin burada olmadığına kanaat getirmişti ki tam o sırada nefes alıp vermede zorlandığını fark etti. Hemen dönüp tüpüne baktı. Çok az havası kalmıştı. Aman Allah'ım tüple dalış yapılacağı sırada en önemli maddeyi atlamış mıydı? Nasıl olurda hava miktarını kontrol etmeden dalmıştı. Doğru ya ailesi söz konusu olunca afalliyordu. Tamam öncelikle sakın olmalıydı. Yüzeye çıkması beş bilemedin on dakikasını alırdı. Daha öncede az miktarda hava ile bunu başarmıştı. Tabi o zaman yanında hocası da vardı. Ama olsun başarabilirdi. Deniz yüzeyine doğru yönelmeye başladı. İlk başlarda kontrollü bir şekilde

baya yol katetmişti. Sonrasında ise panik yapmıştı ve hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı. Bu şekilde devam ederse yüzeye çıkamadan havası bitecekti. Yüzeye yaklaşmış sayılırdı aslında. Tüpteki hava da bitmez üzereydi. Karar vermişti. Tüpünü çıkaracak ve yüzerek denizin üstüne varacaktı. Kolay olmayacaktı ama tüple devam etmesinin bir anlamı kalmamıştı. Üstelik kontrolü kaybederse o tüp onu dibe çeker, batırırdı. Tüpünü çıkardı var gücüyle yüzmeye başladı. Yorulmuştu artık. Sadece yüzmekten de değil. Annesizlikten, babasızlıktan, küçük kardeşini görememekten, onları özlemekten, sürekli onların hayali ile yaşamaktan yorulmuştu. Üstelik hayalini gerçekleştirememişti. Onlardan hiçbir iz bulamamıştı. Deniz hırçınlaşmaya başlamıştı işte. Ve Mira yüzeye çıkıp çıkmadığından emin değildi. Çırpınıyordu galiba. Ya da yüzüyor muydu? Güneş ışığı mıydı o? Yoksa dipsiz karanlıkta mıydı hala? Babasının sözünü hatırladı."Denize karşı koymaya çalışma, onunla kavga etme, kendini bırak. Ancak o şekilde seni kabullenecek ve taşıyacaktır kızım." Mira da öyle yaptı. Artık kendini denize bırakmıştı. En fazla ne olabilirdi ki. Çok özlediği ailesine kavuşmuş olurdu. Peki ya ninesi? Ona sözü vardı. Ne olursa olsun tüm zorlukları beraber atlatıp hep beraber olacaktı. Üstelik bugün evden çıkarken ona ilk kez yalan söylemişti. Sözde onu meraklandırmayacak, üzmeyecekti. Bu zamana kadar ona bakıp, büyüten, düştüğünde yanına ilk koşan, ağladığında göz yaşlarını silen, tüm başarılarını destekleyen ninesiydi. Onu bu dünyada tek başına mı bırakacaktı? "Ah nineciğim! Affet beni ve seni çok sevdiğimi asla unutma."

Mira uzun süre kendine gelememişti. Kendine gelip gözlerini açtığına ise kendini bir kulübede bulmuştu. Çok sevimli küçük bir kulübeydi burası. Ayağa kalktı etrafı gezmeye başladı. Bir yandan da "Kimse var mı?" diye sesleniyordu. Anlaşılan kulübede kimse yoktu. Tam dışarı çıkacakken içeri bir teyze ile amca girdi. Hemen Mira'nın yanına gidip. "Dur kızım uzan şöyle biraz daha dinlen" dediler. Mira olanları sorunca adam anlatmaya başladı. "Ben eski balıkçılardanım, şimdi yaşımdan dolayı bıraktım. Sadece eşim ve kızımı geçindirecek şekilde çalışıp bu adada yaşıyoruz. Eskiden bu adanın çok gelip gideni olurdu zamanla azaldı, başka adalar tercih edildi. Haklılar tabii konumu çetindir bu adanın. Ama bizim yuvamız burası bırakıp da gidemedik. Kayığım ile ötedeki adaya balık satmaya giderken seni denizin ortasında gördüm. Hemen kayığıma aldım, eşim şifacı olduğundan seni buraya, küçük kulübemize getirdim." Dedi. Mira "Çok

teşekkür ederim. Size can borcum oldu. Umarım bir şekilde ödeyebilirim” diye karşılık verdi. Şifacı “Ne borcu kızım kim olsa aynı şeyi yapardı.” Dedi ve ekledi “Yemeğe kadar burada kal kızım, sonra amcan seni gideceğin yere bırakır. Evin buraya yakın mı? Mira, tam olarak nerde olduklarını bilemediği için soruyu yarım yamalak cevaplamak zorunda kaldı. “Beni şehir merkezine götürseniz ben oradan evimin bulunduğu adaya giderim.” Dedi. Şifacı yemek yapmaya koyuldu. Mira’ da ona yardım ediyordu. İçerden balıkçı sordu “Kızım senin adın ne anlatsa çok mu garip olurdu diye düşündü. Sonra vazgeçip olanları olduğu gibi anlattı. Konuşması bittiğinde balıkçı ve eşinin pürdikkat kendisini dinlediğini aynı zamanda şaşkın şaşkın yüzüne baktıklarını fark etti. İçinden “Keşke anlatmasaydım, şaşırırdılar tabi böyle bir şey tek başına onca yıl sonra yapılır mıydı?”

Balıkçı Mira’nın ailesin geçirdiği tekne kazasıyla ilgili sorular sormaya başladı ama sorular o kadar detaydı ki bazı yerler de Mira bile cevaplamakta zorlanmıştı. Sonunda” Niye bu kadar çok merak ettiniz yoksa bir şey mi biliyorsunuz?” dedi. Balıkçı önce eşine sonra Mira’ya baktı. Tam o sırada kulübeye ellerinde su bidonları ile bir kız girdi. “Anne bunlar çok ağırmış biraz yardım eder misin?” deyip bir yandan da kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Şifacı hemen kızına yardım etti ve bidonları mutfağa taşıdılar. Kız Mira’yı sonradan fark edince; “Aa uyanmışsın? Biran hiç kendine gelmeyeceksin sanmıştım. İyi olduğuna sevindim.” Deyip odanın ortasındaki sehpa-ya uzanıp su dolu bardağı aldı. Tam o sırada Mira beyninden vurulmuşa döndü. Kızın boynundan sarkan o kolye. Annesinin kardeşi ile kendisine yaptığı inciden kolyeydi. Yaşadıkları adada bu incilerden çok vardı. Annesi el işlerine yatkın olduğundan kızları doğduğunda onlara özel kolye yapmıştı. Mira hemen elini boynuna götürüp kolyesine tutacakken oda ne? Kolyesi boynunda yoktu. Nasıl olur? Bu zamana kadar havuzlara girdi, denizlere girdi bir kez bile boynundan çıkıp düşmeyen kolye şimdi mi, en lazım olduğu anda mı düşmüştü. Annesinden son yadigâr, kardeşiyle tek bağı olan kolyesi nerdeydi? Yoksa kızın boynundaki kolye onun muydu? Düşürmüştü ve o kız bulup boynuna mı takmıştı? Çünkü kardeşi ile kolyeleri aynıydı. Sadece kolyenin orta kısmındaki kabuğun içindeki küçük çiçekler farklıydı. Annesi Mira’ya mor renkli çiçeği koymuştu, Lina’ya ise sarı. Peki kızın boynundaki kolyenin içindeki çiçek hangi renkti? Bu kız gerçekten kardeşi miydi? O zaman neden bir başkasına anne baba diyordu? Gerçekte balıkçı ve şifacı kimdi? Amaçları neydi? Aklın-

daki düşünceler cirit atarken balıkçı Mira'ya kendisini takip etmesini söyledi. Mira heyecanla balıkçıyı takip etti. Kulübenin dışındaki çardağa oturdular. Balıkçı cebindeki şeyi çıkartıp masaya koydu "Bu bu kolye senin mi?" Mira masada duran kolyesine bakıyordu. O an anlamıştı. Anlamıştı ki, alıkçı konuşmaya başladı. "O gece ben de öleceğimi düşünmüştüm. Yirmi yıllık balıkçıydım ama denizi hiç böyle görmemiştim. Adeta üzerindeki her şeyi yutmak istiyordu. İçine çekip en dibe yollamak istiyordu. Gözümüzün önünde bir bir tekneler battı. Herkes birbirinden yardım istiyordu. Ama kimse kendi canını bile kurtaramamıştı ki bir başkasına yardım etsin. O sırada ben can havli ile kendimi denizin üstünde duran bir tahtaya attım. Evet şimdi birilerine yardım etmem gerekiyordu. Ama kime, nasıl seçebilirdim ki hepsi kurtulmak istiyor? Ve üzerinde durduğum tahtada o kadar yer yoktu. Denizin üzerindeki diğer tahtalara da çıkanlar olmuştu. Ama dediğim gibi hepsini kurtaramazdık. İşte o sırada bir kadını gördüm. Kucağında henüz daha çok küçük olan yaşamayı en çok hak eden bir bebek. Kadın üzerindeki can yeleğini çıkarıp bebeğe giydirmeye çalışırken bir yandan da batmamaya çalışıyordu. Çok endişeliydi. Hemen karar verdim ve ellerimi kürek gibi kullanarak kadına yaklaşmaya başladım. Kadın beni görünce sanki her şeyi anlamış gibi baktı bana. Ne yapması gerektiğini bilir gibi. Ve belki de son kez dönüp kucağındaki bebeğe baktı. Sıkıca sarılıp öptü. Sonra hiç kuşkusuz çocuğu bana uzattı. Kollarının arasından sanki bir çocuk değil de dünyasını alıyordum. Kendini o kadar çok sıkılmış olacak ki çocuğu alır almaz kendini denizin bıraktı, batmaya başladı. Son sözleri "ablası... kolye.." oldu. Ve karanlıkla beraber denizin dibine doğru ilerledi. O an elimden hiçbir şey gelmedi. Gözlerimden yaşlar süzülerek kucağımdaki bebeğe ve boynundaki kolyeye baktım. Şimdi söyle bana bu kolye senin mi? Hayatını kurtardığım iki kardeş mi? İçerdeki kız..." Balıkçı da Mira da göz yaşlarına boğulmuştu. Ne balıkçı cümlesini tamamlayabilmişti ne de Mira cevap verebilmişti. Ama balıkçı Mira'nın hıçkırına hıçkırına ağlamasından, çoktan sorusunun cevabını almıştı. Mira ağlayarak masanın üzerindeki kolyeyi alıp, ayağa kalkıp, arkasını döndüğü an kardeşi ile karşı karşıya geldi. Dikkatlice baktı yüzüne. Evet oydu. Benziyordu annesine. Mira'yı hep babasına benzetirlerdi. Lina ise büyümüş ve annesine benzemişti. Lina bir ablasına, bir elindeki kolyeye baktı. Sonunda, sonunda bulmuşlar mıydı onu? Yıllardır bu adada gerçek adımı bile bilmeden, ailesinden hiçbir iz olmayan, sadece boynundaki kolyesi ile bekleyen bu kızı bulmuşlar mıydı? Gerçek ailesine kavuşmuş

muydu? Lina'nın gözlerinden de yaşlar süzülürken Mira sıkıca kardeşine sarıldı. Birbirlerine öyle sıkı sarılıyorlardı ki kemikleri kırılacak gibiydi. Yıllardır sarılamamış olmanın özlemi ile sarılıyorlardı. Ağlıyorlardı. Daha önce hiç ağlamamış gibi. O an orda ağlayan sadece iki kız kardeş değildi. Deniz de ağaçlar da, kuşlar da hatta güneş bile ağlıyordu. Hepsi bir yandan ağlıyor bir yandan iki kız kardeşin kavuşma sahnesini izliyordu. Ve Mira'nın dilinden şunlar döküldü. "Sonunda buldum, sonunda en büyük hayalimi gerçekleştirdim ve her şeye değdi."

12.

KADER DEFTERİM

Nida Şimal Özçırak

Burdur - Gölhisar Anadolu İmam Hatip Lisesi

Arafta kaldım.
Yaşamak ya da ölmek için bir sebebe ihtiyaç duyduğum bu rezil hayatta kaderime birkaç sayfayla yön verecek kadar aciz düştüm. Sağ ya da sol hangisine ilk ulaşırsam ona doğru ilerleyeceğim; ölüm veya yeniden doğuş. Hangisi beni sıcak gülümsemesiyle kandırmayı başarırsa onun kollarına atacağım kendimi.

Bir defter aldım kendime bugün cebimdeki son parayla. Kareli bir defter. Çok severim kareli defterleri. Onlara yazı yazmak her zaman daha kolay ve rahat olmuştur. İnsanları anlamanın,ölüm kuyusunun kenarında hayata olanca sevgimle tutunmuş acıyla yarıdım beklerken beni nefretleriyle bu dipsiz ve acı dolu çukura düşmeye mahkum bırakan insanları anlamamanın aksine. Şimdi bomboş kareli,güzel,sayfaları defterimin. Ama yakında kaderim o sayfaları dolduracak. Yaşadığım güzel şeyler ve en büyük acılarım. Hangisinin yeri çoksa kader defterimde, o yön verecek geleceğime. Ölüm ya da yeniden doğuş... Hepsi şimdi kader defterimde bir yer edinmek için kanlı bir savaştalar.

Sevgi hak edilen bir şey miydi? Muhtemelen evet. Yoksa tüm iyi niyetimle kalbimi sunduğum insanların beni en çok yaralayanlar olmasını nasıl açıklayabilirsiniz ki? Kesinlikle sevginin hakedilmesi gerek. Yoksa sadece bir kere göz göze geldiğim insanların beni

nefretleriyle boğmaya çalışmasını nasıl açıklayabilirsiniz ki? Sevgi hak edilen bir şey ve ben onu hak etmeyen toplum tarafından lanetlenmiş bir varlığım. Diğerlerinin aksine. Gerçekten merak ediyorum diğerleri insanların sevgilerini nasıl hak ediyorlar? Ben nerede hata yapıyorum da tüm bu nefrete maruz kalıyorum?

Ruhumda insanların sevgisizliği hatta nefretiyle açılan bir boşluk var. Keşke diğerleri de bu boşluğu fark etselerdi. O zaman o boşluğu doldurmak bu kadar zor olmazdı. Hayatım anlamını bu kadar kolayca kaybetmeyebilirdi. Eğer bir kişi bile bir kez de olsa varlığıma müteşekkir olsaydı. Bir kereliğine olsun sözlerime,o gizli yardım çılgınlıklarına kulak verselerdi. Bir kerecik de olsa beni bir insan olarak görselerdi... Ama onlar beni bu karanlık çukurda yapayalnız bırakmayı tercih ettiler. Oysa iki sözcük kadar kolaydı beni sevdiplerine inandırmak. Beni bu kabustan uyandırmak. Onlarsa kalpleri nefretle taşlaşmış kimseleri sevgiye boğarken beni kaderime terk etmeyi daha kolay buldular. Ne kadar da acınası...

Kiraz kırmızısı kareli defterimin tahtadan kapağına kalemle ritmik bir şekilde vurarak çıkardığım tıkırtılar eşliğinde boş sayfalara baktım saatlerce. Mantıklı mıydı tüm kaderimi bir kağıt topağının ellerine bırakmak? Değer miydi bir avuç insanın sevgisi uğruna tatlı canıma kıymaya? Korkuyordum açıkçası ama farkında değildim. Korkuyordum gerçekten sevilmediğimi fark etmekten. Yalan olduğunu bilsem dahi inanmak istiyordum şu dünya üzerinde en azından bir kişinin beni tıpkı benim tüm insanlığı sevdiğim gibi koşulsuz şartsız sevdiğine. Yalandı ben de biliyordum. Hem de adım gibi biliyordum. Fakat bu gerçeğe inanmamak için ayak diri yordum. Çünkü korkuyordum hayatımdaki tüm varlığımın sadece kendi canım olmasından. Kim inanmak isterdi ki şu koca dünyada fazlalık olduğuna? Ya da kim inanmak ister ki tüm sevgisinin, iyi niyetinin ve fedakarlığının tek ve yegane karşılığının uçsuz bucaksız bir yalnızlık hatta kocaman bir nefret dağı olduğuna? Vaz mı geçmeliydim acaba tüm bu saçmalıktan?

Mutfaktan gelen kahkaha sesleriyle düşüncelerim bir sis perdesi edasıyla dağıldılar zihnimin her bir köşesinden hiçliğin orta yerine. Gürültülerinden başımın ağrıdığı düşünceleri bile bastırabilecek kahkahaların nedenine olan merakıma engel olamayıp yavaşça odamdan evin koridoruna doğru ilerledim. Ardından usulca başımı hafif aralık bej renkli tahta mutfak kapısından içeriye uzattım. Ev halkı neşeyle akşam yemeği yiyordu. Mutlu aile tablosu denilince

akılda canlanan resimlerden fırlamışçasına bir manzara tam olarak karşımda hayat buluyordu. Ama bu neşeli tabloda hiç kimsenin fark edemediği ufak bir eksiklik vardı; masadaki boş bir sandalye. Beni en mutlu anlarında yanlarına almayı unuttuklarını fark etmemişlerdi bile. Göğsümdeki o garip hissin ağzımda bıraktığı ekşimsi tadı, anlatabilecek doğru kelimeler zihnimdeki koca bilgi havuzunda bile yoktu. Belki de bunun sebebi şu anda ne hissettiğimi bilmememdi. Üzgün olmalıydım. Ya da hayal kırıklığı?.. Evet, hayal kırıklığına uğramıştım. Ama neden hayal kırıklığına uğramıştım ki? Biliyordum zaten kimsenin hayatında bir yerim olmadığını. Biliyordum zaten kimsenin kalbinde en ufak sevgi kıpırtısına bile sebep olmadığını. Ama engel olamıyordum tüm bu umut dağlarımı yerle bir eden düş kırıklığının tüm zihnim, bedenimi ve ruhumu esir almasına... Tüm bu hüznün selinden, içimde kopan fırtınadan çıkıp gelen bir damla gözyaşı benim yerime karar vermişti bile kaderime hangi patikadan yürüyeceğime. Kırmızı defterimin kareli beyaz sayfaları arasına bırakacaktım geleceğimi. Uçsuz bucaksız bir karanlığı kıskandırmak istercesine gizli ve sessiz bir şekilde ardımda bıraktım sevgi ve mutluluklarının gürültüsünden yokluğumun çığlıklarının duyulamadığı masayı. Kendimi tekrardan her yeri silgi tozu ve kalem izi dolu çalışma masamın üzerindeki kareli, kırmızı kapaklı defterimle bakışırken buldum. Ben kader defteri diyordum ona. Çünkü tüm kaderimi sonsuz bir güven ve sadakatle o defterin kırmızı kapağının ardına bırakmıştım. O artık benim geleceğimde benden daha çok söz hakkına sahipti. İlk başlarda bu fikir kalbimde korku kıvılcıkları yaratırken şimdi kader defterimin kareli sayfalarından gelecek ölüm benim için en güven verici yerd.

Düşüncelerimi bambaşka düşünceler böldü:

"Ne bekliyorsun?"

Gerçi bunların düşüncelerim mi yoksa her daim benden nefret eden iç sesim mi olduğunu artık ayırt edemiyordum. Çünkü şimdi düşüncelerim de tıpkı iç sesim gibi benden nefret ediyordu. Sanki iç sesimin yakalandığı nefret virüsü düşüncelerime bulaşmış gibi onlar da bulanıklaşmıştı. Ancak bu kez hak vermiştim bu "düşüncem-silere". Gerçekten de neyi bekliyordum? Çoktandır belliydi bu defter benim içimdeki o koca boşluğu dolduracaktı işte. Hem belki aslında yaşadığım kötülüklerin ardından bana gülümseyen çok güzel bir hayatım varmıştır da ben bana duyulan nefretle kafayı bozduğum için bu küçük ancak güzel olan ayrıntılarla dolu hayatımı kaçırmışım-

dır.belki de sağ taraf galip gelecekti soldaki ölümle olan savaşında? Deneyip görmeliydim. Kaybedecek neyim vardı ki?

Masanın üstünde bana göz kırpan kaleme uzandım ve defterimin sol tarafını araladım. Tek bir kirin bulunmadığı bir çocuğun saflığının anımsatan beyaz sayfanın tüm saflığı ve temizliğini o muhteşem akşam yemeği tablosuyla mahvederken boşluğu fark bile edilmeyen sandalyeyi de bir köşeye ilıstirmeyi unutmadım. Defteri sanki hayatın tüm intikamımı alırcasına bir hırsla kapattıktan sonra görüşümü bulanıklaştıran göz yaşlarımı sildim. Artık o saf , temiz sayfalar boş değildi. Artık kader defterim hayatıma yön vermeye başlamıştı. Geri dönüşüm yoktu. Ya ölecektim ya da yeniden doğacaktım. Çünkü artık geleceğime gidecek olan patikanın sapağına bir adım daha yaklaşmıştım.

Ölüme giden yolda satır satır ilerlediğim bir haftanın ardından kendimi yine düşünce okyanusumun dibinde boğulurken buldum. Bir anda aklıma bugün kitapçıda tanıştığım sevimli kıza verdiğim söz geldi. Sandalyemi sertçe ittikten sonra sanki acele bir yere yetişecekmişim gibi bir hışımla ayağı fırladım. Heyecanla kitaplığında okunmak için bekleyen kitabı kavradım. Ardından aynı aceleyle masanın başına geri döndüm. Normal şartlarda olsa bırak satın almayı olduğu o tozlu rafların önünden bile geçmeyeceğim kitap şu an ellerimde onu okumam için gözlerime bakıyordu. Bir anlığına bunu niye yaptığımı sorguladım. Bir zamanlar tiksintiyle baktığım kitabı okuyacak kadar gurursuzlaşamazdım değil mi?

Gurursuzlaşabilirmişim. Cidden dedikleri kadar varmış. Sevgi insana neler yaptırıyor böyle... En küçük sevgi kırıntısı bile ömrümde asla yapmam dediklerini göz kırpmadan yaptırabilecek kadar güçlüymüş bunu anladım bugün. Sadece yumuşak bir gülümseme ayaküstü yapılan on dakikayı geçmeyecek samimi bir konuşmanın gücü altında bitmek tükenmek bitmeyen bir nefret bile yok olup gidiyormuş. On dakikayı bile geçmeyecek o sıcak konuşma bana bu korkunç kitabı bile okutabiliyormuş. Ama hey belki de bu kitaba da bir şans tanımak gereklidir. Belki o da benim gibi aslında hak etmediği o korkunç nefretin dev dalgaları arasında sevgi denen kurtarıcısını bekleyen bir zavallıdır. Kim bilebilir? Belki de o kitapçı kızın da dediği gibidir. Belki de "O koca nefretin ağır ve parçalayıcı baskısı altında ezilip kalmış bir cevher..." de olabilir bu kitap. İster bir cevher olsun ister olmasın.

Kendi mutlu geleceğime karşı bile besleyemediğim koca bir umutla kitabın sayfaları arasında gezinmeye başladım. Ve karşılaştığım cümleyle zihnimde yer eden tüm düşünceler adeta koca bir afetin ardında kalmış bir harabeye döndü. Ve o harabelerin arasında bir çılgın yankılanmaları gibi o cümle dönüyordu.

"O koca nefret selinde boğulma korkusuna öylesine kapılmışım ki kaçayım derken beni o selde boğulmaktan kurtaracak olan yanı başımdaki sevgi çiçeklerini ezip geçmişim."

Daha şimdiden defterimin sayfalarını doldurmaya başladığım için pişman olamam değil mi? Kendimi de kandıramazdım değil mi? Hayır. Aptal bir kitabın bir iki sözü benim tüm bu umutsuzluğumu paramparça edemez. Sonuçta kendi veremediğim kararları bir avuç kağıda verdirmek zorunda kalmışım bu umutsuzluk yüzünden değil mi? Kararsız kaldığı için kıyırık bir deftere tüm geleceğini devreden bendim. Ayrıca ailemden duymasam bile bu defterden duymalıyım bu acı gerçekleri. Şimdi neden sanki önceden kader defteri önüme ölümü de koysa yeniden doğuşu da koysa kabul edeceğim sözlerini söylememiş gibi davranıyordum? İstedğim her zaman buydu. Tüm bu düşünce denizinin dalgalarında zihnimin en derin noktalarına sürüklenirken elimdeki kalem zoraki bir şekilde defterimin beyaz sayfalarıyla buluşturdum,

Defteri kapattığımda kendimi tekrar düşüncelerimin ortasında buldum. Hayatımda hiç mi güzel şey yoktu sanki? İlla ki vardı. Her zaman dediklerine göre doğru sayabileceğimiz gibi "Hayat sadece siyahlardan ibaret değildir." Belki de zihnim kötü olayların derin sularının en dibine ulaşmakla meşgul olduğundan ötürü hayatın bana sunduğu güzel olayların nefes kesen manzarasını görmezden geliyordu. Mesela o sevimli kitapçı kızla olan ayaküstü sohbetimiz defterin sağ tarafını doldurmama yardımcı olabilirdi değil mi? Sadece bir gülümsemesiyle beni kara listeme aldığım kitabı okumaya bile razı eden o kızla yaptığım huzur dolu konuşma... Belki de hayatımda yalnızmışım gibi hissetmediğim tek an olan o on dakikayı bile geçmeyen konuşma muhtemelen sandığımdan çok daha çok yer kaplıyordu hayatımda. Ancak ben şu ana kadar bunu fark edemeyecek kadar boğulmuştum kötü olaylar denizinde. İşte bu. Benim hayatımda da defterin sağ tarafındaki satırlarda yer edinebilecek olaylar vardı. Sanki bırakırsam hayatımdaki tüm güzel hisleri de yanına alıp kaçıp gidecekmiş gibi sıkıca tuttuğum kalemim bu kez geleceğimi kader defterinin sağına yazıyordu. Sanırım hayata ikin-

ci bir şans vermeliydim. Onca kötü şeyin arasında çöplüğün içinde saklanan tüm insanlığın kalbini ısıtırcasına parıldayan kocaman bir inci de sunabiliyorken hayat ben niye bu kadar çabuk umudumu kesiyorum ondan? Hayat bana sandığımdan daha iyi davranıyordu aslında ancak ben insanların bana razı gördükleri nefret yüzünden bunu göremeyecek kadar kör olmuştum.

Bu kez gözlerimdeki mutluluk yaşlarıyla sarıldım kalemime. Hayır bunlar aslında her zaman olan ama benim fark edemediğim şeyler değildi. Hayatım gerçekten de güzelleşiyordu. Yanılmışım,sevgi hak edilen bir şey değilmiş. Sevgi bize kim tarafından sunulacağını seçemediğimiz bir hediyeydi. Ailem bile bana bu hediyeyi uygun görmezken o kitapçıdaki sevimli kızın bana altın tepside sunduğu sevgiyi ancak böyle açıklayabilirim. Bir hatanın bu kadar mutluluk verebileceğini hiç tahmin edemezdim doğrusu. Sonunda yıllardır yokluğunda ezim ezim ezildiğim sevgiye kavuşmanın verdiği sevinçle akan gözyaşlarım defterin kareli sayfalarını benim yerime doldurdular. “Seviliyorum. Bu dünya üzerinde beni seven birileri var. Dünyadaki beni tek seven kişi olmalarına rağmen beni sevebilen birisi var.” Daha fazlasını da yazmak istedim ama titreyen ellerin bana engel oldular. İlk defa ellerimin titremesi,göz yaşlarımın yanaklarımı boyaması ve hıçkırıklarımın göğsümü delip geçmesi beni hayattan uzaklaştırmamıştı. Aksine eskiden pamuk ipliklerle bağlı olduğun hayata artık her bir halkası insanlığa,sevgiye olan umutlarımla yapılmış bir zincirle bağlıydım.

13.

MÜEZZA Ü MUSTAFA

Elif Leyal Uğraş

Istanbul - Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi

*Hâk ne ma'dendir biter andan maâdin geh nebat,
Kimdir anı gâhı hayvân gâhı insan eyleyen*

Her zaman her göz ilişmezdi ona. Ne çehresinde ne kılık kıyafetinde bir gayritabiilik vardı. Göz çukurlarına eğilmiş kaşları ve ak tellerin tek tük seçilebildiği bıyığına uzanan kızıl uçlu iri burnu, yüzüne daimî bir sevecenlik veriyordu. Mavi gözlerinden, görünenin ötesini seyreden hayran bakışlar okunurdu. Mustafa Amca, hiçbir yönüyle mahallenin öteki insanına benzemezdi. Yalnız kendi işiyle meşgul olur, mektebin önünden günde beş vakit geçen çarşı esnafıyla yarenlik etmez, onların kaba saba şakalarına ve sataşmalarına katılmazdı. Esasen sokağın başından bir tanıdığa avaz dolusu seslenmek yahut kulakları çınlatan bir kakhaha koyuvermek de onun defterinde yoktu. Kanımca, ümmi de olsa kendini mektepli hisseder; oturup kalkarken, kendince belirlediği “mektebin edebine” riayet ederdi. Bu vasfıyla herkesin saygısını kazanmıştı Mustafa Amca. Civarda insafsız falakasıyla nam salmış Başmuallim Naci Efendi bile onun kalbini küstürmekten ürker görünürdü.

Bütün vaktini huzur bozan arsız otları ayıklamaya adardı, mektebin el kadar toprağını çiçeklerle bezemeye çalışırdı. En çok, ye-

tiştirdiği güllere özenirdi. Gül mevsimi geldiği vakit iki bakır testiye kuyudan taze çektiği suyla doldururdu. Testiye elini daldırır, buz gibi suyu avuç avuç gül fidelerine içirirdi. Olur da birimiz oynarken güllerden birini incitecek olsak, Mustafa Amca'nın da boynu ince bir gül fidanı gibi bükülürdü. Sonraki günlerde onu, bir cerrah dikka-tiyle zarar gören gülün üstüne eğilmiş görürdük. Üzülse de kimseye gönül koyduğu görülmemişti Mustafa Amca'nın. Mektebi, toprağı ve talebeleriyle severdi; hatta ona kalsa ikisi aynı şeydi.

Mustafa Amca'nın bahçe kapısının önüne dizdiği üç-beş tabu-re, mektebin en işlek mekanıydı. Dersi biten soluğu burada alırdı. Mustafa Amca, taburesinde soluklananlar arasında öyle ağa çocuğı, paşa torunu ayrımı yapmazdı. En cılız oğlana da cebinden eksik et-meddiği badem şekerinden ikram ederdi. "Ne derdin var?" diye sor-mayı edebe aykırı bulurdu ama kimin ne derdi varsa sonuna kadar dudaklarını büzöstürerek dinler, dertlinin gönlünü ferahlatacak bir iki kelam ederdi. Ona derdini açanlar yalnız gizli bir haşarılık yapıp başmuallimden kaçan yahut hala kızına sevdalanan oğlancıklar de-ğildi. Öğretmenler de talim arasında başmuallime fark ettirmeden Mustafa Amca'nın çayını içmeye çıkarlardı. O bir bardak çay eşliğin-de edilen kısacık sohbet öğretmenlere de şifa olur, yüzlerine yansı-yan bir ferahlıkla derse dönerlerdi.

Bunca derdi dinleyip nasıl içinin kararmadığına, ağırlaşıp topra-ğa girmediğine hayret ederdim. Öyle ya, azıcık eksik yaptığım ez-berin derdi bile içimi sıkır, adımlarımı yavaşlatırdı. Buna rağmen Mustafa Amca'nın bir defa bile tabureden uyuşuk kalktığına yahut yaşamından dolayı Allah'a şekvacı olduğuna şahit olmamıştım. Yal-nız bir defasında, bahçenin en öte yanındaki gül fidanına avuçlarıyla su içirirken Ali Hoca'nın ince ağrısından bahsettiğini duyar gibi ol-muştum. Sonra ne zaman taburesinden ağır ağır kalksa bu fidanın yanına gittiğini fark ettim. Onu sıkıştırmak maksadıyla bulduğum ilk fırsatta yanına sokulup "Mustafa Amca bu fidana az su veriyorsun herhâl, baksana boyu güdük kalmış. Yoksa bu gülün başka bir derdi mi var," demiştim. Mavi gözlerini utançla önüne eğip "Dertten kuru-yan gülün, bahçevanından alacağı vardır," diye mırıldanmıştı. Bugün bile, bodur bir gül fidanı ile helalleşme peşinde olan Mustafa Amca'yı üzdüğümü düşünüp o soruyu sorduğuma kızırım.

Mustafa Amca'nın arsız bir kedisi vardı: Müezza. İki göz de gör-medığından düz yolda yalpalayarak yürüyen bu kedi, mektebin gülü gülşeniydi. Ona bir yudum su içirmek, karnını doyurmak hepimiz

için bir yarış vesilesiydi. Allah var, Mustafa Amca hayvanın yemeğini suyunu vermeyi hiç ihmal etmezdi. "Bu kedi senin mi," diye sorarlara "Allah'ın mahlukuna nasıl benimdir diyeyim," dese de onu gözünden sakındığı herkesin malumuydu. Kendisine tahsis edilen derme çatma odunluğa kimseleri sokmazdı. Sınıflara odun lazım olduğu vakit yalnız kendisi girer, en arkalardan herkese yetecek kadar alıp kapının önüne istiflerdi. Çıkan onca oduna rağmen dışarıdan bakanlara içerideki odunların yeri hiç değişmemiş gibi görünürdü. Sonradan öğrendim ki Mustafa Amca, kör kedisi eve girince yolu şaşırmasın, odunlara çarpıp canını incitmesin diye her şeyi yerli yerinde tutarmış.

Dün gibi hatırlarım; okul bitirme törenine az bir vakit kalmıştı ki mektep duvarlarının arasında bir teftiş haberi peydâh oldu. "Hökümet" in köy okullarına müfettişler gönderdiğini duymuştuk, fakat bizim memleketimize bir devletlinin geldiği vakayı adiyeden değildi. Başmuallim Naci Efendi her zamankinden daha çok falaka çekiyor, diğer öğretmenler de bizi her zamankinden çok çalıştırıyorlardı. Öyle ki üç yıldır çift dikiş atan sıra arkadaşım Şâkir bile pekiyili şahadetname alacak gibiydi.

Derken müfettiş beyin okulumuza teşrif edeceği gün gelip çattı. Başmuallim Naci hepimizi bahçeye çıkarıp ip gibi sıraya dizdi. Havanın ayazı içimize işliyor, arada tek tük burnunu çekenlerin sesi duyuluyordu. Nihayet bir "tomofil" okul bahçesine giriş yaptı. Müfettiş Bilâder Bey, hanımı ve oğluyla gelmişti. Başmuallim'in bir işaretiyle fırlayıp hanımefendinin elinden çantalarını aldık. Başmuallim ve ailesinin evi, Bilâder Bey için günler öncesinden hazırlanmıştı. Gün boyunca tüm mektep işi gücü bırakmış, müfettiş ve ailesini rahat ettirmeğe uğraşmıştı.

Sonraki günlerde anlaşıldı ki Bilâder Bey'in teftişleri, başmuallimin endişelendiği kadar çetin değildi. Sabahtan birkaç sınıfı dolaşiyor, ayaküstü birkaç öğrenciyi imtihan ediyordu. Fakat sorduklarını bilmek için mektepli olmaya gerek yoktu- öyle ki Şâkir bile çalıştığına hayıflanıyordu. İmtihanlar kolaydı amma teftişlerin hepimizi zorlayan başka bir yönü vardı. Bilâder Bey girdiği sınıflardan bir türlü memnun olmuyor, muhakkak birkaç sıranın yerini değiştiriyor, sobanın yanına yığılmış odunları dışarı taşıtıyor, ne kadar temiz de olsa pencereyi tahtayı sildiriyor, insanı tatlı canından bezdiriyordu. Başmuallim'in kesin talimatı üzerine müfettişin bir dediği iki edilmiyordu, fakat bu dönemde iyiden iyiye ders göremez olmuşuk.

Ayrıca Müfettiş Bilâder Bey, uslanmaz bir nefes tiryakisiydi; bunu gizlemeye de ihtiyaç duymuyordu. Nefese düşkün olan başka öğretmenlerimiz de vardı, ancak ilk defa birisi mektepte açıktan nefes çekiyordu. Bilâder Bey, önce bu öğretmenlere dadandı. Sabahtan akşama kadar öğretmenlerden aldığı nefesi tüttürüyor, sağa sola emirler yağdırıyordu. Nefes bulamayınca tersi iyice dönüyor, yaralı camızlar gibi huysuzlanmaktan geri durmuyordu.

Bir haftaya kalmadan herkes Bilâder Bey'den yaka silkmişti. Öğretmenlerden biri ağzını açacak oluyor, fakat kapının önünde bitiveren Başmuallimi görünce homurdanmaktan öteye gitmiyordu. Başmuallim Naci, o sert ve vakur adam, müfettiş beye böylesine ihtimam gösterdikçe biz de oğlu Memo'ya aynı şekilde büyük bir hürmet ile davrandık. Ne var ki Memo, gelir gelmez kendini mektebin genç ağası ilan etmişti. Dar omuzları üstündeki irice kafası ve yüzüne kibirli bir ifade veren büzülmüş dudaklarıyla etrafa emirler yağdırıyor, istekleri yerine getirilmezse topumuzu babasına şikâyet etmekle tehdit ediyordu. Bilâder Bey'in ismi geçince hepimiz taş kesiliyorduk, ana babalarımızdan tevarüs ettiğimiz Hükümet'i kızdırmak korkusunu ta içimizde hissediyorduk.

Bilâder Bey ve oğlu Memo'nun eziyetlerinden Mustafa Amca da nasibini almıştı. Mektebin bahçesinde bir köşe Bilâder Bey'in aracı için ayrılmıştı. Mustafa Amca oradaki gül fidanlarını sökmüş, yabancı otları ayıklamıştı. Günlerce, öğretmenlerden birinin şehirden getirttiği mermerleri bahçeye döşemeye uğraşmıştı. Toprak mermerin altında ezildikçe Mustafa Amca'nın da ezilecek gibi olduğu, kafasındaki karışık düşüncelerle biteviye cebelleştiği anlaşılıyordu. Üstelik Bilâder Bey yapılan işten bir türlü memnun olmuyor, güzelim tofilinin çamura bulandığından şikâyet edip duruyordu. Zannederim ki Bilâder Bey, Mustafa Amca'nın mektebi çekip çevirmesinden pek rahatsızdı. Öyle ya, sabahta akşama kadar lüzumsuz işlerle uğraşan ve hatta muallim bile olmayan bu adamın tüm mektep ahalisinden saygı görmesi olacak iş miydi? Ona açıktan düşmanlık ediyor, yaptığı işin birinde bin kusur buluyordu. Memo'nun yamalı topuyla gül fidanlarını kırıp geçirmesi ise Mustafa Amca için daha beterdi. Üstelik kuru deyyus, bundan şeytani bir keyif alıyordu.

Aylar böyle geçmiş, kimsede zerre huzur kalmamıştı.

Nihayetinde bir gün, bu durum canımıza tak etti. Birkaç can arkadaşım ile birlikte gözümüzü kararttık, Memo'yu mektebin arkasında

sıkıştırmayı tasarladık. Dersimize de çalışmıştık hani. Başmuallim'in şehre gideceği gün öğrenmiş, planımızı o gün uygulamaya koymuştuk. Öğle vaktinde mektep boşalınca muhtarın oğlu Kerim, Memo'yu çağırmağa gitti. Biz de mektebin arkasında yerimizi almıştık. Derken mektepten geç çıkan bir öğretmen bahçenin ucunda bitiverdi. Bizi baştan aşağı süzdü, niyetimizi anlamışsa da kafasını çevirip gitti. Buna iyiden iyiye sevinmiştik. Memo, kıpkırmızı bir suratla yanımıza geldi. Şimdiden biraz hırpalanmışa benziyordu. Başına geleceklere anlayınca kaçmaya yeltendiyse de yakasına yapışmıştık bile. Sırık Müfit yolu gözlüyor; Kerim, Yasin ve ben "Allah mı yarattı" demeden art arda yumruklarımızı Memo'nun kafasına indiriyorduk. Yırtılıp morarmamış yeri kalmayan Memo, yedi düveli inletiyor, kurbanlık hayvanlar gibi böğürüp duruyordu. Bir vakit sonra hepimiz bitkin düşmüş, bir köşeye yığılmıştık.

Öğle istirahati bitip de mektep ahaliyi yemekten döndüğünde kızılca kıyamet koptu. Oğlunu yüzü gözü morarmış halde bulan Bilâder Bey hiddetinden deliye dönmüştü. Mektebin bahçesinde döne döne küfürler tükürüyor, eline geçirdiği sopayı sağa sola savuruyordu. "Kim yaptıysa çıksın, şöyle bir doğrayıvereyim soğan gibi" diye bas bas bağıriyordu. Gürültüyü duyan Mustafa Amca da seccadesinin kulağını kıvrımış, yanımıza gelmişti. Sükûnete alışmış yüzü gerilmişti. Olanı biteni anlamaya çalışıyordu. Dördümüz, başımız dik, bir adım öne çıkık. İnkâr etmiyor, cezadan kaçmıyorduk. İçimizdeki ateş sönmüştü ya, gerisi mühim değildi. Kimsenin yüzünde en ufak bir şaşkınlık emaresi hasıl olmadı. Sanki biz yapmasak bir başkası yapıverecekti. Bilâder Bey bizi görünce ipini koparan boğalar gibi üstümüze saldırdı. Tam o anda arkamızda dikilen Mustafa Amca'ya gözleri takıldı. Hıncını küçücük çocuklardan çıkarmayı kendine yakıştıramamış olacak, "Sen kıskırttın bu veletleri efendi," diye bağırip Mustafa Amca'nın üstüne atıldı. Her şey bir lahzada olup bitmiş, Mustafa Amca neye uğradığını şaşırılmıştı. Bir süre alt alta üst üste tepindiler. Araya girme çabalarımız fayda vermiyordu.

Tam o sırada, Başmuallim Naci'nin yerin dibinden fıskırıyormuş kanısı veren sesi bahçeyi inlettı. "Dur bakalım efendi!" Herkes yerinde donup kaldı. Başmuallim, yeryüzünde kendinden başka canlı yokmuş gibi yürüyerek bahçenin ortasına geldi. Uzun ince parmağını yerdeki Müfettiş'e doğru savurarak, "Bre hadsiz, devletin adını kirletmeye utanmıyor musun?" diye bağırdı. Meğer Başmuallim şehre, tavırlarından uzunca süredir kuşkulandığı müfettişi soruşturma-

ya gitmişmiş. Bakanlıktaki tanıdıkları, Bilâder Bey'in bizim mektebe yalnızca üç gün süreyle gönderildiğini söylemişler. Fakat öğrenmiş ki, Müfettiş Efendi gördüğü hizmetten memnun olduğu köylerde haftalarca, hatta (bizde olduğu gibi) aylarca kalmakla meşhurmuş.

Bilâder Bey, kınayan bakışlar altında birkaç parça eşyasını, eşini ve oğlunu alıp çamura bulanmış tomofileline atladı. Kazara mı oldu bilinmez, araç mermer makamından ayrılırken yan tarafındaki odunluğ ayakta tutan direğe çarptı. Çatırdayan direk, müfettiş uzaklaşırken kulakları sağır eden bir çatırtıyla orta yerinden ikiye yarıldı.

Dakikalar içinde eski odunluk büyük bir gürültüyle çökmüştü. Öğretmenlerden birinin sesi, hepimizin yüreğini titretti. "Seyirt Mustafa Efendi, senin kedi enkazın altında kaldı!" Cereyan eden onca olay sırasında yerden kalkmamış olan Mustafa Amca, bu çılgılığı duyunca fırlayıp kalktı. Hepimiz odunluğun başına koştuk. Büyükçe bir odunun ezdiği toza bulanmış kuyruk, ilk bakışta fark ediliyordu. Biraz eşeleyince Müezza'nın cansız bedeni de gün yüzüne çıkmıştı.

Yanık bir ezan başladı.

Namazın ardından dağılan cemaatten kimse Müfettiş Bilâder Bey ve ailesinin gidişini görmedi. Foyası meydana çıkan Bilâder Bey, usulca köyden kaçmıştı. Mektepte ise bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Memo'yu dövdüğümüz için arkadaşlarım ve ben falakaya yatırıldık ve o yıl şahadetname alamadık. Müezza için gıyabî cenaze namazı kılındı ve mevta mektebin bahçesine defnedildi. Mustafa Amca, kedisinin mezarını güllerle süsledi. Mavi gözlerinin eskisi gibi neşeyle ışıdığını bir daha hiç görmedim.

Zaman zaman mektebi ziyaret ettiğim olur. Mustafa Amca'yı arsız otların arasında toprağı üstüne çekip derin bir uykuya dalıverecekmiş yaşlanmış ve yorgun gibi bulurum.

14.

POPÜLER YAZAR YETİŞTİRME FUARI

Berra Bilici

Konya - Mevlana Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Önümde gökkuşağından moru çalmış bir kız duruyordu. Me-nekşeler kızın saçlarını görse kıskanırdı. Kız o kadar mordu ki gözlerindeki mor lensler gerçek gibi duruyordu. Arkam-daki komik bıyıklı, göbekli, neredeyse kel ama en fazla yirmisinde olan çocuğunkine benzer kalın camlı gözlükleri vardı. Gelip geçen insanlardan biri arkasına eski kitap sayfalarının kokusuna benzer bir koku bıraktı. İçimde okula yeni başlayan bir çocuğun heyecanı vardı. Kitaplar benim için bir kurtuluş yoluydu, bu hayatın sıkıcılı-ğından, yoruculuğundan kurtuluş. Kitap okurken kendimi en sevdiğim arkadaşıyla en sevdiğim oyunu oynayan bir çocuk gibi hissediyordum. Her şey önemsizleşiyor ve tüm dünyam sayfaların arasındaki hikâye oluyordu. Belki de hayatta kendime biçtiğim bu rolden memnun değildim ve kitaplarda başka hikayelerin arkasına saklanıyordum. Başkalarının hikayeleri beni kendi hikayemden uzaklaştırıyordu. O sırada yanıma gelen bir adam, önümdeki morlu kıza bir şey sordu:

-Merhaba! Bana bu sıranın hangi yazar için olduğunu söyleye-bilir misiniz?

-Bir dakika lütfen, karşıma onu tanıtmak gibi bir şans çıktı, bunu boşa harcamak istemiyorum, dedi. Bir süre düşündükten son-ra konuşmaya devam etti:

-Öncelikle tanımiyor olmanız beni çok şaşırttı. Kendisi çok ta-

nınmış biri. Genç yaşta büyük şeyler başardı. Gençler onun hayranı ve onu örnek alıyorlar. Her yönüyle örnek alınacak biri. Birçok televizyon programına çıktı ve çok kısa zamanda ünlü oldu. Bu sırasında olduğum kitabı ise ünlü olduktan sonra yazdığı bir kitap ve satış rekorları kırıyor. Bence bunu sonuna kadar hak ediyor, sadece yazarının kimliği bile kitabın okunması için yeter. Bu kitabı okuyan herkes farklı farklı sonuçlar çıkartıyor. Mesela ben morun bana çok yakıştığını anladım.

Arkamdaki gözlüklü adam söze karıştı:

-Kitaba bakarak yazarın, yazara bakarak kitabın ne kadar iyi olduğunu anlayabilirsin. Onunla aynı dönemde yaşadığım için kendimi şanslı hissediyorum. O, öyle bir yazar ki gökteki kuşlardan daha özgür. Kendi doğrularını her şartta dile getiriyor. O kadar iyi yazıyor ki, şimdiye kadar yazılmış hiçbir kitapta bu kadar ince ayrıntılar bulamazsınız.

O sırada kitabı alan ve sıradan çıkan biri, elindeki kitabı göstererek:

-Yazar o kadar iyi ki böyle bir kitap yazabilmiş. Bu elimde tuttuğum kitap yazarın ne kadar başarılı olduğunun kanıtı. O kadar değerli bir eser ki... Benim kardeşim bu kitap yüzünden öldü.

-Öldü derken, nasıl?

-Nasılını bilmiyorum, konuşabiliyor olsaydı sorardım ama şu an ölü. Bence kitabın derin anlamını kaldıramadı. Ölmekte haklı ama o kadar derin bir anlamı var ki insanın ölesi geliyor.

-Kitap yüzünden öldüğüne nasıl emin olabiliyorsun?

-Kitabı okuduktan sonra öldü, tesadüf olabilir mi?

Sırada ilerliyordum ve kitabı almaya yaklaşıyordum. Etrafımda konuşulanlarla heyecanım artıyordu. Şimdi de en sevdikleri kitap türü hakkında konuşuyorlardı. Benim en sevdiğim tür neydi? Polisiye kitapları severdim. Heyecan verici, merak uyandırıcı... Ama bilim kurguyu da severdim. Bilim ile kurgunun arasında çok ince bir çizgi vardı. Bilim kurgu, polisiye, fantastik güzeldi tabii ama benim en sevdiğim absürt tarzda kitaplardı. İçlerinden en sevdiğim ise "Satatleri Ayarlama Ensittitüsü" idi. Yazarın kullandığı dili, olayları ve en çok da hikayedeki garipliği sevmiştim. Okuduğum en absürt kitap ise "Otostopçunun Galaksi Rehberi"ydi. Galaktik bir kestirme yolun

yapılabilmesi için dünyanın yıkılmasıyla başlayan oldukça sürükleyici bir hikâye.

Zaman geçtikçe etraf daha da kalabalıklaşıyordu. Geriye baktım sıranın sonunu görmek mümkün değildi. Şaşırarak şehrin yarısının burada olduğunu düşündüm. Gerçi şehrin yarısının burada olması şaşırılacak bir şey değildi. Sonuçta büyük yazar şehrimize gelmiş. Böyle bir fırsat insanın karşısına çok çıkmaz. Öne baktım masanın üstüne yığılmış kitapları görebiliyordum. Heyecanım giderek artıyordu. Kısa bir süre sonra yüz yüze gelecektim. Kitabımı imzalayacaktı ve belki de bana gülümseyecekti. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki galiba iki yıllık kanı bir anda pompalamaya karar vermişti. Zaman geçiyordu ve zaman geçtikçe yazara yaklaşıyordum. Sıradan çıkan her bir kişiyle kalbim hızlanıyordu.

Sonunda sıra bana geldi. Önce kitabı satın aldım. Pahalı bir kitaptı ama bu kadar övülen bir kitap için bu miktar az bile gözükte gözümme. Ve birkaç adım daha atıp yazara ulaştım. Yazar bana baktı, kitabı imzaladı ve verdi. Kalbim son hız atıyordu. Kitabı ellerim titreyerek aldım ve teşekkür edip sıradan çıktım. Sıra tahmin ettiğimden daha uzundu. En az benim kadar heyecanlı oldukları her hallerinden belliydi. Elimdeki kitaba baktım, sonunda o meşhur kitabı alabilmişim. Nefesimi tuttum ve rastgele bir sayfayı açtım, sonra başka bir sayfa açtım, sonra başka bir sayfa... Ancak işten eve yorgun argın geldiğine oturma odasında at gören biri benim kadar şaşkın olabilirdi. Hayır! Banyosunda fil olduğunu gören biri bile benim kadar şaşkın olamazdı. Herhalde basım hatası falandı çünkü kitap tamamen boştu. O sırada, sıradan yeni çıkan birine baktım. Sayfaları karıştırıyordu, gülümsüyordu ve elindeki kitap benimkinin tıpa tıp aynıydı.

15.

TANRI MİSAFİRİ

Serra Göde

Manisa - Şehit Fatih Kalu Kız Anadolu İmam Hatip Proje Lisesi

Çağıl çağıl akan derenin yamaçlarında muntazam sıralanmış çam ve köknar ağaçları. Her akşam bu sahneyle gün batımını izler her sabah bu manzarayla uyanırlardı. Recep, Şaban ve Ramazan üç kardeşler. Recep üç kardeşin en küçüğü. Bu sene ortaokula başladı. En sevdiği ders fen bilgisi. Okula kar kış demeden hep yürüyerek gidip geliyor. Ortanca kardeş Şaban, kasaba lisesinde 3.sınıfa gidiyor. Şaban ise derslerden en çok edebiyatı seviyor. Daha ilkokul sıralarından itibaren bir şeyler yazmaya meraklı oluşunun bunda büyük etkisi vardır elbet. Aile arasındaki konuşmalarına bakılırsa eğer büyüdüğünde şair olmak istiyor. Şaban, kasaba okulunun yurdunda yatılı kalıyor. Her hafta cuma akşamları minibüsle köye gelip, pazar akşamları geri dönüyor.

Recep'in ve Şaban'ın ağabeyleri yani evin büyük evladı Ramazan ise iki senedir İstanbul'da Tıp fakültesinde öğrenci. Derslerinin yoğunluğundan dolayı sık sık köye gelemese de geldiği zamanlarda Ramazanın doktorluk okuduğunu duyan köylüler muayene olmak için gelip Ramazan'a nefes aldirmiyorlar. Ama Ramazan bu durumdan hiçbir zaman şikayetçi olmuş değil. Az konuşur, az uyur, az yer. Ne hikmetli bir tevafuk ise üç kardeşin üçünün de dünyaya gelişi de bu mübarek aylarda olmuş.

Babaları, çiftçilik ve hayvancılıkla ailesini geçindirip üç evladı-

nı okutmaya çalışan, boğazından haram lokma geçmemiş ve evlatlarının boğazından haram lokma geçirtmeyen hayırlı bir insandır. Evlerinde sabah gün doğmadan kalkılır, yeni doğacak gün ayakta karşılanır. Kulaklar müezzinin sesinde sabah namazları kılınır öyle yatılırdı. Kışta ocak başında, baharda sofada, yaz ise bahçede toplanılır aile fertleri sohbet ederlerdi.

Bugün ise evde farklı bir telaş var. Recep ve Şaban kıştan bahara doğru geçen bahçeyi düzenleyip temizliyor, anneleri Şevval hanım mutfakta hummalıca çalışıyor. Babaları Muharrem bey hayvanların suyunu verip bakımlarını yapıyor. Recep şakacı bir tavırla annesiyle uğraşmadan edemiyor "Oğlu geliyor diye bakıyorum da Şevval Hatun kimseyi görmüyor. Bir de bize 'Önce Recep sonra Şaban en sonda Ramazan gelir' diyen kendisi değilmiş gibi" der annesiyle şakalaşır. Annesi de bunun şaka olduğunu zaten bilirdi. Ama üç evladının arasında asla ayırım yapmayan, evlatlarının hepsine eşit davranan hakkı gözetten bir anneydi.

Kardeşinin ve annesinin şakalarını duyar duymaz Şaban mutfak kapısından içeriye girdi. Tencereden gelen mis gibi etin kokusu Şaban'ı mest etmişti. Hemen söze girdi: "Bu kokuyu hiç unutmam, geçen aylarda yine abim geldiğinde de ortalığı bu nefis koku sarmıştı. Belli ki anam abimin çok sevdiği güveç yemeğini yapıyor. Bakarsın bize de düşer." "Hay bugün siz nesiniz böyle biriniz biter biriniz başlar" diye karşılık verir Şevval hanım.

İçerdekiler dışarıda aniden bastıran yağmurdan habersizler. Muharrem bey yağmur karşısında oraya buraya dağılan hayvanları güç bela toplayıp ahırlarına sokuyor. Güneş erkenden dağların arkasına çekilmiş. Şimşekler çakmaya başlamış, bütün börtü böcek, her şey yuvasına çekilmiş ortalık sakinleşmişti. Muharrem bey eve girdiğinde sıırılsıklamdı. Onu bu halde gören karısı ve çocukları Ramazan'ı düşünüp telaşa kapıldılar. Muharrem bey ocağın başında üstünü başını kuruturken birden otobüsle memlekete gelmek için yolda olan oğlu Ramazan geldi. Pencereyi dövercesine yağın yağmura doğru bakışını çevirerek "Ramazan ne zaman köyüne gelmeye kalksa mübarek yağmur da sanki ona eşlik ediyor." diye söylendi. Ramazanı terminalde yağın yağmur karşılamıştı. Yağmurlunun kapüşonunu kafasına çekip yolcular bagajdan eşyalarını çıkarırken o koşar adım çarşının içine doğru yürüdü. Bu arada önünde duran ticari otomobile el etti. Valizini ve çantasını otobüsün bagajından alıp otomobilin bagajına yükledi. Arabada tek gitmek istemiyordu, köyüne gitmek

isteyip de gidemeyen biri var mı diye etrafına bakılmaya başladı. Az ötede, bez çantasıyla duvara yaşlanmış yaşlı bir adamla göz göze geldi. Adama, binmesi için arabaya davet etti. Onu kararsız görünce arabanın camından bağırdı:

-Amca ıslanma haydi gel seni de gideceğin yere bırakalım, dedi.

Adam yağın yağmurun altında taksiye yaklaştı. Ramazan'a teşekkür ve dua ederek gidecek ve kalacak yerinin olmadığını söyledi. Adamı hiç olmazsa ıslanmaması için arabaya binmeye ikna ettiler. Ramazan şoföre dönerek gideceği yeri tarif etti. Yollar kıvrımlı ve bozuktur. Araba adım başı çukurlara giriyor, yağın yağmurda zikzaklar çize çize yol almaya çalışıyordu.

Köy görüldüğünde parmağıyla "Aha şu en tepedeki bizim ev!" dedi. Arabaya aldıkları yeri yurdu belli olmayan adam arka koltukta sessizce oturuyordu. Araba, köyün içerisinden yukarıya doğru uzanan yokuşu toz toprak içinde çıktı. Evdekiler Ramazan'ı arabadan çıkar çıkmaz sıkıca kucakladılar. O da anne babasının elini öptü. Yeri yurdu belli olmayan ve adı Safer olan adam yüzü yola dönük dikiyordu. Evdekiler adamı işaret edip "Kimdir o?" diye sordular. Ramazan "Sonra anlatırım." diyerek geçiştirdi. Adamın yanına giderek "Madem sen Tanrı misafirisin, kalacak yerin yok gel bizim misafirimiz ol." diyerek adamın kolundan tutup onu eve girmeye ikna etti. Sıcaktan içerisi hamam gibiydi. Yemeklerin kokusu iştah açıcıydı. Yağmurda ıslanıp üşüyen Ramazan hemen sobanın yanına geçerek ısınmaya başladı. Sofralar kuruldu, yemekler yenildi. Tanrı misafiri adam Muharrem beye dönerek "Ne mutlu size ki üç ayların bereketini hanenize görünür kılmışsınız." dedi.

Baba Muharrem bey "Ne güzel söylediniz benim üç evladım var büyük oğlum Ramazan, ortanca Şaban ve en küçük Recep. Üç ayların ve evlatların sıralaması yer değiştirmiş gibi." dedi. Ramazan sadece konuşulanları dinliyor, Recep ve Şaban çocukluğun ve ilk gençlik yıllarının heyecanıyla gözleri parlıyor gibi mutlu ve huzurluydular. Şevval hanım söze girerek "Recep, Şaban ve Ramazan nasıl evlatlarımız olarak ailemizi iyiye, güzelin ve doğrunun hakkıyla yaşadığı bir yere taşıyorsa; Recep, Şaban ve Ramazan ile müsemma üç ayların hayatımıza girişi de insanlık denilen o evrensel ailenin kurtuluş ve aydınlanması olacaktır." dedi.

Allah misafiri adam yavaşça oturduğu yerden dizlerine tutunarak kalktı, hakikatli duruşuyla doğruldu. Vakit bayağı geç olmuştu.

Ev halkına dönerek "Malum uzun yoldan geldim, gözlerime uyku mahmurluğu çökmeye başladı bana bir yer yatağı yapiverin de ben uyuyayım artık." dedi. Şevval hanım diğer odadan yatak ve yorgan getirdi güzelce bir yatak hazırladı. Yaşlı adam gençleri alınlarından öperek "Hayırlı geceler güzel yavrular, bir gün varız bir gün yokuz. Hepimiz bu yolun yolcusuyuz. Önemli olan o yolda dosdoğru yürümek. Ben sizleri böyle görünce mutlu oldum siz o yolu doğru yürüyenlerdensiniz elhamdülillah" diyerek yatağına kıvrıldı. Gençler yaşlı adamın bu konuşmasını epey düşündüler bu adam da bir farklılık vardı ama neydi? Bulmak için derin düşüncelere daldılar, en sonunda uyuyakaldılar.

Sabah ezanı okunuyordu, Ramazan ezan sesini duyup yatağında doğruldu. Recep ve Şaban'a da seslenip onları uyandırdı. "Haydi kalkın abdest alıp namazımızı kılalım bir de amcaya bakalım uyanmış mı?". Odalarından çıkıp yaşlı adamın yattığı odaya gittiler. Ama Allah dostu gibi görünen adam yatağında değildi. Kalkıp abdest almaya mı gitti acaba diye oraya baktılar ama orada da yoktu. Ramazan "Allah Allah, nereye kayboldu adamcağız?" diyerek anne ve babasını uandırmaya gitti. Ev halkı namazlarını kıldılar, sokağa çıkıp etrafta Allah dostunu aramaya başladılar. Ramazan camiye doğru gitti, belki namaz kılmaya camiye gitmiştir diyerekten. Ama adam orada da yoktu. Sanki yer yarılıp içine girmişti. Bir anda ortadan kayboldu. Onlardan başka adamı ne gören vardı ne bilen. Eve döndüler oturup düşünmeye başladılar. Muharrem Bey "Belli ki bize misafir olarak Allah tarafından gönderilen bir zattı." Recep, Şaban ve Ramazan'a güzel öğütler verip, aileye bereket getirmişti. Adam ortadan kaybolduktan sonra ailenin gelirleri artmış, hayvan sayıları çoğalmış, hanelerine bereket gelmişti. O günden sonra Allah dostunun verdiği öğütler yolunda ilerleyip, imanlı, ihsanlı birer genç oldular. Vesselam...

16.

DİLHUN KİMSE

Zeynep Taştan

Kocaeli - Gebze Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

21.00

Çarşıda yürürken üst katındaki Emine ablayı düşündü. Camdan aşağı halısını çırpıyor tombul elleriyle, pat küt, yapmasın. Çaya geldiğinde, imalı imalı kızının üniversite günlüklerine her seferinde dem vurmasın. Koca gözlükleriyle bakmasın nişanlın niye yok dermiş gibi. Anlatmasın karşı komşumuz, Dul Semiye ablayı.

Çarşayı çok seviyor, ona hep huzur vermiştir. Bir sürü sorunu var, her bir insan gördüğünde bir sorunu yok oluyormuş gibi. Hele kahvecisi, kalabalık insanların içinde kahve ve kitapla soyutlandığı zamanlar... Oradaki hazzı, kütüphanede alamıyor.

Domates seçerken beyninde annesinin sesi yankılanıyor: Yarın bir gün evleneceksin hâlâ eve yeşil domates getiriyorsun! Poşeti bıraktı. Menemen yemiyor bugün. Fular beğendi, çiçekli. Çok hazırladı kendini, fiyatı ne kadar? Demeye kalmadan, pat! Annesi: Kızım, masraf yapma, paranı biriktir. Çeyizini dizelim. Adımları hızlandı. Sinir oluyor bu hallerine, ne var sanki o fuları alsın!

00.30

Liseden beri aynı anahtarlıkları kullanıyor. Üzerinde, kirli, bir kulağı kopmuş, pembesi solmuş ufak ayıcık. Kapıdan girdiği gibi sevmediği bir koku karşıladı, çıkaramadı. Mutfağa kafasını uzattı, anne-

si tencere başında. Odasına yürürken etrafa bakıyor. Çok düzensiz her şey, renk uyumsuzlukları canını sıktı. Eski püskü kitaplığında, abisinden kalan birkaç kitap gördü. Uzak Ülke. Kapağı güzelmiş, masasında okumaya başladı.

"Tarih düşürmek. Harflerin bedenine tarih düşürmek. Yazıyor ama yazılmış olmuyor. Hiç bilmediği bir hâl. İçinde dağlar denizler. O dağlar denizler, kelimelere yüklenmeye kalkıldığında dümdüz. Oysa acının harflere sığdırılabildiğini sanmıştı bunca yıl. Ama sığmıyordu işte! Harfler, kör ve içi boşalmış kalıplar gibi sekiyordu kağıdın üstünde. Diviti hokkaya değil, ta yüreğine bandırıp çıkarıyordu. Divitin ucu boş. Renksiz. Şekilsiz."

Tekrar tekrar okudu paragrafı, anlamsız. Ne saçma şey, harflerin anlamı yokmuş güya. Renksizmiş! Hah. Peh.

04.00

Kitap bitti, gözleri kapandı kapanacak. Yatağa giriyor, uykusu kaçtı. Tavanı seyrediyor, düşünmeyecek hiçbir şey. Sadece seyredecek, öyle kararlaştırıldı... Sözü tutamadı, ister istemez düşünmeye başladı bile. Fuları alsaydı keşke. Hayır! Keşke demek yok, yarın ilk işi çarşıya inmek. Gözleri kapandı, uyumak üzere.

Ne oluyor? Başını mı döndü, midesi mi bulandı? Tanımlayamıyor. Çığlık sesleri duymaya başladı.

Pat! Güm! Kıyamet kopuyor herhalde. Ne yapmalı?

07.00

Dışarıda. Boşlukta.

Biraz önce ne oldu? Sesler yoğunlaşıyor, çığlık sesleri azaldı. Yanındaki aileden bir ses "saat 7 olmuş, ulaşabildin mi teyzenlere? Hayır." Kapattı gözlerini, kâbus sonuçta. Uyanır şimdi. Uyanayım artık, kalkınca o fuları alacağım. Kötü kokan yemekten bir tas yiyeceğim. İş bulmam lazım, evi yenilemek istiyorum. İri adam koşarken omzuna çarptı, elindeki yere düştü, gözleri açıldı. Anahtarlığı yerde, toz toprak içine düşmüş fakat dün kirliyken bugün tertemiz, kumların arasından gülümsüyor küçük ayıcık. Hızla önünden bi' kadın geçti, yarım giyilmiş ayakkabısıyla ezdi ayıcığı. O da artık gülümsemiyor.

Bugün çok mu soğuk? Ayak parmaklarını hissetmiyor. Kafasını eğdi, çıplak ayağında bir çift terlik...

Bakınıyor, annem! Beyni uyuştu. Donuk bakışlar, hızlıca endişeye dönüşüyor. Çılgınlıkların arasına onunda çılgılığı karışıyor. Anne! ANNE! ANNE?!

Buldu. Rahatlıyor. Rahatlaması bir saniye sürmüyor. Nefesi battı, aldığı nefes kursağında kaldı. Saatler önce beğenmediği evi tuzla buz! Uğultular kesildi, derin sessizlik. Pişmanlık ve öfkenin elinde esir tutulmuş, hüznün ve parçalanmışlık hissi. Beyninde parçaları toplamaya çalışıyor, bir oraya bir buraya. Parçalar ufak ufak, toplamaması zor olacak. Topla, topla, topla. Koşuşturmadan dili damağı kurudu, kan ter içinde kaldı. Ah! Eline parçalarından biri battı, kanıyor. Yaraya uzun uzun baktı, kanayan yarası adeta ona bir şeyler anlatmaya çalışıyor: Altındaki zemin yavaşça kayıyor, mekân değişti.

Sahil kenarında küçük kız çocuğu, gözlerindeki parıltı dünyaya bedel. Kumdan kale yapmaktan çok keyif alıyor, her yeri kum olmuş. Bitti sayılır, hemen annesine göstermeli. Koştur koştur annesini bulmaya gidiyor. Kumlu elleriyle annesini sahil kenarına kadar sürüklemiş, hevesle annesine kalesini anlatıyor, yeni şekiller denemiş meğer. “İşte geldik! Anne, nasıl olmuş?” Annesi ne yapacağını bilemiyor, çaresizce kızının tepkisini bekliyor. Kız, kalesine doğru dönüyor, döndüğü gibi kafasından aşağı kaynar sular dökülüyor. Özenle yaptığı kumdan kalesi yerle bir! Gözlerindeki parıltı yavaşça sönüyor.

Ah çocuk, güzel çocuk! Ne vardı da gittin sahil kenarına kumdan kale yaptın! Manzarasına mı kandın? O hâlde ne diye kumdan yaptın kaleni...

“Anne? Emine abla hani?” Annesi ağlıyor gibi. Yok, hayır. Yüzünde daha başka bir ifade var. Bu ifadenin adını bulmak üzere. Enkazların altından çılgınlıklar. Durun artık! Lütfen, bir mucize olsun. Her şey çok garip. Elleri var ama işe yaramıyor. Ayakları, elleri, beyni dondu. Soğuktan değil, keşke soğuktan olsa diye düşünüyor. Gözlerinin donmaya fırsatı yok, kulaklarında. Çocukları toplayıp konuşacak, sadece çocuklar. Ne diyecek? İçinden prova yapmaya çalışıyor. Yok. Bitti. Söz bitti. Hâlbuki söz biter mi hiç! Daha saatler önce kızdı yazara. Yalın ayak nereye sığabilir bu koca şehir? Daha ne olduğunu bilmiyor, kaç şiddetinde oldu bu depresyon? Sekiz vardır, diye düşünüyor.

4. gün

Emine abladan ses yok. Olsun, umut kaybetmek yok. Bugün bile canlı çıkanlar var nede olsa. İçinden, keşke diyecek oluyor. Keşke,

gelip yine konuşsa koca gözlükleriyle, ne de güzel dinlerim. Durduruyor kendini. Keşke yok.

Keşke yok, gelecek.

O sadece Emine ablaya üzüldüğünü sansın; esasında onun kalbi, 10 şehir için tekrar tekrar sökülüp takılıyor.

Çadırın önünde etrafı seyre daldı. Arama kurtarmalar devam ediyor. Nerede çok çalışan varsa, orada bir haber muhabiri. Merkez bölgede yaşıyor zaten, o yüzden muhabir oradan eksik olmuyor hiç. Çadırının içinden sesler geliyor –dul semiye abla ve bir kaç komşuyla birlikte çadırda kalıyorlar– Mümtaz abi konuşuyor, bazı yerler halâ boşmuş, ekipler ulaşamıyormuş bölgelere...

Sokakta insanlar, çoğu yalın ayak. Masum çocuklar, onların ne günahı var? Toz duman içinde çıkan şişmiş ölü bedenler, ilk günler enkazlardan duydukları çığlık sesleri, kaybettikleri yakınları, sürekli devam eden artçılar, kenardan köşeden duydukları yağmacı haberleri... Kar soğuğuna rağmen hiç sesleri çıkmadı yavrucakların. İçi almıyor, dili varmıyor, fakat düşünüyor; büyük bir gerçek var ortada. Onlar artık çocuk değil, büyüdüler. 6 şubatta büyüdüler, koskoca bireyler oldular. Çok üzüliyor bu duruma. Koskoca bir nesil, çok büyük yaralar aldılar.

... Daha birkaç gün önce onu en rahatlatan yerde yürüyor; yürümek denirse tabii, adeta can çekişiyor. Her içi daraldığında atardı kendisini çarşıya. Kahvecisi var, çok seviyor orada oturmayı. Sanki, çarşının içinde dertlerini tek tek sokağa salıyor, arındığını hissediyor. Artık yok, paramparça. Uzun koridor, beton yığınlarına teslim olmuş bir koridor. Çok sessiz, kimsecikler kalmamış.

Tırtıklı, cılız bir ses çıkarıyor: Neredesiniz! Kemal abi!? Bu saate dükkan mı bırakılır?

Cevap bekliyor, bekliyor. İstedığı cevabı alamadı. Kısıp sesi biraz daha kısılıyor, beton yığınlarının altında kalıyor. İş makinalarının sesi kulağını tırmaladı, uzaklaşacak oradan.

...Çadırın dışına oturdu. Düşünmek ne zor bir eylem böyle, esasında bunu daha önce fark etmemişti. Kim bilir, belkide yeni yeni güç bi' eylem hâline geldi. Hissizlik; koşuşturmalı dönemlerde işe yarıyor fakat yan etkileri hayli fazla, çok kez yaşadığı bu durumu, tanıdık. Ancak bu sefer daha farklı, yabancı. Yabancı! Yabancılık çekiyor,

evet evet, kendine karşı yabancılık çekiyor. Hatırlamak üzere yaşadığı sendromu. Depsonerlizayön? Depnersonlizatör? Deprelizaynas-yön? Düşün düşün, neydi!/? Dep- Depersonalizasyon! Evet, bu.

6. Gün

İnsana kendi evi kokar mıymış hiç? Oluyormuş işte, beton yığınları da kokuyormuş. Evinden üç mahalle ötedeki enkaza bakıyor, bu ev neden kokmuyor. Ev sahibini bulup soracak, efendim sizin eviniz niçin kokmuyor? Bizimki bana kokuyor da.

Enkazın etrafında gezinirken çocuk odasına rastlıyor, renkli kıyafetleriyle bir oyuncak bebek. Yığınların üzerine yatmış, üstü başı, taş toprak. Nasıl olur da oyuncak bebeğin ömrü çocuktan uzun olur!

...Akşam ateşin başında oturup muhabbeti dinlerken kayboldu, onca insanın arasında yapayalnız kaldı. Düşünüyor: Acı, sıcak mı yoksa soğuk mu?

Canı yanıyor, canı yandıkça içine ateş basıyor, başından aşağı kaynar sular dökülüyor; o hâlde acı, sıcaktır.

Duyu organları donuyor; gözleri, kulakları, elleri. Vücudu soğuyor, soğudukça buz tutuyor; ölü misali. O hâlde acı, soğuktur.

Bakıldığında acı; hem soğuk, hem sıcak.

O hâlde acı; bir yiyecektir, diyebilir miyiz? Evet evet. Acı, bir yiyecektir. Acısı taze, derler.

Acı önce tazedir, sonra bayatlar. Acıyı ister dolaba atar soğuk yersin, ister fırına atar sıcak yersin. Acı kavramında değişmeyen tek şey, etinden ne kadar et kopardığı olur.

Yağmur çiseliyor. Ateşin başında herkes konuşuyor, tartışıyor. Bir sürü ses, sesin içinde derin sessizlik. Gelip birisi buradaki insanların yakasını açsın, açsın ki, herkesin göğsünün altındaki yaraya şahit olsun. Ancak şahit olursa, bu gürültülü ortamın aslında ne kadar sessiz olduğunun farkına varabilir. Ağlayacak fakat endişelenmiyor, ne de olsa bu karanlıkta ve yağmurda kimse fark etmeyecek. Gözünden düşen koca ateş topu, etrafı bir anlığına aydınlatıyor. Bu sefer, karanlık gökyüzü, duygularının üzerini örtmüyor. Yağmur, gözyaşlarına karışmayı katien reddediyor.

8. Gün

Sabah erkenden annesiyle evlerine yürüyor, daha sokağın başın-

dan evi kokmaya başladı. Kokuya umutlandı. Koku adeta yeni devimlere gebe oldu, günlerdir Emine abla için yitirmek üzere olduğu umudu yeniden çiçek açtı. İçinden düşünüyor, umarım çiçek açan umudum Emine ablaya kokmuştur, dayan Emine abla! Biraz daha.

Birkaç saat sonra enkazdan çıkan ölü kadın bedeni. Annesiyle sarılıyorlar, bir kez daha evi yıkıldı fakat bu sefer başlarına. Bir ev ikinci kere yıkılınca ortada koku falan kalmıyormuş meğer.

Haletiruhiyesi, isminin anlamına ters düşen bir hâlde, Emine ablanın üniversiteli kızı Gülay da orada. Annesinin peşinden gitmek mi? Ayakta durabilse ne âlâ.

Gülay, annesinin arkasından ağlayarak konuşuyor.

– Gece, günlerdir senin için uykusuz kaldı ama sen huzurla uyu olur mu anne? Ben sana eksğim annecim, sana hiçbir zaman doymayacağım.

17.

ELMA ÇEKİRDEĞİ

Ecrin Sena Karahan

Antalya - Finike Eroğlu Nuri Anadolu Imam Hatip Lisesi

Üzerinde durduğum ahşap, soluk renkli basamağın üzerindeydi gözlerim. Üzerime giydiğim ceketten burnuma dolaşan ve kalbimin etrafına renkli kurdeleler dolayan hafif parfüm kokusundan dolayı mı bilinmez, buruk bir tebessüm yer ediyordu yüzümde. Bacaklarım sanki tonlarca yükü taşıyormuş gibi titrerken omuzlarım tüm o yükü başarıyla taşımış ve vazifesini layıgınca tamamlamış gibi övünç doluydu, dik duruyordum. Gözlerimdeki doluluğun sebebi ise hatırıma kazınan, can acıtsa bile loş bir ışık yayıp gül kokan tek arkadaşşıma, ablama aitti.

Dört kişilik bir ailenin en küçük üyesi, yaramazı ve görmezden gelineniydim. Sürekli başıma iş açar, geceleri korkudan ağlasam dahi sabah olduğunda kaldığım yerden ayak bağı olmaya devam ederdim. Annem ve babam bana kızamadığı için midir nedir, uslanmaz tavırlarım süregelen bir gelenek gibi üstüme sinmişti. Aslında doğruya ve yanlışa önem veren, o zamanın şartlarına bakılırsa mahallenin en saygın insanlarıydılar. Öğretmen babam ve hemşire annem... Okumuş insanın hali ve mizacı farklı oluyordu hani. Kim ne derse desin, annem okumasa bile güldüğünde etrafa saçılan bahar havası hep yanaklarındaki gamzelerinde ayakta dururdu. Babam her sabah okula gidip tohumlarına su vermese bile, herkes gönlündeki ormanlarda huzuru bulurdu. Ablam ise bambaşkaydı. Annemin sıcaklığını, babamın dinginliğini taşıyordu ablam. Benim gibi haylaz

değildi. Tuttuğunu koparacak azmi, kopardığını iyileştirecek merhameti vardı.

Annem ve babam her ne kadar içimde çağlayan o soğuk pınar gibi beni dinlendirse de bazen o pınarda boğuluyordum. Kulaklarıma en acı ritimler doluyordu, gözlerim o çağlayandan da gür akıyordu. Ben ablam değildim, ne olduğunu ya da ne olacağını düşünmeyen biriydim. Ablam sabrederdi ben sabredeceğim işlere girişmeye tenezzül etmezdim. Ablam düşünürdü, ben kaçardım.

Ablam gülümserdi, şarkılar söylerdi, resimler çizerdi... Ablam yaşardı, ben izlerdim. İzlerken gördüklerimle yetinirdim. Çünkü ben buydum. Küçükken altına girdiğim her suç omuzlarıma sert bir imza atardı, ablam ise örtbas ederdi beni. Her şeye ve herkese rağmen elimi tutardı, düştüğümde ayağa kaldıran oydu. Ben kalktıktan sonra onu yere yatırsam da, uzandığı yerden gökyüzünü izleyip gülümseyebilmeyi bir tek onda görmüştüm. O ve ben... Sağlam bir dal ve çürük elma.

Kıyaslandım. İki kardeşin hikâyesi dünyadaki ilk günah olmuştu hani, ondandı bizimki de.

Ailemden arkadaşlarıma, komşulardan akrabalara... Ablamın henüz gerçekleştirmediği hayaller insanların zihnine ün salarken benim nefes alıyor olmam bile israf gibi görünüyordu gözlerine. Sürekli sınanıyordum, imalar ve laf çarpıtmalar... Herkese karşı kötü duygu besleyebilen kalbim ablama karşı hiçbir sıfatı layık görmüyordu. Çünkü ablam bana çok şey öğretmişti, bazen yaşamak bilmekten daha öğreticidir derler. Ablam için öğrenmek diye bir şey yoktu, sadece öğrenmeye çalışırken inanılan şeyler vardı.

Koşucu olmak istiyordu. Dersleri çok iyiydi. Bir gün mendil kapmaca oynuyorduk bahçede. Bahçemizde boy boy ağaçlar vardı, meyvelerini yer çekirdeklerini toprağa gömerdik. Bu fikir ablama aitti her zaman ki gibi. Ben çekirdekleri camlara fırlatmaktan yanaydım ama bunu yapmadım. O mendil kapmaca oyununun beni bu basamaklara getireceğini bilemezdim tabi... Daha oyunumuz bitmeden babam yanımıza gelmiş, ablamın aylarca çalıştığı sınav için okula gitmesi gerektiğini söylemişti. Ondan küçüktüm, sınav ne bilmezdim ama ablam o kelimeyi duyduğunda eteklerini savurarak kumru lar gibi coşkuyla süzülürdü etrafta. Ela gözlerine ektiği merhametin, vefanın, fedakârlığın, cömertliğin, hüsnüzanın ve diğer tüm sıfatlarının filizlenip çiçek açtığını, meyve verdiğini görürdüm. Babamla

beraber gittiklerinde o bahçede öylece, elimde tuttuğum mendille kala kalmıştım. Belki eve çıkmam gerekiyordu, belki de durup ablamı beklemeliydim... Bilmiyorum.

Yaptığım şey ablamın ektiği tüm çekirdekleri çıkarıp cam pervazlarına koymak olmuştu.

Gün battı, gök kızıla çaldı. Ne annem yanıma geldi, ne ben eve çıktım. Bahçeye oturmuş öylece güneşin bıraktığı haleleri izliyordum. Bir çileğin kırmızısı vardı, bir havucun turuncusu, bir ayvanın sarısı, bir eriğin yeşili, bir frambuazın mavisi, bir böğürtlenin morluğu... En çok da pembe.

Pamuk şeker gibiydi bulutlar. Ablam bir atlet olduğunda beni de boynuna alıp o bulutlara dokunacağımız kadar ileriye koşacağını söylerdi. Ona inanmazdım ama bulutları merak etmiyor da değildim. Etrafta ceketimin koktuğu gibi hafif bir koku vardı. Başımı eğip elimdeki oyalı mendili inceledim. Bunu annemle beraber bana örmüşlerdi. Etraf ablamın mendilleriyle doluydu, annemin aklına yeni yeni gelebilmişim. Ablam kokuyordu mendil, biraz nergis... Biraz da kiraz. Gözlerimi yeniden gökyüzüne çevirdim ve izlemeye devam ettim. Güneş batmıştı, gökyüzü neden kırmızılığını silmiyordu? Belki de ablam günbatımını sevdiği için güneş ona bir iyilik yapıyordu... Ya da yasını şimdiden tutmaya başlamıştı, kim bilir.

Gece çattığında ağlayarak yanıma doğru koşturan kadına baktım. Cam pervazlarındaki çekirdekleri gören komşumuz sinir krizi geçiriyor sanmıştım. Ağzından çıkan kelimeleri tahmin ettiğim için gülmeye ve kaçmaya başladım. Duyduğum sözcüklerse kulağıma takıp ağırlığından sokrandığım boncuklu küpelerden de ağırdı. Dur demişti, baban öldü dur... Başlarda demiştim ya, hani o orman ve çağlayan pınar. Kalbimin olduğunu, göğüs kafesinde yanan sızılı ateşle fark etmişim. Bir kalbimin olduğunu altı yaşında, ablamla güle oynaya dolandığımız bahçede babamın ölüm haberini aldığım da öğrenmişim. İlk ölümüm, o gün gözyaşlarımla toprağa düşen ve boy atan anı çiçeklerimle simgelenmişti. İkinci ölümüm ise ablamın bacakları kesildiğinde annemin boğazından fırlayan kanlı feryatla süslenmiş, acıdan ezilen bedeninin soğukluğuyla işlemişti zihnime. Aynı hafta, annemle babamı bir tohum gibi toprağa koyduğumdaysa keşke dedim. Keşke o çekirdekleri çıkarmasaydım, toprak bana kızıp onları kendine almazdı.

Susmak, izlemek gibi bir şey sanıyordum. Susan insanlar çok iz-

lerdi, izledikleri şeyler onlara fısıldardı bazı gerçekleri. İki elin parmak sayısını geçmeyen yaşlarımda, henüz doğru dürüst yürüeyebilmeyi bile beceremezken susmayı öğrendim. Ablam yanlış biliyordu, yaşayarak öğrenmek inandığımız tüm o zıvalıkları çöpe atacak kadar güçlü ikna kabiliyetine sahipti. Ailenin göz bebeği bir sandalyeye saklanmış, sanki annesi ve babası çiçek açacakmış gibi gözünü toprağa dikmişti.

Hayallerinin çalındığı o kaza da, babasının ve dolayısıyla annesinin kabrine o gömülmüştü sanki. Ne konuşuyor, ne gülümsüyor, ne de hep söylediği gibi öğütler veriyordu.

Seri katillerin cinayet mahalline döndükleri söylenir. Hiç inmadım buna. Ki bu güne kadar inanmadığım her şey buldu beni. O bahçeye döndüğümde filizlenen bir elma ağacını gördüm. Uzun uzun baktım ağaca. Bu çorak arazi eskiden Babil'in Asma Bahçeleri gibi olsa da kazadan sonra kimseyi ağırlamamıştı. Gülümsedim, şimdi ki gibi buruk bir tebessümdü. Demek bir çekirdeği unutmuşum...

O ağaçtan aldığım meyveyi ablamın kucağına bırakıp tek kelimeden çalışmaya başladım.

Koşacaktım, ablamın parmakları o bulutlara benim sırtımda degecekti. Belki de koşarken annem ve babam da küçükken yaptıkları gibi düşeceğimizi düşünüp peşimizden gelirlerdi.

İnsan yaşarken öğreniyordu, hayat sillesiyle göstermişti bunu bana. Ama şunu da görmüştüm, yaşadığına inanan biri için öğrendiği şeylerin ehemmiyeti yoktu. Bu yüzden atlet olup ablamın kupasını kaldırdığımda, toprakta olduğu için ağlamamıştım. Beni gördüğünü biliyordum, tıpkı annem ve babam gibi.

Şimdi üzerinde durduğum ahşap merdivenlerin ağırlığımla titreyişini duyuyorum. Ben olmadım hiçbir zaman, kendi has özelliklerim veyahut yeteneklerim olmadı. Kendimi kaybettim demem bu yüzden yanlış olurdu ama bildiğim bir şey varsa, kaybetmeyi izlediğimde kendimi duydum. Susmak en büyük cümleleri içinde barındıranların sesiydi. Şimdi ablamın başarısını, annemin sıcaklığını, babamın dinginliğini bir kupaya sığdırıp kaldırdığım için kendim olan benle gurur duyuyordum. Ama asıl benliğin ablamın kokusu ve annemin oyalarıyla babamın ceketine saklandığının da farkındaydım.

18.

DİVANÇE

Meral Özkarabıyık

Ankara - Osman Yüksel Serdengeçti Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Alacalı menevişleri, sürekli eski ahşap masanın üstündeki güncesiyle, ahdar halının ebruliden hallice bir çift kanata benzettiği desen arasında mekik dokuyordu. İki cami arası beynamaz durumu sürekli sarışın saç tellerine parmaklarını dolayıp dokusunu öldürecek derecede kıstırma çabasıyla, daha da azgın duruma geliyordu. Gittikçe tazyikleşen dehlizleri, taze bilenmiş bir bıçak görevi üstleniyordu. Sinesine yerleşen, sebebine sığındığı nedeninden kaynaklı bahaneleri artık diyagramını laçkalaştırıyordu.

Demin, dün, az önce, çok önce...

Geçistirmeye çalıştığı şeyleri, şimdilere olmayan yarınlarına armağan ediyordu. Her geçistirme çabasıyla, her geciktirme girişiyle elindeki bakam ağaçlarını yetiştirecek insanlara verdiği yeni verimli toprakların bâhşayişi, bir lahzada kurumuş menbalara göç ediyordu. Mehtaplı gecelerin ayazına dayanıksız kühen penceresi, zamanında ufalanmış duyguların pençesinde çırpınarak diktiği bâkir zeytin ağacıyla arasında reflektör oluyordu.

Dallarında dargınların cıvıladığı, geçgin gün ışığını ardına alan ağaç, geçmişinin çise anılarını cansuyu bellemişti. Anarşik düşüncelerinden tamamen arındığı ve şansını olasılıklara yâr etmediği vakitlerdi Flaman okuluna kabul edilirken. Bu onun o zamanlar bile, bire piir umutlarını perçinliyordu.

Altın çağın anlamını yitirdiği evrelerde yapılan, parçalanmış bir limandan resmedilen, yapım aşamasındaki köprünün mersûm halinin içindeydi. Yer küre ile saydam bir taşın radikal ilişkisini fırçayla kavuştururken, başka bir tablonun içine hapsolmuş gibi hissediyordu.

Burun deliklerinden içeri sızan, kayıklara bindirildiği kuvvetle muhtemel tozdan gelen yakıcı ve hoş sevap kokusu, zihninde ağlayan bir kemanın yakıtı oluyordu. Ağlayan kemanın gözyaşları gözlerine doluyor, kurumaya yüz tutan resmine bulaşmaması için köşelerinden çivilerle desteklediği tahtanın üzerindeki kalın bez ile arasına mesafe bırakıyordu. Resmini tamamlaması, onun günlerce o limana gelip kısıtlı bir zaman diliminde sadece tuvâle birkaç fırça dokunuşuyla rötuşlar yapması üzerine tamamlanmıştı.

Bir içi içine sığmayan fotoğraf karesi gibiydi artık. Aralığın delici soğuşunda, türlü zorluklarla ısıttığı kulübesinden içi boş kof diye bahsederken, şimdi ise bir deniztarağı avcısının deposunda, saf rutubeti ciğerlerine misafir ederek gurbetin ağır hasretine hamallık ediyordu. Yine de ruhunu ıssızlığa çeviren günlerini bir çehresiz iskemlenin üstünde güncesine not düşmekten de vazgeçmiyordu. Fakat artık hatırladığı görüntüleri beyit tavrıyla kaleme alıp, el yazması olan buruşturulmuş gazetelerin köşelerine sıkıştırmaya başladığı zamanlardı.

İskelede çalıştığı vakitlerde karşılaştığı beisli vaziyetler, onu yazmaya itmmişti. Zira baribunların yüzdüğü, nereden yakaladıklarına dair hiçbir fikrinin olmadığı onlarca sedefi, bulanık ürkünlere döken ve sabahtan akşama kadar balık kafası kesen budala insanlara hafızasından çık git diyemiyordu. Fakat tüm bunlara rağmen hâlâ zihninde canlanan lezzetli bir acı kokuyla gelen ritimler, elekten geçmiş mantık kırıntılarına yaverlik ediyordu. Bu maraz balçığı onu alttan alta iğnelemeye devam ederken, o viran olmuş engin kıyılarda, kıyıcı bir kayak ile karanlıktan hâlâ bir şeyler umuyordu

Gün geçtikçe ise burada bulunan burjuva sınıf, kendilerinin daha da geliştiğini ve hürriyet yanlısı savunuculara dönüştüklerini sanıyordu. Oysa buradaki ulusun çocuklarını anlattığı masalarda hürriyet, pulları dökülmüş bir ejderhaya benziyordu.

Altın çağ ellerinden kayıp gidiyordu ve halk gitgide daha da fakirleşiyordu. Umutlarını artık buraya ilk ayak bastığında, zayıflamış bedenlerine rağmen bindirilen hurçlarla ve kamçılarla ilerlemeye

zorlanan atlara çoktan teslim etmişti. Yine de iskemlesinin üstündeki bu nüzul ortamında ruhunu kaybetmemek adına tazelediği bataklik nergisleri, yanına alıp gitmesi için hafif geniş sofanın duvarına dayalı tabloyu işaret ediyordu.

Tablosunu ve divançelerini yanına alarak etrafı dikitlerle çevrili olan, yalnızca girişinde Eros'un tasvirleriyle bezeli hürriyet ve sanat ile ilgili sözler dizisi olması sebep ile onu tapınak olmaktan kurtaran geniş avluya girişi hâlâ kalbinde gözenekli derin izler bırakıyordu. İçerisi bambaşka bir âlemde onun için.

Geldiği yerden bağımsız bu mekân, aklını başından alan o leziz acı kokuyla dolup taşıyordu. İlerideki masada birkaç ciltsiz kitap ile desteklenen garip şekillerin olduğu defter, ince işlemeli kilimin masadan sarkan ibiklerinden tutmuş olan adamın muntazam sesler çıkartmasına sebep oluyordu. Karşısındaki, saçları bir koçun boynuzlarını andıracak şekilde her iki yandan toplanmış ve boynunun etrafında dantelli bir kasnak bulunan kadın ise onu meraklı ve cilveli gözlerle izliyordu.

Yere döşenen cilalı açık kahverengi parkelerin duvarla bulunduğu bölgede ise sinekkapanı dokunaçlarında ses telleri olan, diğerlerine nazaran sade giyimli güzel bir kadın, bembeyaz geceliği andıran hemen ayak uçlarında biten elbisesi ile, hatırı sayılı bir platformda hünerlerini sergiliyordu. Başındaki taç arkasında duran görkemli tahtın neden orada olduğunu açıklıyordu. Yanında bulunan heykellerin ellerine tutturulmuş tahta doğru uzanan saten kumaş, tahtı daha bir debdebeli hissettiriyordu. Kadın hâlâ ayaklarının altındaki kanamaya başlayan lalelere basmamaya gayret göstererek kontralto sesiyle anlamsız cümleleri sıralıyordu. Zira onu izleyecek olanlara ve ruhlarına işlenmesinin emellendiği kelimeler bir boşluğa fısıldanıyordu, bu da haliyle lalelerden akan al rengi kanı ve saten kumaşı da artık barışın olmadığına inanmaya çağırıyordu.

Kadının armoni madeni sesi bir kodesin içinde gibi uzun koridora uzanmış, gardiyanlık eden ebru motiflerine ulaşıyordu. Fikirleri fikirleri ile yıkanan, koyu duygulara methiyeler dizen, potkalm içinde süzülen tablolar... Kanlı baltası havada, iskeletin başını taşıyan ölüyü öldüren kontes... Bir kelt şefin haksız cenkten payına düşenler... Zakkumları toprağa eken bir emektar... Ve güve tarafından algıları bozulan bir uçan tilkinin birman pitonuna av olması... Bunun üzerine yeni keşfi sağlanan şeytan iksirinin safkan kötülük kokan

yeri yok etmesini arzularak ortaya çıkarttığı resmini aldatıcı bir köşeye yerleştirmiş ve ardında bırakmıştı. Köşenin sağından bakıldığında yalnızca yok olmaya talip dünya, soldan bakıldığında kızgın bir alevle raks eden parlak bir taş, bu izdivacın sebebini veriyordu. Resmini işlemeli çerçeveye teslim etmesinin ardından o avluda belki de divançelerine bakarak saatlerce ağlamıştı. O günlerin ardından bir şeyleri mahkeme tokmakları ile anlatmak isteyen tiyatrolar birçok kez dolup taşmıştı. Fakat az önce öğrencilerine okuduğu silahların lüzumsuzluğuyla ilgili kitabı, kıydan sarkan nilüferlerin ardındaki armadilloların eşlik ettiği, fitili ateşlenmiş canlı bir ip parçasının izin verdiği kadarıyla dinleyebiliyorlardı. Bu serüvenin içinde ise akrobatik perde elliler her daim kargaları utandırıp kaçırıyordu.

Asri bir gururla kanlı alışkanlıkların izâları, birçok yerde eşitsizlik yaratıyordu. Sebepsiz tamahkârlık ve riyakârlık kol kola girmiş, altın kadehler aracılığıyla kursaklarda tünüyordu. Çeşitli dallardaki vasıtaların gelişimi, yine, yeniden başka kanaatsizliklere olan yolculukların tek yönlü biletlerini insanlara sunuyordu. Bundan kaynaklı bir imtiyazla kovuğundan çıkan yarasalar, özgürlüğünün yanı sıra midesine dolacak yeni avlarının peşine düşüyordu. Belki yeni Uranosların, yeni Opheliaları'yla karınlarını doyururlardı. Şimdilik yankı karışımı gırgır ağlarını daha yakınlarla, etrafında turlayan parlaklığa yöneltiyorlardı. Cüssesini, midesinde yer edinmesine degecek şekilde matematiksel hesaplamalarla öğreniyorlardı. Diğer koloni üyelerine üstünlük sağlamak buna bağlıydı zira. En iyisi olacaksa eğer, koca boşluğa gönderilen serseri ve dozu kaçan aheste daha büyük şekillere kâşif olmalıydı. Efsunkâr miradadan hallice bu yetke, ya da çantada keklik sanılan bir güve düşüncelerini perdelemişti.

Yarasa, çılgınlık içinde güvenin peşinde ileri atılarak zikzaklar çizmeye devam etti. Yankıları artık geri dönmüyordu. Kördü, algıları şaşkınlıktaydı. Yukarıdan koca bir "V" harfini andıran sonarlara cevap verilmiyordu. Parçalanmış saydam elmasın kalıntıları, koca gaz topunun içindeki tüm enerjiyi anında sömürmüştü. Yalnız seyyâre sadece elveda demekle yetinmişti. Kendini kozasının dışına iten ace mi bir kelebek gibi neon ışıklara sahip bu parıltılı elmas da sonunda boşlukta kanatlarına kavuşmuştu. Cazbant takımı ise artık barbar akınlarına benziyordu.

Yarasa hiçbir zaman bir güve yakalayamadı. Güvenin çarptığı titreşimler yükselen ağıtları ve bir tuvale sığdırılan geleceği haklı çıkardı.

Zamanında miyarınca bir gediğin içinde mucitleşen fikirler, artık farklı farklı devinimlere amadeydi. Bir beden, ikiyse ruh gözleri korkuluk insanlara kurban oluyordu. Beynini saflara ayırmış insanlar, hataların takasını yamanlaştırıyordu.

Ellerindeki kandı zira, rubusların inatçı karmeni değil; gökadalardan kıyıları gözü yaşlı kayalıklardı zira, kâğıt parçalarının yağlı dokusu değil.

19.

KARIŞIK ZİHİN

Zehra Aksu

Istanbul - Şehit Őirin Diril Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yıldızlar her zamankinden daha çok parlıyordu. Ay da aynı şekilde. Sokak lambaları olmasa koca bir Őehri aydınlatacak ıŐıŐa sahiptirler bu gece. Yusuf'un iŐine bir korku dűŐműŐtü. Ama ne iŐin o da bilmiyordu. Kendini hiŐ iyi hissetmiyordu. Herhalde őkok uykusu olduğundandır diyip yatağana uzandı. İŐerden annesinin sesini duydu fakat umursamadan kapısını kapatıp kulaklığını taktı ve sesi yükseltti. Artık kendi dűnyasındađı. Son zamanlarda hiŐ mutlu olmuyordu. Her Őey üstüne üstüne geliyordu. őkok zorlanıyordu. Derin bir uykuya ihtiyacı olduğunu dűŐündü ve uyudu.

Tüm öğrenciler okul bahÇesinde park edilmiş servislere gidiyorlardı. Tüm 11. sınıflar büyük bir ormana kamp yapmaya gideceklerdi. Hızlı hızlı Çantasını hazırlayan Yusuf geÇ kalmamak işin bisikletini hızlı sürüyordu. Neyse ki yetiŐmişti. Gideceği servise bindi. En arkaya geÇti kulaklığını takıp yol boyu dışarıyı izledi. Sessiz biri olduğundan pek arkadaşı yoktu. ÖĞrenciler onu tuhaf buluyorlardı. Teneffüslerde őkogu zaman ya kitap okurdu ya da uyurdu. Bu durumdan rahatsız olduğu pek söylenemezdi. Arabanın sarsılmasıyla kapanmış gözlerini açtı. Yolun taşlı olması arabanın tekerleğinin havasını indirmiŐti. Bir anda araba sallanmış ve durmuŐtu. ÖĞrenciler bir an ne olduğunu anlamamış ŐıĐlık atmaya başlamışlardı. Tekerleği ŐiŐirmek őkok zaman alacaktı. Görevli öğretmen öğrencileri őkok uzağa gitmemek Őartıyla dıŐarda bekleyebileceklerini söyledi.

Kampa varmalarına çok yoktu. Gelirken midesi bulanmıştı. Biraz yürüyüş yaparsam iyi olurum diye düşündü. Ormana doğru yürüdü. İlerledikçe sesler ve parlak bir ışık geliyordu. Biraz ilerisinde gördükleri karşısında şok olmuştu. Ağacın ortasında oluşmuş yarıktan dışarıya inanılmaz derecede ışık geliyordu. Işık yetmiyormuş gibi derinden bir ses geliyordu. Korkmuş aynı zamanda neler olduğunu merak ediyordu. İçeri girip göz atmak istedi. Eğlenceli bir şeyler denemek istiyordu. Önce elini geçirdi çok rahat girdi sonra kafasını uzattı. Gördükleri onu ikinci kez şoka uğratmıştı. Eli ve başı içerideydi büyük bir güç onu içeri çekti. Ne olduğunu anlamamıştı ama şunu biliyordu ki artık içerideydi. Etraf yemyeşil, çiçeklerin olduğu ormanın aksine kapkaranlıktı. Parlak olmayan ışıklar ve etrafta dağınıklık vardı. Ama nasıl oldu bu, böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Merak içinde etrafı dolaşırken yerde bir sürü olan sarmaşığa basmış ve bir anda tepe taklak havada asılı duruyordu.

Biraz sonra ilerden insana benzer fakat değişik yüzü olan bir varlık saçtığı ışık ile gözünü kamaştırdı. Korkutucu durmuyordu aksine mor gözlerini daha da güzel kılan uzun kirpikleri gerçekten de çok güzel duruyordu. Yavaş yavaş Yusuf'un yanına yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Yusuf başta şaşırmış sonrasında dediğini onaylamak zorunda kalmıştı. Biraz sonra birkaç görevli elinde kutularla Yusuf'un yanına gelmişti. Ondan istediği kutuyu seçmesini istemişti. En sondaki kutuyu açmış ve içinde yazan görevi yapması gerekiyordu. Kutunun içindekini okuduktan sonra onun eline silah verdiler. Yusuf başta çok şaşırmış ve korkmuştu. Önünde duran simsiyah ve korkunç gözükken yılanı baktı. Ona vurması gerekiyordu. Silahı yılanına doğrulttu o sıra ona şunu söylediler:

"Kararmış zihnini öldürmen gerek." Yusuf ne demek istediğini anlamamıştı. Tetiğe bastı. Çıkan yüksek sestten dolayı gözlerini ve kulaklarını kapadı.

Her şey çok garip ama gerçekçiydi. Silahın patlamasıyla arabanın sarsılması bir olmuştu. Yusuf değişik bir ruh hali içindeydi ne olduğunu anlamamıştı. Bu bir rüya mıydı ya da gerçek mi? Servisten indiğini ve ormana yürüdüğünü hatırlıyordu. Peki nasıl oldu da servise gelip de koltuğunda oturuyordu? Kafası cidden çok karışmıştı. Halbuki çok gerçekçiydi. Kalp atışının hızını bile hissetmişti o zaman.

"Herhalde içtiğim ilaçlar yan etki yaptı da böyle değişik gerçekçi

rüyalar görüyorum" dedi ve müziğin sesini açıp kafasındaki düşünceleri unutmaya çalıştı.

Sonunda kamp alanına varmışlardı. Ne uzun bir yolculuk olmuştu. Çantasını alıp çadırlarını kurmak için alanda buluştular. Herkes çadır kurmak için birbirlerine yardım ediyorlardı. Yusuf yanına bir çocuğun geldiğini farkettiler. Tatlı birine benziyordu. Yüzünde gülümsemeyle yanına geldi. Çocuğun gülümsemesi onu da gülümsetmişti. Diğer sınıftandı. Yusuf hiç görmemişti onu. Beraber çadır kurmasına yardım etti. Herkes bir arkadaşıyla çadırda kalmalıymış. Yusuf ve arkadaşı Ege beraber kalacaklardı. İkili beraber çok iyi anlaşmaya başladılar. Birbirlerine eski komik anılarından bahsediyorlardı. Yusuf'un aklına bugün yolda gelirken yaşadığı şeyi anlatmak geldi. Baştan sona her şeyi Ege'ye anlattı. Ege başta anlamaya çalıştı sonra kahkaha atmaya başladı. Yusuf'un gülmediğini görünce durdu.

"Bu kadar çok kafana takma ya alt tarafı bir rüya."

"Ben rüya olduğunu düşünmüyorum. Oraya girince gördüğüm o ışıklar, etraftaki yıldızlar inanılmaz bir şeydi."

"Deniz, bahsettiğin şey belki kafanda kurmuş olduğun düşüncelerin yansıtılmış versiyonudur."

"Bilmiyorum, ama bu gece oraya tekrar gideceğim ve gerçek olup olmadığını kendim göreceğim."

"Peki, iyi şanslar sana."

"Sen de geliyorsun beraber gideceğiz, sana göstereceğim nasıl bir yer olduğunu. İster inan ister inanma."

"Tamam kızma geleceğim hem merak da ettim. Anlattığın kadar var mı görelim bakalım."

İkilinin arasında geçen konuşmanın ardından yemek vakti gelmişti. Bir an önce Yusuf'un bahsettiği yere gitmek için yemeği hızlıca yemişti Ege. Acaba bahsettiği şey gerçek miydi. Akli almıyordu. Üstüne hırkalarını alıp ormana doğru yürümeye koyuldular. Yıldızlar onların yolunu aydınlatıyordu o yüzden yürümekte zorlanmadılar. İkisi de yol boyu sessizdiler. Sessizdiler ama zihinleri çok gürültülüydü.

Yusuf'un bahsettiği yere geldiler. Ama görünürde anlattığı gibi ağaç veya ışık yoktu. Aramaya koyuldular. Yusuf gördüğü şeye benzer bir şey arıyorken ilerden gelen ışığı takip etti. Yıldızların saçtığı

ışığı. Işığ giderek inanılmaz derecede parlamaya başlıyordu. Sonunda bulmuştu. Bunun bir rüya olmadığını anladı. Ama bu neydi. İşte farklı bir evrene açılan kapı tam karşısındaydı. O sırada Ege onu arıyordu uzun bir süredir. Ege, Yusuf'u karşısında dikilmiş ağaca bakarken bulmuştu. Ne yaptığına anlam veremiyordu. Seslendi ama Yusuf duymuyordu gözleri kapalıydı sadece ayakta hareketsiz ağaca karşı duruyordu. Yusuf hareket ediyordu aslında. Bedenen kilit olmuştu belki ama zihni uyanık, hareket ediyordu. Yusuf önceden yaptığı gibi elini yarığın içine uzattı. Sonra kafasını. Artık içerideydi neler olup bittiğini anlamak istiyordu. Bu şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Etraf bu sefer rengarenkti. Yusuf içeriyi kendisiyle özdeşleştirmişti. Son zamanın ruh hali burası gibiydi. Etrafa yayılmış hafif koku, canlı duran renkler, normalinden çok parıldayan renkli yıldızlar...

Yusuf daha fazla oyalanmadan aradığı soruların cevaplarını bulmak için etrafına bakındı. Karşıdan geöen sefer gelen varlık görülmeye başladı. Ona yine eline silah verip önüne koydukları hayvanı öldürmesini istediler. Bu sefer karşısında tatlı bir sincap vardı. Yusuf sincaba baktı ve onu öldüremeyeceğini söyledi. Emin misin diye sorduklarında Yusuf kendinden emin bir şekilde eminim deyince bu sefer silahı Yusuf'un kafasına dayadılar ve gözlerini kapatmasını istediler. Yusuf denileni yaptı ve silah patladı. Ağacın önünde neler olduğunu anlayamayan Ege bir anda sırt üstü yere düşen Yusuf'u uyandırmaya çalıştı. Yusuf uyanmıyordu. Ege korkmaya başlamıştı. Kendine gelmesi için ona tokat atıyordu ama yok Yusuf uyanmıyordu. Nefes alıyor mu diye kontrol ettiğinde almadığını görünce çığlık attı. Nasıl olduğunu anlayamıyordu.

Yusuf aslında ağacın içine girmemişti. Farklı bir boyuta gitmenin yolunu keşfetmiş ve orada karanlık zihnini öldürmüştü. Yusuf'un eskisi gibi bir hali, davranışı yoktu, daha pozitif olmuştu. Yusuf nasıl böyle olduğunu anlamaya çalışıyordu. İkinci kez ormana gittiğinde ağacı değil kendisini arıyordu. Kendi zihninde o tatlı sincabı öldüremeyecek kadar Yusuf olmuştu. Bu da onun zihnini ele geöirmiş varlık tarafından öldürölmesine yol açmıştı.

İnsan iki varlıklıldır. Zihni ile biçimlenmiş bedenini taşır. Ya bedeni ölür hayattan kopar ya da zihni ölür hayattan kopar.

20.

YAŞAMAKTIR ÖLMEK

Betül Bayındır

Kocaeli - Mehmet Akif Ersoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

17 Haziran 2022.

Uçurumun kenarındayım.

Her şeyi bitirmişim ardımda, soru işareti yok, bir çift söz yok. Bir adım sonra bir karar. Bir karar sonrası bir kadavra.

Annemin ağlamaklı ruhu geliyor gözlerimin önüne. Hemen şuraya, şu uçurumun kıyısına. Ölümüne.

Tek kurtuluşuma. Tek kaçışıma. Uyumanın bile geçirmediği her şeye. Meçhule ama meçhulü sorgulayamayacak kadar aceleliyim.

Buraya kadar gelmişken buradan dönmenin hiçbir manası kalmıyor gözümde. Eğer biraz daha kalırsam kafayı yiyeceğim. Gerçi, çoktan yemişim zaten. Dayanamıyorum. Susmuyor aklımdan gelen sesler. Bağrımdan bağırın, yüreğimi yaran sözler. Gitme diye haykırıyor tüm cihana.

Ama hayır, ben çoktan her şeyden vazgeçtim. Çoktan kendimi terk ettim. Hep yeniktim dünyaya, hep yenildim. Aidiyetim de yoktu hiçbir şeye. Ben, yalnızdım hep. Yanlıştım hep. Bu dünya bana fazla, ben bu dünyaya. Şimdi gözlerimin önünde bütün hayatım. Yalnızım. Yapayalnızım.

Öyle korkunç bir yalnızlık ki, bir insanın çocukluğunu esir alıp

gençliğini tüketen. Ölümüne bile yeten.

Hiçbir çeşit zenginlik değildi. Karanlıktı. Şimdi bu soyut ahvale bir gerçeklik kazandırma zamanı.

Bütün bedenim sanki kilitlenmiş. Hareket halinde olan tek şey ruhumun karanlık hisleri gibi şiddetli rüzgardan uçuşan saçlarım, donuk yüz ifademin altındaki ruhun çırpınışı tek hareket. Ufak göğsümün içindeki kalp. Atmaya çalışıyor hâlâ. Bir iki defa daha diyor sanki.

Kalbim beni yaşatmak istiyor. Ufak adımım. Artık vazgeçemem. Bekle!

Bekleyemem! Yeterince bekledim!

Kendini böyle ölesiye yalnız olduğuna nasıl inandırdın? Durdu kendiliğinden yarım adımım.

Gözlerim sonuna kadar açılmış; sanki yıllardır orada olmayan bir şey görmüş, kalbim öyle çarpıyor ki hiç böyle yaşamamış benimle.

Ben... Gerçekten... Yalnız değilim...

Kulaklarıma çok uzak ülkelerden bir yerden, belki çocukken okuduğum ya da duyduğum üç kelime...

Göğsünün daraldığını biliyoruz. Ne?

Hayır hayır, benim benden başka kimsem yok ki, beni benden başka bilen yok ki. Bir zelzelenin mütemadiyen şiddetinin artması-na benzer şekilde göğüs kafesimi kırıp parçaladı aynı ses.

Biz ona şah damarından daha yakınız.

Şah damarım şimdi orada. Daha az evvel tüm bedenim bir cenazeden farksızdı.

Buz gibi ellerime kan gidiyor ılık ılık. Yıllardan beridir taşıdığım bu gözler, ilk kez pussuz görüyor. Şimdiye kadar gördüğüm sisli bir bakışmış. Şimdi bu okyanusun kıyısındaki uçurumdayım ve kuru hava sanki bana ayaklarımın altındaki toprağın, hemen arkamdaki ağaçların şu sonsuz göğün yaşadığını hatırlatmak ister gibi.

Aniden çakan şimşekler gözbebeğime yansıyor, bu yansıma kalbime ulaşıyor tutup bir el gibi Sımsıkı sarıyor.

Sarsarcasına, hunharca. İşte bu sefer ölümüne. Bana yaşamı ha-

tırlatmak için.

Yağmur hiç yağmadığı gibi aniden.

Aniden olduğu gibi tüm bu yaşadıklarım birden.

Ayaklarım kaygan toprak üzerinde, hâlâ yarım adımım olduğu yerde. Başımdan aşağı gelen bir tir tir titreyiş...

O titreyişle beraber kendini kurtaran bir can. Bir ruh. Bir mucize.

Ayağım geri geliyor, sanki daha az önce yaptığım planlar hiç yokmuş gibi aklımda geriye koşuyorum. Çünkü ilk defa hayatımda yalnız olmadığımı hissediyorum. İlk defa kendime ait olmadığımı hissediyorum. Etrafımdaki her şey bir anda gözüme içinden dışına mana taşıracak kadar güzel ve yoğun geliyor.

Ben hâlâ kendimi hazır hissetmiyorum O'nunla konuşmak için. Daha az evvel O beni yaşatmışken.

İçimde duvarlar yıkıldı. Berlin duvarı meşhur, Filistin'in ayırım duvarı. Hepsi benim bu toz duman olan duvarlarımdan yanında hiçbir şey. Kocaman hayal kırıklıkları. Aldatılmışlık. Aldanmışlık.

Meğer ben ben olmaktan bihabermişim. Yüreğimde ufaklığımdan dikilmiş fidanlar yetişip ağaç olmuş, ama öyle ağaçlar ki; yeşermemiş, dallanıp budaklanmamış, yalnızca kuru kuruya çatlak topraklardan, acılardan fıskırmış.

Şimdi bulunduğum durumda, her imkânsızlık bir mümkünata dönüşüyor. Farkında olmasam şimdi aşağı düşerken bulacaktım kendimi.

Ah, Medine.

Ah benim güzel gençliğim.

O bana seni verdi, ben bu kadar huysuz ve şükürsüzken. Gençliğim bana geri verildi.

Teşekkür ederim.

Belki ilk kez bu ama kabul et beni sana. Yalnız bana hissettirdiğin ufak bir ışıktan; kabul etmek istemediğim gerçekleri, alaya aldığım, görmezden geldiğim gerçekleri yudum yudum içerken buldum kendimi.

Görünmez parmaklıkların arkasından, görünmez gardiyanlarla

dışarıya çıkıyorum. Mahkemede yargılanıyorum bilmeden. Suçumu öyle güzel kabul ediyorum ki, sanki yıllardır savunmamışım gibi.

Yaşamak şimdi ağır bastı.

Ölüme karşı durmak istiyormuş içimdeki Medine içten içe. Yaşırken yaşamak istiyor Medine. Benim bildiğim kendi varlığına dayanamıyordu oysaki.

Şimdi o fırtınalı yüksek yamaçlardan kırsala doğru yürüyorum sükunetle. Bir ben öldürmeye gitmiştim. Bir beni yaşatıp dönüyorum.

Halbuki öldürmek ve yaşatmak yalnız O'na mahsustur.

Evlere sıralanıyor sıra sıra yollara, bu kadar insana yeten hayat bana mı yetmiyordu bir tek?

Suçladım kendimi ama bir merhamet yüreğime dokundu. "Kendinizi öldürmeyin. Şüphesiz ki Allah, size karşı merhametlidir."

İşte bu merhametin eseri benim sessiz adımlarım dönüşüme. Bir dönüş, hem nefes alan benim taştan duvardan evine dönüşüm; hem de maneviyatı, mevcudiyeti kabullenmeye dönüşüm.

Bir evin açık penceresinden kulaklarımı nağmeleriyle dolduran o şarkı... "Unutma ki dünya fani

Veren Allah alır canı"

Ya şu az ötede, geçmiş depremde yıkılıncaya kadar bir ailenin her anısına şahitlik etmiş müstakil bahçeli yuva..?

Peki ya hemen şuradaki yılları sayıp görmüş çınar? Dibinde bitmiş mor salkımlar..

Mor salkımlar niçin yaşamaya karşı koymazlar, şu koca çınar neden terk etmezler görev yerini? Ya, işte böyle Medine.

İşitmek, görmek ve hissetmek çok acı verici olabilir. Bu benim ölümünden vazgeçişimin yürüyüşü. Ölmediğimiz her gün, kendimiz olalım, kendimizle gurur duyalım.

Çünkü şeref bize layık, gönülde insan olmak bir avuç suyu taşımak gibi. Ve yolun sonunda eve varmak, cennet gibi.

Gerçek yolun sonunda hakiki cennete varmak şimdi bir hayal gibi. Hayallerin gerçeğe atfolunması ise, sadece O'nun işi.

Annemi görüyorum, güzel gözlerini. Gülümsüyor, neredeydin diye soruyor bana.

Dilimden dökülen bıçak kadar keskin ve kefen kadar ak birkaç kelime: "Anne, bugün benim doğum günüm."

21.

KÖMÜR KARASI

Ayşe Sude Çalışkan

Malatya - Selahaddin Eyyubi Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Aydınlığa ulaşmak için karanlığı kazıyoruz...”

Güneşin ısıtmaya yetersiz kaldığı günler başlamıştı Ahatlar köyünde. Boğucu renge bürünmüş, ürkütücü derecede görkemli bir gökyüzü...Evlerin önündeki toprak yolda bu soğuğa rağmen dışarıda oynayan üç çocuk vardı. İçlerinden biri elinde bir kız kaçıran tutuyordu.

“Bakın ben bunu fırlatıp dikkat dağıtırken siz kömürlüğe girip topumuzu geri alacaksınız, kabul mü?”

Diğer iki çocuk bir ağızdan “Evet!” diye bağırınca harekete geçtiler. Bir duvarın önünde çöktüler.

“Hadi siz gidin. Üç deyince bunu atacam.”

“Tamam da Ahmet, ya amca bizi yakalarsa.”

“Yakalamaz merak etmeyin, ben onu oyalayacam. Hadi.” Ahmet’i orada bırakıp koşarak kömürlüğün arka kapısının önünde beklemeye başladılar. Gizliden gizliye ona bakıyorlardı. Ahmet ağzını oynatarak sessizce saymaya başladı. 1, 2 ve 3! Kız kaçıranın küçük ama sesli patlaması duyuldu. Fehmi’yle Salim bu gürültüden istifade içeri süzöldüler. Kömürlüğün sahibi, toplarını alan, yaşlı adam o yöne

doğru koşturmaya başladı. Yerde duran çoktan ömrü tükenmiş kız kaçıranı eline aldı. Ufaktan gülümsedi, başını iki yana salladı ama çaktırmamak için sinirliymiş gibi bağırdı.

"Bunu yapanları görürsem eğer kız kaçırana beraber patlatırım haberiniz olsun!" Yakalanmak istemeyen iki çocuk hiç görünmeden simsiyah olmuş bir şekilde kömürlükten çıktılar. Ahmet'i de alarak badirelerle aldıkları toplarıyla oynamak için yol almaya başladılar...

"Alo!"

"Alo, Ahmet yarım saate kadar hazır ol da geçerken seni de alalım."

"Ooo, Salim Bey özel şoförlüğümü de yapıyorsunuz artık öyle mi?"

"İyi günümdeyim de ondan."

"Hayırdır sol tarafından mı kalktın?"

"Bilmem ki havadan herhalde Fehmi de yanımda beşlik simit gibi sırtıyor sabahtan beri."

"İyi madem telefonu kapatın da hazırlanayım, bekletmeyeyim sizi."

Telefonu kapatıp gülümsedi. Yıllardır beraber olduğu dostlarıyla şakalaşmak onun da neşesini getirmişti. Belki de uyandığından beri mutluydu, kestiremedi. İçeri geçti. Eşiyle çocuğu da kahvaltayı onunla beraber yapmak için uyanmıştı.

"Günaydın küçük hanım."

"Günaydın babacığım."

"Ben çıkıyorum, istediğin bir şey var mı?"

"Yemek yemeyecek misin?"

"Acil çıkmam gerekmiş, ben yolda atıştıyorum. Babaya kocaman sarıl bakalım."

Kız küçücük kollarını açabildiği kadar açtı. Sonra da kendisini babasının kollarına bıraktı.

"Senin hep böyle mutlu olmanı istiyorum, baba!"

Yaklaşık bir saat sonra madene gelmişlerdi. Vardiya değişimine on dakika gibi bir süre kalmıştı. İçeri girmek üzere kıyafetlerini değiştirip beklemeye başladılar.

“ Hadi bismillah!”

“Bismillah”

Kendilerinden başka dört kişiyle daha aşağıya indiler. Kömürün tozları her zamanki gibi ciğerlerini yakıyordu. Sıcak her katmanda belki on kat daha artıyordu. Ayrıca senelerdir toprağın altında kalmış olan kömür, çıkartılınca kızıp karanlığına onları da çekmek istiyorcasına hepsinin ellerini yüzlerini siyaha boyuyordu. Yukarıdan ezanın sesi hoş bir şekilde kulaklarına geldi. Bütün işçiler ellerindeki malzemeleri bırakıp bu karanlık yerden çıkmaya hazırlandılar. İşte tam o sırada biri bağırdı:

“Patlayacak çıkın, çıkın!”

Aniden kömür tozları uçuşup bütün dünyayı karanlığa çevirdi. Gözleri dehşetle açıldı. Üst kattakilerin koşuşma ve bağıışları geliyordu kulaklarına ama onların çıkmasına zaman kalmamıştı. Çıkışa yöneldikleri sırada patlama gerçekleşti. En az iki katman yukarılarında olmalıydı. Kulaklarını çınlamalar doldurdu. Kendilerini yere attılar. İki dakika boyunca da kalkamadılar. Duymaya başladıklarında biri kendini yırtarcasına bağııyordu.

“ Çabuk gelin, ikinci kez patlayabilir.”

“?”

“ Hadii!”

Hep beraber çıkamayacaklarını biliyorlardı. Yine yetişemezlerdi.

“ Ahmet abi sen önden git, senin küçük çocuğun var.”

“ Çok küçük henüz anlamaz, ben onlara para da bıraktım. Cumali gitsin, onun nişanlısı var. Cumali! Sen önden git hadi.”

“ Hayır abi olmaz, sen git.”

“ Cumali hadi dedik yoksa hiç birimiz çıkamayacağız.”

“ Ama ab.. “

“ Hadi Cumali!”

Cumali minnetle ve vedalaşırçasına baktı. Sonra da önden ilerlemeye koyuldu. Arkasından gidenler çıkamayacaklarını bilerek sanki uğurlar gibi ilerliyorlardı. Cumali’yi çıkışta Kerem karşıladı.

“Çabuk çabuk.”

Ama Cumali çıkar çıkmaz tekrardan yer sarsılmaya başladı. Kerem bir anlığına Ahmet ‘e baktı. Mesajı almıştı. O da Cumali’ nin bakışlarına benzer minnetle bir bakış attı.

“Hadi Cumali, gidelim biz.”

Onlar çıkışa doğru koşarken, diğerleri tekrar başlarını yere koymuşlar kulaklarındaki çınlamanın geçmesini bekliyorlardı. Çıkış kapısı çökmüş hepsi içeride mahsur kalmışlardı.

“Yapacak bir şey yok.” dedi Salim “ Maskelerinizi takın, dayanabiliriz.”

Kendilerine verilen maskeleri ağızlarına takarken kimisinin gözünden yaşlar boşalıyordu. Kimisi ise güçlü duruyor çıkabileceklerine dair umutlarını kaybetmemeye çalışıyordu . Sıkışan gaz her saniye daha da ağırlaşıyor üstlerine çöküyordu. Her nefes değerliydi artık. Ya da değerini şimdi anlıyorlardı...

Duvarın dibine yığıldıklarında içlerindeki o ağırlaşan duygunun hüznün olmadığını anladılar. Bambaşka bir şeydi bu duygu, aniden olmuş bir şey değildi. Zamanla oluşan bir yorgunluktu. Bu patlama ya her nefesin kıymetini bilmelerini sağlayacaktı ya da bütün yorgunluklarını dindirecekti...

“Kurtarmaya yetişirler mi dersiniz?” dedi Mehmet. Diğerlerinden daha gençti ,evlenmemişti. Duygusal biri sayılırdı. Anlaşılan ömrü boyunca böyle bir şey yaşayacağını hiç düşünmemişti. Ancak sorusunun cevabı dillendirilmeyen düşüncelerle oldu. Herkesin kafasında yankılandı kelimeleri.” Acaba?” diyordu, “Yetişirler mi?”. Yetişebilirlerse çıkacaklardı. Ailelerine sarılacak, evlerine döneceklerdi. Biraz zaman sonra da her şey tekrar normal gelmeye başlayacaktı. Ama yetişemezlerse...

“Eğer gelmezlerse burada havasızlıktan ölürüz. Belki bize ulaşmaya çalışırlarken bir patlama daha olur. Ulaştıklarında da bedenlerimiz çoktan şişmiş, tanınmaz halde olur. Mezarlarımızda dahi adımız yazmayacak. Kim bilir ailemiz bile bulamaz cesedimizi.” Dedi Fatih Abi . Burada çalışmaya hepsinden önce başlamıştı. Üç çocuğu-

nu da evlendirmiş yaşlı bir adamdı. Yıllarca kömür tozu yutmaktan ağır astım hastası olmuştu. Maskeyle zar zor nefes alıyordu şimdi. Sözlerine her zamanki gibi ehemmiyet verdiler. Ailelerinin kendilerini tanımaması korkunç bir olasılıktı. Çok can yakıcıydı.

“Kalemi olan var mı? Mümkünse tükenmez.”

“Kalemi ne yapacan Salim? Al, vardı bende bir tane.”

“Herkes koluna adını yazsın. Büyük yazın ki bedenimiz şişe de adımızı okuyabilsinler.” Gözleri dolmuştu. Ağzından çıkan o ağır kelimelerden bir tanesine daha dayanamayacak durumdaydı. Bu yüzden sustu. Koluna adını yazmaya başladı. O kadar bastırıyordu ki derisi yırtılacaktı neredeyse. Yazının vücuduyla bütünleştiğinden emin olduğunda durdu. Kalemi diğerlerine uzattı ve hepsi teker teker yazdılar.

Saatler geçti. Kimseden ses çıkmıyordu. Belki üstlerinde çalışmaya başlamışlardı ama oraya umut verici en ufak sesin gelmesi olanaksızdı. Oysa küçücük umuda bile ihtiyaçları vardı. Aniden birinin maskesini yere fırlattığını gördüler. Herkesin başı o yöne çevrildi ve aynı anda ayağa fırladılar. Fatih abi hırıltıyla nefes almaya çalışıyor ancak bin denemenin belki sadece birinde nefes alabiliyordu.

“Hakkınızı helal... edin...”

“Fatih abi, dayan abi nefes al. Açılın, açılın!”

“Siz... dayanın, benim... dayanacak gü... kalmadı. Eşhedü...”

“Fatih abi!”

“Ve eşhedü..”

“Abi dayan!”

“Rasuluhu...” İşte o an en ufak umutları da Fatih abiyle beraber karanlığa gömüldü. Kömür kazanıyordu. Karanlığa batıyorlardı. Kimse gelmeyecekti. Gelseler de şu olayı asla unutturamayacaklardı. Bu karanlık asla aydınlanmayacaktı...

Kimse ağlamadı, bağırmadı. Kimse isyan etmedi. Saatlerce hıçkırıktan başka ses duyulmadı. Sıkışıp kalmak zordu. Nefessiz kalmak da çok zordu ama başka biri nefes alsın diye nefesini tutmak, oksijenini dahi paylaşmak işte bu çaresizlikti, anlamışlardı. Dünyanın iki ucu vardı ; birinde soğuktan donanlar, diğerinde ateşte yananlar vardı. Biri ömrünü harcamıştı bir çuval kömür alabilmek için ama

bazıları kömürün karasını görmüştü, her nefeslerinde boğazlarına yapışan tozla. Birinin hedefi sıcaklığı diğerininki aydınlık...

"Artık ağlamayın hadi. Şehit oldu Fatih Abi. Zamanımız geldiyse biz de oluruz. Kalkın namazımızı kılalım bari. Okunmuştur herhalde." Dedi Fehmi. Kimse itiraz etmedi. Hepsi kalkıp namaza durdular. Belki düşünceleri gereken milyonlarca şey vardı ama hiç bir şey düşünemiyorlardı. Kendilerini namazlarına hiç olmadığı kadar çok verdiler. Dertler, belalar gerçekten de insanları Allah'a yaklaştırıyordu. Bunu da anlamışlardı. Ders alabilmek için sadece okumak yetmiyordu.

İçerideki oksijen iyice azalmıştı. Tıpkı sesler gibi, umutlar gibi. Zihinleri donmuştu ki zaten düşünseler bile yararlarına olmazdı. Ahmet'in buğulu gözlerinde ailesi canlanıyordu. Çok zaman geçmeden yanı başında da canlandılar.

"Hakkını helal et bana ne olur, size ekmek getirmek için girdim bu işe. Böyle olacağını bilsem hiç girer miydim?"

Mırılıtsı bütün duvarlarda yankılandı, herkes ona doğru döndü.

"Kızımız sana emanet, size biraz para bıraktım, hem bir kaç yıla kızımız da büyür bir işe girer. Belki evlenir, beyaz gelinlik içinde görebiliyorum onu. Şimdi de görebiliyorum. Kızım, Elifim..."

Şimdi oradaki herkes ağlıyordu. Onlar da kafalarında aileleriyle vedalaşmışlardı ya da vedalaşıyorlardı.

"Elifim, özür diliyorum kızım, seni yetim bırakıyorum. Elimde değil. Daha küçüksün, minnacık senin ellerin daha. Anlamazsın, bir iki yıla tamamen unutursun beni. Hatta belki tabutumdaki fotoğrafımı bile tanımazsın, unutmuş olursun çoktan. Unut kızım ne olur, unut."

Yalnızca bir damla döküldü gözlerinden ama deryaların yükünü taşıyordu içinde. Kafasını tekrar kaldırdığında karşısında üç çocuk gördü. Simsiyahtı elleri, yüzleri. Ellerinde kendileri gibi kömür tozuna bulanmış bir top tutuyorlardı. Gülümsemelerine o da karşılık verdi. Çetenin başı gibi duran çocuk elinde bir de kız kaçırın tutuyordu. Başıyla elini açmasını işaret etti. Açtı, elini kendi çocukluğuna uzattı. Çocuk eline şimdi patlamasına saniyeler kalmış olan kız kaçırını usulca bıraktı. Anında gözleri kapanmaya başladı. Şimdi patlayacaktı. Kafası düşüyordu. Üç, iki... Düşüşü sert olacak gibiydi.

Ama o mutluydu. Gülümsüyordu. Bir ve sıfır.. Kafası düştü, gülümsemesi hala yüzündeydi. Dünya bu kadardı işte, topu çaldıysan ya kalanmayacaktın. Oysa o köşeye sıkışmıştı ve cezasını çekmeliydi. Kendi oyuncağıyla, çetesinden ayrılmadan. Asla.. O gün orada son kişi de gülümseyerek başını yere koyduğunda ekipler içeri girmişti, kollarındaki yazıya gerek kalmamıştı, herkes tanıyordu onları ve henüz kimse hiç bir şeyi unutmamıştı...

Küçük kız hiç bir şeye anlam veremiyordu. Annesi ve diğerleri neden ağlıyordu ki? Kafasını çevirdi ve az sonra yan yana açılmış çukurlara gömülecek olan üç tabutu gördü. Ortada duran fotoğraftaki adamı tanıyordu. Şimdi anlamıştı, artık annesine teselli verebilirdi. Sanırım o daha fotoğrafı görmemişti, ona gösterecek ve annesi de susacaktı.

“Anneciğim neden ağlıyorsun? Babamı mı arıyordun sabahtan beri? Çok özledin sanırım, ben de özledim ama ağlamana ne gerek var ki? Ağlama anneciğim bak babam orada işte.”

Eliyle az önce baktığı fotoğrafı gösteriyordu. Kadın o yöne doğru baktı ve ağlaması aniden durdu. Sanki gerçekten de daha önceden fotoğrafı hiç görmemiş gibiydi. Arkadan gelen sese kulak verdi.

“Hakkınızı helal ediyor musunuz?”

Bu soru kocasının her sabah sorduğu soruydu ve işte sanki son kez soruyordu kendisine. Herkesin bağırarak cevap verdiği yerde onun dudaklarından güçsüz, yorgun bir fısıltı döküldü:

“Helal olsun. Hakkım sonuna kadar helal olsun.”

(Bu hikayenin konusunu oluşturan Bartın maden faciasında ve yazımı esnasında yaşanan, deprem faciasında ve diğer bütün kazalarda vefat eden herkese Allah rahmet eylesin...)

22.

BİLİNÇLİ SORUMSUZLUK

Tümer Erkin Çiftci

Yalova - Şehit Muhammed İslam Altuğ Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yağmur yağar, köpekler havlar, kuşlar uçar, beşer şaşar. Belki de şaşmaz, şaştığını sanır. Ya da belki şaşmak ister. Ben, hepsi ya da hiçbiriydim.

İnsanın şaşkınlığından girdik, öyle de devam edelim. İnsan gerçekten de şaşar, genellikle de şaşmaması gerektiğinde. Şaştığında ise kolay olanı yapıp kendine kılıf uydurur, literatüre geçirir. Böyle olduğu zamanlarda şaşırmak çok da doğru bir tanım olmayabilir aslında. Buna kendini şaşırtmak, daha doğrusu kendini kandırmak demek daha uygun gelir. Peki, ben kimim? Bunları neden anlatıyorum? Konuşmaya başladığım konu itibarıyla bunun pişmanlığımın tecellisinden ötürü olduğu öngörüsünde bulunulabilir mi? Pişmanlık biraz abartılı kalır. Ben kendimi basitçe, kendine kılıf uyduran kesimden birisi olarak tanıtabilirim.

Sekizinci sınıftaydım. Genele göre başarılı ve halk dilinde “Zeki ama çalışmıyor.” olarak bahsedilebilecek bir öğrenciydim. Okul yılının başında bir öğretmenim -bu kişi benim sınıf öğretmenimdi- o zamanların ve şu anın en iyi imam hatip lisesi olarak bilinen Kartal İmam Hatip Lisesi hakkında konuşuyordu. Kendi oğlunu oraya yolladığını, oğlunun o okulda nasıl eğitim gördüğünü ve okulun gerçekten kaliteli olduğunu anlatıyordu hocamız. Laf arasında çalışma düzenimizin nasıl olması gerektiğinden de bahsediyordu. Çok gaza

gelmiştim. Ben zeki ama çalışmayan o öğrenciydim. “Çalışmayan” kısmını çıkardığımız sürece her istediğimi yapabiliydim. Kesinlikle Kartal İmam Hatip’e gidecektim. Kendimi buna ikna etmiştim, belki de kandırmıştım. O günün akşamı için ders çalışacağım ümidiyle okulun bitmesini bekledim. Eve gidinceyse yattım. Hayatımdaki tek değişiklik haftanın bir gününün kısa bir vaktinde salgıladığım fazladan adrenalin oldu. Bir süre geçti ve aynı okul yılının ikinci dönemi gelmişti artık. Arkadaşlarımla beraber LGS adı verilen sınava hazırlık maksatlı ders verilen okul kursunda matematik dersindeydim. Öğretmen masasının hemen önündeki ikili sırada milliyetçi kılıklı arkadaşım ile aylıklık ediyordum. Ders devam ediyordu. Birden dersin hocası; laubaliliğim, lakaytlığım ve tembelliğimden ötürü beni sınıf içerisinde rencide etmeye ve aşağılamaya başladı. Bu kişi benim hafta içi derslerime bile girmiyordu, benim hakkımda ne biliyordu ki? Öğretmenler çok mu dedikoducuymuş ve ben o dedikoduların konusu muydum? Bu sorular o zamanlar kafamı çok kurcalasa da bir süre sonra benim için hiçbir önem arz etmeyecekti. Çünkü sınava çalışmaya başladığımı fark ettim. Basit ama etkili bir düzen oturarak şehrimizdeki orta-iyi bir liseye rahatlıkla yerleştim. Sonucumdan memnundum ancak ya sebebim? Sebep basit bir rencide mi olmalıydı? Hiç mi iradem ve sorumluluk bilincim yoktu? Yaz boyu bunu ve bunun gibi bilişsel şeyler hakkında düşünmeye başladım ve şanslıydım ki bu düşünme süreci dünya geneli bir salgın sayesinde olması gerekenden uzun sürecekti. Yoksa şanslı değil miydim?

Artık pandemi zamanydı. Her zamanki gibi diğerlerinin yaptığından farksız olarak -ya da bu uydurduğum kılıflardan bir tanesiydi- bilgisayarımın arka sekmede devam eden dersi dinlemek yerine açık olan sekmedeki oyunumu oynuyordum. Birkaç şey dışında her şey gayet güzeldi. Derste çay içip kahvaltı yapabiliyor veya yatağımın o cezbedici sıcaklığında uzanmaya devam edebiliyordum. Bir sürü önemli ders gelip geçiyordu ve bu umurumda olmuyordu. Nihayetinde tüm senenin karnesi sene başındaki not ortalamamla belirlenecekti ki o notlardan da gayet memnundum. Ne matematik öğretmenimin verdiği ödevleri tamamlıyor ne de gittiğim dershanedeki öğretmenlerimin anlattıklarını tekrar ediyordum. Bir öğrenci için kullanılan “Yan gelip yatıyorsun.” cümlesini hak etmeme rağmen hiçbir zararını görmüyordum ve her şey harikuladeydi! Yalnızca yazları kaldığımız evimize, henüz okul yılının yarısında taşınmıştık ve dünya hastalıktan kırılırken ben çıkıp futbol maçı yapıyordum.

Bu süreçte yaptığım en sorumluluk sahibi iş belki de bir şeylere kafa yormaya başlamamdı. Yavaş yavaş gelişen benliğimle yaşitlarımın kahir ekseriyetinin akıl dahi erdiremeyeceği konularda kendimle uzun uzun konuşmalar yapıyordum. Pandemi sürecinde ihtiyaç duyduğum arkadaş kendim olmuştum ve bu sayede insan içine girdiğim zaman bu asosyalliği üstümden defetmek çok da zor olmayacaktı. O zamanlarda düşünüp taşındığım konular basit sosyolojik meseleler ve kendi benliğim hakkındaki olgulardı. Belki de olgu değildi, bu benlik değerlendirmeleri tek kişi tarafından yapıyordu ve o kişi de bendim. Başkasının yorumuna ihtiyaç duymamaya başlamama sebep olan en büyük unsur buydu.

Pandemi bitmiş sayılmazdı ancak okula dönebilmiştik artık. Yaz da öyle böyle bitivermişti. Okul zamanından farksız geçen ilk ve tek yazım olduğunu söylemek yanlış olmaz. Artık 10. sınıftaydım ve bu bilişsel düşünme seansları uygulamalı bir hâl aldı çünkü toplum içerisinde adım atmıştım. Etrafımdaki insanlardan farklıydım, belli ki onlar benim gibi hiç düşünmemişlerdi. O zamanlar bunların birer olgu olup olmadığından emin değildim ancak şu an ferah bir kafayla bakıp bunların olgu olduğunu söyleyebilirim. Olgu olmasaydı, kimsese ihtiyacımın kalmamasını sağlayan olguların yanına egoist olduğum gerçeği eklenmezdi. Ancak sosyal ortamlara başlarda yine de adapte olamamıştım. Bu sefer benim yüzümden değil insanların benden çok farklı olan davranışları ve seviyeleriyle alakalıydı. Hiçbir konuda ciddiyet ve us sahibi olmayan bu insanlara laf anlatmak imkânsızdı, ayrıca kim yaşıtı olan bir insanın sözünü dinlemek isterdi ki? Bunu o zamanlar anlayamamıştım. Hem çok dolu hem de çok boş geçen bu bir yılın bana her bakımdan çok şey kattı. Bir şeyleri deneyimlemeden o konu hakkında fikir sahibi olma konusunda eksik olduğum için yaşadığım deneyimler altın değerindeydi ancak çok tehlikeli bir yanı vardı, bu da artık düşünecek çok şeyim olduğu gerçeğiydi.

Bu deneyimleri çuvala koyup denize fırlatmak yerine sadece düşündüm ve düşündüm. Bizim dilimize de yavaş yavaş yer etmekte olan "overthinking" belası hayatımı sarmaya başlamıştı. Bela diyorum, çünkü kendimi; düşündüğüm her şeyi sonuçlandırmaya zorladım. Her şeye bir cevap bulmak istedim ve kendimce bir cevap buldum, sık sık da kendimi kandırdım. Bir şeyi düşünmemek bana imkânsızdı. Düşünmezsem ben, ben olamazdım. Düşüncelerimle karakterime de yön vermeye başlamıştım ve artık başka bir kişiy-

dim. Kendimi olmak istediğim kişiye doğru modifiye etme işlemim tamamlanmak üzereydi, en azından benim koltuğumdan öyle gözü-küyordu. Bir yerde yönetici körlüğü denen bir şey olduğunu duymuştum. Uzun süre aynı yerde yöneticilik yapan kişinin gözünden bir şeylerin kaçması çok olasıymış. Sanırım o yönetici körlüğünü edinmişim bile. Çünkü kimse hayatıma yön vermek istemiyor ve benim hakkımda bir şeyler duymaya tahammül etmiyor gibiydi, aslında ben öyle sanıyordum. Her şeyi mantıkla cevaplamaya başlayalı çok olduğu için de bunları normal karşılamaya başlamıştım. Bir insan bir başkasının hayatını neden umursasındı ki? Bir insan bir başkasına neden ciddi anlamda gerçek samimiyetle yardım etsindi ki? Ben her zaman herkesin gözünde iyi bir insandım ancak bunu diğer insanların da yaptığını düşündüğüm şekilde yapıyordum. Kant'ın iyi olmanın ödev olduğu hakkındaki düşüncesiyle oldukça eşleşiyordu düşünce ve davranışlarım. Benim düşüncemce sevgi bile birisine katlanmaya tahammül edecek derecede çok olamazdı çünkü sevgi bile sınırlıydı. Bu tüm düşüncelerle ve kimseden yardım almama gerek olmadığı düşüncesiyle kendimi robota çevirmek üzereydim. Duygular yok, sadece mantık. Kimsenin beni gerçekten merak ettiğini düşünmediğim için merak etme duygusunu çok hafife alıp hiçbir uzun açıklama yapmamaya, karşımdaki insanı kaçırmamaya başlamıştım. Kısa açıklamaların insanları kaçırmadığını fark etmiştim. Bir zamanlar tek isteğim olan samimiyete erişimimi imkânsız hâle getirmiştim. Kendimi her bakımdan kandırarak ilerlediğim bu yolda kendimi çok değiştirmiştim. Duygusal benliğim kalpsizleşmişti artık. Aslında bir yandan da iyi bir savunma mekanizmasıydı bu. İyi olmasının yanında aşırı güçlüydü de. Aşırı düşünmenin verdiği kazanımlar sayesinde her olumsuzluğa hazırdım. Kendi kendimin arkadaşlığı ve yol göstericiliği benim için her şeyi mükemmel idame ediyordu. Başka kimse ve başka kimsenin yardımı içeride değildi. Sadece ben ve benim adamlarım...

Büyük bir hegemonya kurmuştum. Her şeyi yapabildiğim, her şeyde en iyi olduğum ve herkesin sevgisine sahip olduğum bir kişiliktim tamamen. Dışarıdan asla egoist gözükmememle birlikte, yapamadığım işleri bile yapabiliyordum veyahut yaptığımı sanıyordum. İlk başta hayatına çokça müdahil olduğum kişi üstünde büyük bir etki alanına sahip oldum ve yardım etme niyetiyle çok düşünülmemiş tavsiyelerde bulundum. O bunlara bayıldı, henüz test bile etmemiş olmasına rağmen. Bu beni çok daha özgüvenli ve hiçbir

yanlışım olmadığı konusunda emin birisi yaptı ve ben bununla durmadım. Dışarıdan hâlâ iyi ve yardımsever bir insandım, içimden de öyle; bir gün bu sistemin duvarlarında büyük çatlaklar oluşacağından habersiz. Başkasının beceriksizlikle yönettiği bir projeye yakın arkadaş çevremle beraber el atmak istedim. Aşırı gaza gelmiştim. Kendi başıma bile rahatlıkla halledebilirdim bu projeyi. Bir hafta sonra ise şüpheler çoktan başlamıştı. Ardından da bu proje yalan olmuştu. Daha öncesinde çok kez deneyimlediğim ama bir türlü akıllanmadığım duygu içerikli bir işe daha giriştim, her şey benim kontrolümdeydi ve başkasının laf söylemeye hakkı yoktu. Sonucunda darbe yapılmış bir ülkenin gittiği söylendiği gibi 50 yıl geriye gitmişe döndüm. Büyük istek ve ısrarla aldıracağım pahalı çalgıyla çığır açıp müthiş işler başaracaktım. Bunun için kursa gidip çığır açma günümü erkene bile aldım. Bu seferki gazım ise bir ayda çoktan sönmüştü. Okul dergisinde de vardım, olmaz olur muyum? Basit bir röportajı yazıya geçirip hocaya yollayacaktım. Bu sefer kesin zamanında halledecektim. Ama benim son teslim günü iftar organize etme işim vardı. Hoca anlayış gösterecekti, değil mi? Ne de olsa sadece ufak bir göz atma ve gönderme işi kalmıştı. Muhtemelen bir şey demeyecekti. Röportaj dışında okuldan kareler de yakalayacaktım. Çekmem gereken fotoğrafların içeriği olan öğrenciler ve okuldaki belirli mekânlar kaçmıyordu ya. Yarın çeksem olmuyor muydu? Bu bariz bir bahaneydi ve bunu biliyordum. Bu yüzden bunu hiç aklıma bile getirmedim. Çok düşünme hastalığına yakalanan ben bunun hakkında bir kere bile düşünmemiştim. Sahi, ben ne düşünüyordum?

Bir sürü iş alıyordum üstüme. Ya nezaketen ya da bu işi en iyi şekilde halledecek yegâne kişi olduğumu düşündüğümde hepsi. Bir türlü akıllanmıyordum çünkü yönetici körlüğü benliğimi kaplama işini çoktan halletmiş, fitratıma doğru hareket ediyordu. Fitrat da değiştirilebilir, öyle değil mi? Belki bu bir olgudur ya da diğer tümü gibi sadece bir yanılgı. Bana verilen bütün işleri kafada bitiriyor ve görevlendiren kişiden tam puanımı alıyordum. Bu kişi zaman zaman öğretmenim, zaman zaman arkadaşım, zaman zaman da kendim oluyordu. Verilen görevin son teslim gününün yarın olduğunu idrak ettiğim hemen her seferde elimde hiçbir taslak bile bulunmuyordu. Hâlâ uyuyordum. Bir iş daha verilecek ve o işi de layıkıyla yerine getirecektim. Ne de olsa sayısız yeteneğim vardı, ağzım laf yapıyordu ve çevremdekilerden durduk yere övgüler bile alıyordum.

dum. Hiçbir azarlama ve aşğılama bir adet övgüyle kıyaslanmaya cüret edemezdi. Azarlamalar o kadar dayanıklı değildi bir kere veya bu sağlam hegemonya duvarlarını aşabilen övgüler kadar uzun bacakları yoktu. Yine de hayatım mükemmeldi çünkü her şey kontrolüm altındaydı. İllaki bir zaman halledecektim ama o gün asla bugün değildi. Bugünüm yapmak istediğim şeylerle çoktan doldurulmuştu bile. Yarın halledeceğime emin olduğum için bugünümü doldurmakta zorlanmadım. Yarın başlamak için gereken kıvılcım ise ertesi gün gelecekti. Galiba yarınımı da harcamıştım.

Büyük iradesizlik gösterim son gaz devam ederken tek gereken neydi? Her şeyin üstüne bir de duygusal bir eleman olup mu çıkmalıydım? Onca duvarı tek bir kişi için yıkıp yönetimi monarşiden koalisyon tipi yönetime mi çevirmeliydim? Onca derdim varken o tüm sıkıntıyı çözecek olan şey bu muydu? Sanırım duvarların yıkılması ve bir yardımcının mevcudiyeti gerekliydi ancak bu o eskide kalan ve kendi elimle değiştirdiğim benliğimin tozlu raflarında kalmış duygularla mı hallolacaktı? Bunu da bu şey yaklaşırken asla öngörmedim. Çok düşünüyordum hani? Hani overthinking'in gurusuydum ben? Bunun yaklaşacağını göremedim mi? Çok işim vardı, muhtemelen onlar engel olmuştu görmeme. Başka neden olacaktı ki zaten? Sorular birikiyordu ve ben hâlâ hiçbir şey yapmamakta kararlıydım. Yarın yapardım.

Gelmekte olan gelmiş, eskiye dönme işlemi büyük bir hız kazanmıştı. Bunu ben istememiştim, tamamen gayriihtiyariydi. Rahatsızlık duymamaya devam ediyordum hatta daim olmasını istediğime çok emindim. Peki ya daim olmazsa? Bu, yaşamadan öğrenmek gibi bir yeteneği olmadığını çoktan kabullenen ve olay yaşanıp bittikten sonra hızlı bir etkisinden kurtulma mekanizması geliştiren beni mi etkileyecekti yoksa koalisyonla dâhil olan diğer hükûmeti mi? Bunu düşünmüş müydüm? Yoksa düşünemeyecek kadar bugünlük mü yaşıyordum? Şu ana kadar büyük bir özveriyle aldığım kararların üç beş yumrukta yıkıldığını kabul etmeliyim. Ancak bu yumruklar çok özel yumruklardı. Daha önce olgusallaştırdığım olguların tamamen geçersiz olmasına yol açan yumruklardı. Gerçekten birisi beni düşünmüş ve merak etmiş miydi? Savunma mekanizmam zayıf noktasından mı vuruluyordu? Bunlar gerçekten yaşanıyor muydu yoksa ben hayal mi görüyordum? Duygularım olduğunu bir yılı aşkın süre sonra tekrar hissettim. Kendimi her konuda hazırladığım yeni kişiliğim birçok akılsızın üstesinden gelecek kadar dayanıklı ancak

duygusallığa gelemeyecek kadar narin miydi? Artık ne yapacağımı bilmediğim asosyal dönemime geri dönmüş gibi hissediyordum. Ancak aynı zamanda birçok şey de farklıydı. İkincil silah olarak kuşanabileceğim mantık denen alet duruyordu yakınlarımda. Tek sorun iki elimi aynı anda kullanmaya yeni yeni alışmaya çalışırken as silahımı daha sonra almak için bırakıp artık ikincil bile olamayacak kadar paslı olan duygu adlı aletimi tekrardan cilalayıp kullanıp kullanamayacağımıydı. Artık her şeye baştan başlayabilirdim. Overthinking süreçlerini bile sıfırlamamda sorun yoktu. Tek gereken solumu kullanmaya büyük bir hızla alışmam için büyük bir özveri göstermemdi. Sanıyorum ki bu düşündüğüm kadar zor olmayacak. Koalisyon hükûmeti gerçekten siyasetten anlıyor. Her şeyin ilacı olan zamanın getirilerine bırakmanın tam zamanı kendimi. Bir süreliğine overthinking yerini underthinking'e bırakacak. Bırakalım da gerisini mevcudiyetine muhatap bulunmamla iftihar edip hudutlarımla ahenkte olmasına izin verdiğim yegâne kişi halletsin. O; ne yaptığını biliyor gibi gözüküyor, benim aksime.

23.

YANGIN

Rumeysa Fatma Dinçer

Aksaray - Ortaköy Şehit Tefrik Sarısoy Anadolu İmam Hatip Lisesi

“**H**adi, hadi hızlı! Daha fazla eve sıçramadan durduralım şu yangını. Kenan! İçeride başka kimse yok değil mi açıyoruz suyu.”

“Yok amirim.”

“Mahalleliyi uzak tutun... Oğlum açın suyu! Hadi Bismillah!”

Genç adam, bir oraya bir buraya panik içinde koşuşturan insanları izliyordu. Çaresizlik içinde kavrulan yüzleri görmek hüzün denizinde yüzdürüyordu onu. Bir yandan insanlara çarpmadan yürümeye çalışıyor, bir yandan da fazlasıyla maruz kaldığı dumandan acı acı öksürüyordu. Zehirli dumandan yanan boğazı, her öksürdüğünde ağzında acı bir tat bırakıyor; bu da yüzünün buruşmasına neden oluyordu. Öksüre öksüre dumandan uzaklaşmaya çalıştı. Etraf cehennemi andırıyordu adeta. Bir tarafta arkadaşlarına yardım eden mahalleli, diğer tarafta mal ve can kayıpları için gözyaşları döküp krizler geçiren mülk sahipleri... Bu görüntüler çok da yabancı değildi ona. Her gün görmek ve işitmek durumunda kaldığı şeylerdi neticede. Her ne kadar alıştığını düşünse de insanların bu çaresizliğine alışamıyordu. “Allah’ım, sen onlara yardım et!” demekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Elinde tuttuğu su şişesi ve baretiyle karşı tarafa geçmek için adım-

ladı. Ciğerlerine çekmek zorunda kaldığı dumandan ötürü baş dönmesi vardı. Hatta bir ara yol ortasında, bir iki saniye baş dönmesinin geçmesini beklemiş; öyle karşıya geçmişti. Bir yandan da dumandan zedelenen boğazını boшта kalan eliyle ovaladı. Ne kadar su içse de boğazındaki ağrı yapışmış gibiydi üstüne. Öksürmelerinde ise en ufak bir azalma yoktu. Dönen başı ise ağırlığının üzerine ağırlık yapıyordu. Üstü başı dumandan kararmış sanki madenden çıkmış bir madenci gibi duruyordu. Sonra içinden bu dediğine güldü: Madenden değil belki ama o da cehennemden çıkmamış mıydı zaten?

"Nerdeyse ölüyordum." dedi kendi kendine. Böyle durumlarda aklında hep aynı düşünce oluşuyordu: "Neden bu işi yapıyorum ki?" Neden yaptığını o da bilmiyordu. Canı onun için tatlıydı; kimin için tatlı değildi ki ama bu işin onun için en olmaması gereken iş olduğu belliydi. İş seçimi hususunda pişman olup olmadığından bile emin değildi. Bizzat amiri tarafından neden bu işi seçtiğine dair sorgulandığında "Seviyorum!" demekten başka bir şey çıkmamıştı ağzından. O cehennem deliğinde yaşadıklarını unutacağını sanmıyordu. Birkaç dakika nasıl da saatler gibi gelmişti ona. Yangının ortasında ise yedek bir gaz maskesi almamanın cezasını çekmişti. Kendi gaz maskesini dumandan fazlasıyla etkilenmiş yarı baygın birine takıp evden çıkarmaya çalışmıştı. Sorun şuydu ki karşısındaki kişi tek başına taşıyabileceği biri değildi. Arkadaşı yetişmese çoktan pes etmişti ama ne olursa olsun başarmış o adamı kurtarmışlardı. Kendisine de öksürme ve baş dönmesi haricinde bir şey olmamıştı. Tabi bu yine de yedek gaz maskesi almadan içeriye girdiği ve adamı tek başına taşımaya çalıştığı için amirinden azar yemesine bir engel oluşturmadı. İtfaiye aracının yanına gidip asılı olan yedek montunu üstüne geçirdi. En azından böyle daha temiz duruyordu.

Gördüğü ve evsiz olduğu her halinden belli olan iki gencin, yangını uzaktan izleyip ısınma çabalarını sadece izledi. Ne diye bilirdi ki herkes bir şekilde yaşamaya çalışıyordu. Kiminin derdi yanan evi iken kiminin derdi yanan evden çıkan ateşle ısınmaktı. Kafasını geriye atıp yanaklarını şişirerek ofladı! "Nasıl bir gecedir bu böyle?" diye düşündü. Aniden bastıran kuru öksürükler hiç yardımcı olmuyor sanki yeterince zor bir gün değilmiş gibi sıkıntılar peşini bir türlü bırakmıyordu. Artık bir an önce burada işini bitirip evine gitmek istiyordu; belki kaçırdığı maçın özetini izleyebilirdi. Tekrar acı acı öksürmeye başladı. Bir yandan da elindeki şişeden yudum yudum su içip boğazını yumuşatmaya çalıştı. Baş dönmesi devam etse de

eskisine göre Şu an daha iyiydi.

Kafasını dayadığı ceviz ağacında gözlerini kapatıp hem dinlenmeye hem de vakti öldürmeye çalıştı. Bir süre sonra gözlerini açıp sıkkın ve bayık bayık etrafa bakarken duvarına dibinde oturan küçük bir çocuk dikkatini çekti. Beş altı yaşlarındaydı tahminen. Yalın ayak üstünde kırmızı küçük Őortu ve turuncu tişörtüyle eli de yüzü gibi dumandan kararmış bir halde, büyük bir ekmeği küçük küçük ısırıp gözlerini ayırmadan yanan evleri izliyordu. Çocuğun sakinliği adamı Őaşırsa da bu durumu yaşının küçüklüğüne verdi. Onun neden bu kadar dikkatini çektiğini anlamadı. Normalde çocukları çok seven biri olduğunu söyleyemezdi ama bu çocukta bir tuhaflık hissetti. Sanki yıllardır içinde saklanan bir Şey filizlenmişti. “Neydi bu, merak mı?”

Bir yandan tanıdık gelen bu simayı nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Yalnız başına bir köşede oturan bu çocuk kalbine dokunmuştı. Öyle perişan duruyordu ki çocuğun ailesi etrafta mı diye bakındı. “Ailesi nerede bu çocuğun, bu havada o ince Şeylerle ne yapıyor orada?” dedi içinden. Sonra “Aman banane! Hiç işim yokmuş gibi bi de bu çocukla mı uğraşıcım; biri illaki gelir alır.” diyerek önüne döndü. Bir süre sonra dönüp tekrar baktığında çocuğu hala orada görünce oflayarak ayağa kalktı. Neydi Şimdi bu! Hava gittikçe soğuyordu; bir Allah’ın kulu da yanına gelmez miydi Şu çocuğun? Almıştı işte başına belayı! Vicdanının rahat bırakmaya belli ki niyeti yoktu; ne vardı sanki Şurada umursamadan otursa...

Aniden ayağa kalkmasıyla başı ufaktan yine dönünce yanındaki ağacın bedenine tutundu. Neyse ki öksürüğü durmuş boğazı yumuşamıştı da birde acı acı öksürmekle uğraşmadı. Biraz daha kendine gelince çocuğun yanına adımladı. Gittikçe içinde oluşan tuhaflığa anlam veremiyordu. Neydi içinde oluşan bu merakın sebebi? Anlamıyordu. Çocuk ise yanına gelen adamı pek umursuyor gibi görünmüyordu. Sadece sönen evlerden yükselen dumanları izliyor bir yandan da akan burnunu eliyle siliyordu. Sonra ekmeğinden ısırıyor; gözünü kırpmadan yangını izlemeye devam ediyordu. Çocuğun bu sakinliği adamı Şaşırttı. Sanki her gün burada yanan evleri izliyor gibi bir rahatlık ve sakinlik vardı üzerinde. Daha fazla burada dikilerek bir Şey kazanamayacağını anlayınca konuşmaya karar verdi. Bir an önce çocuğu bir yakınına teslim edip vicdanını susturduktan sonra dinlenmek istedi.

"Burada tek başına ne yapıyorsun? Bu saatler senin gibi küçük bir çocuk için uygun değil! Annen baban nerede?" Çocuk, sanki duymuyormuş gibi bir şey söylemeden durmaya devam etti. "Allah Allah! Duyamıyor mu acaba?" Çocuğun bu sessizliğine anlam veremedi. Yabancı biri olduğunu düşündüğü için mi konuşmuyordu acaba onunla? "Bak! Yabancı biriyle konuşmaman iyi, ama ben bir itfaiyeciyim. Benimle konuşabilirsin. Ailen nerde söyle ki seni onlara götüreyim." Hâlâ sessiz olan çocuk artık sınırlarını bozuyordu. "Sakin ol! Belki çocuk, konuşamıyor!" diye kendine telkin verdikten sonra tekrar sordu: "Konuşamıyor musun?" Gelmeyen cevapla konuşamadığı düşüncesi aklına yatmıştı ki "Konuşuyorum!" cevabıyla "Sonunda!" der gibi nefes verdi. Madem konuşabiliyordu ne diye uğraştırmıştı ki bu kadar.

"Demek konuşabiliyorsun ne kadar güzel! Peki adın ne?" Çocuk, adamı baştan sona süzüp "Ali!" diyerek suskunluğa gömüldü. Çocuğun bu sessizliği adamın sınırlarını bozuyordu. Cımbızla laf çekiyordu resmen. Yine de "Bu da bir şey!" diyerek konuşmayı sürdürmeye çalıştı: "Ailen nerede Ali?" diye sordu: "Bilmiyorum!" Çocuktan aldığı bu cevap, adamı pek tatmin etmedi. "Peki tanıdığın biri var mı ona götüreyim seni?" Sakince kafasını sallayarak "Yok!" dedi. Aldığı kısa cevap, adamın içini sıktı. Nereden tutsa elinde kalıyordu. Son kez şansını denemek istedi. "O zaman benimle gel! Ambulansta bekleyelim. Hem ısınırın; hava soğudu artık!" Gözünün ucuyla bir yandan da çocuğu süzüyordu; fazla zayıftı sanki. Çocuk, bir anda kafasını olumsuz anlamda salladı: "Olmaz! Gidersem unutulur!" Adam çocuğun bu tepkisine anlam veremedi. "Niye unutsunlar seni; insan çocuğunu unutmaz mı hiç?" "Olmaz dedim olmaz; unutulur işte!" Adam çocuğu ikna edemeyeceğini anladı. Tamam deyip elinden tutup gelse olmaz mıydı? Burada yalnız da bırakamazdı şimdi. "Tamam! O zaman biri gelene kadar ben de burada beklerim seninle aileni ama önce şu montu giy; az daha böyle durursan soğuktan bayılacaksınız!" Çocuğun soğuktan titrediğini fark etti. "Kirlenir ama!" Bu cevap güldürdü adamı. "Kirlensin önemli değil!" Neyse ki buna bir şey dememiş; sessizce montun ona giydirilmesini izlemişti.

Montu giydirdikten sonra kafasını kaldırdığında gözlerinin içine derin derin bakan çocuk ürküttü onu. Bu çocuğu görmüştü ama nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Gözlerinde gördüğü o tanıdıklık hissi, geçmek bilmeyen bir azaba dönüşüyordu. "Ali! Biz seninle daha önceden tanıştık mı?" Çocuk sadece baktı. Bir anda öyle bir

gölümsedi ki gözlerinin etrafı kısıldı. “Bilmem olabilir!” Adam çocuğun bu halinden ürktü. “Şansıma deli bir çocuğa denk geldim!” diye geçirdi içinden. Daha yeni endişeyle kavru lan gözleri, bir anda durgunlaştı. “Ben deli değilim!” Bir anda çocuğun verdiği cevapla buz kesti. Nasıl duymuştu bu çocuk? “Nerden duydun bunu sen?..”

“Ali! Ali! Alii!..” Genç adam, kendi ismini duyunca hızla gözlerini açarak bir anda panik oldu. Onu sarsan arkadaşını görünce ilkin ne olduğunu anlayamadı. “Ali iki saattir seni uyandırmaya çalışıyorum. Ne derin uykun varmış arkadaş! Uyanamadın gitti!” “Ne oldu neredeyiz?” “Görevdeyiz Ali, görevde! Gelmişin uyumuşun bu soğukta burda!” Ne zaman uyduğunu hatırlayamadı. Arkadaşı ise kaşlarını çatmış ona bakmaktaydı. “Bu kıyafetle uyunur mu be oğlum!.. Hasta olmaya çok mu niyetlisin?” Adam üstüne baktığında ince badisiyle durduğunu fark etti. “Montun nerede senin?” Montunun nerede olduğunu o da bilmiyordu “Ben bilmiyorum nerede?..” Arkadaşı onun bu haline anlam veremedi. “Neyin var senin, iyi misin? Ne demek nerede bilmiyorum?” Adam ise aklına gelen şeyle “Çocuk! Çocuğa verdim ben montumu.” “Ne çocuğu Ali!.. Burada çocuk mu var, ne zaman verdin? “Buradaydı, duvarın kenarında oturuyordu. Gittim yanına; konuştuk. Üşüyordu. Montumu verdim.” Arkadaşı, onun bu halini tuhaf bulsa da daha fazla bir şey söyleyemedi. İki saattir uyuduğuna emindi. “Rüya gördüm herhalde!” deyip geçti. Bir de bunu anlatmakla uğraşamazdı zaten yorgundu yeterince. “Of Alii!.. Kalk hasta olucan! Yoksa bende yedek mont var; vereyim sana!” Adam, sadece kafasını sallayarak ayağa kalktı. Son kez kafasını çevirip rüyasında gördüğü duvar kenarına baktı. Gördüğü şeyden dolayı baştan sona buz kesti. Arkadaşı bu durumu fark edince yine seslendi: “Ali!.. İyi misin?” Genç adam ise sanki seslenen arkadaşını duymuyormuş gibi gözünü kırpmadan duvarın yanında, yerde öylece duvarın sarı kömür lekeleri olan montuna bakmaktaydı.

24.

OYUN

Münevver Berna Erdem

Konya - Selçuklu Mahmut Sami Ramazanoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

Etraftan gelen uğultuyu kulaklarımda hissediyordum. En yakınımda duran kadının parfümü sanki manolya kokuyor, pek kestiremiyorum belki de elinde çiçek tutuyordur. Kafamı azıcık çevirsem görürüm ama çevirip de bakamıyorum.

İçten bir ağlama sesi çalınıyor kulaklarıma. Kim acaba şu boğuk hıçkırıkların sahibi, neye ağlıyor? Sonra kaç yıldır ağlamadığım geliyor aklıma. Epey zaman olmuş neden bir damla yaş dökülmemiş şu kupkuru gözlerimden. Katılmış mı acaba kalbim. Aslında merhametli bir insan olmaya çabalamışım. İnsanım en nihayetinde, kalp taşıyorum. Annemin cenazesinde dahi yaşarmamıştı gözlerim, boğazıma düğümlenen yumruyla tabutun başında kalakalmıştım. Ah ölüm, bir fare misali acıtmadan kulaklarımı kemirirken ancak sonunda acıyı hissetmek gibi bir şey. Bir çocuk sesi duyuyorum: “Dede, dede!” diye bağıyor, herhâlde dedesine bir şey gösterecek, hemen hemen bizim torunla aynı yaşlarda gibi, o çocuksu tınıyı alıyorum sesinden. Dıt dıt öten bir makine, bozuk plak gibi çirkin bir ses çıkarıyor. Kafam şişti. Düğmesi falan varsa basıp kapatsam diyorum ama makineyi gördüğüm de yok. O sırada bir adam memur olduğu konuşmasından belli, yanındakiyle tartışıyor. Tartıştıkları konu da konu olsa neymiş efendim tarla onun hakkıymış, ev söylemiş böyleymiş en çok ziyarete ben gittim yok sen gittin falan filan... Onları duyunca birden göğsüm kabardı, benim evlatlarım böyle şey-

ler yüzünden tartışmazlardı. Hanımla çok emek verdik keratalara ne de olsa. Sağ olsun onlar da emeklerimizi boşa çıkarmamışlardı. Hafiften serinlemişti hava sanki içimi bir ürperti kapladı, ne vardı az daha kalın giyseymişim.

Nefesim yine daralmaya başladı, zaten kendimi bildim bileli bu illet yakamı bırakmadı. Cebimi yoklayayım dedim, havam hep orada durur sağ ön cebimde. Nasıl unuttum bu pantolonumun cebi yok ki. Ne yapmalı, aç biraz gözünü yeter bu kadar etrafı dinlemek az da bakmak lazım. Hep sevmişimdir bunu, gözümü kapatıp etrafı dinlemeyi, kimi zaman düşündüklerim doğru çıkar. Lakin bu defa açamıyorum gözlerimi, buz kesiyor adeta bedenim, makine bir siren sesine dönüşürken, ağlaşmalar geliyor kulağıma.

Uğultular, bağrışmalar daha çok çınlıyor şimdi törenlerdeki siren sesi gibi beynime hücum eden ölümün, acının, hüznün sesi. Etrafı her zamanki gibi dinlemediğimi ancak o zaman fark edebiliyorum. Bembeyaz duvarlarla çevrili bir kutunun içinde mavi önlüğümle yattığımın ancak o zaman farkına varıyorum. O zaman anlıyorum manolya kokan genç kadının benim kızım olduğunu, ağlama sesinin biricik eşimden geldiğini o an fark ediyorum. Kavga eden memurların benim keratalar olduğunu o zaman kavriyorum. Ancak o zaman benimle sandığım şeylerin benimle olmadığını, yaşadığımı zannettiklerimin dâhi yaşanmadığını fark edebiliyorum. Artık istesem de gözlerimin açılmayacağını, mühür gibi sımsıkı kapandığını, oyunun bittiğini o zaman anlıyorum.

25.

KUDÜS

Gülsüm Beren Arı

Kocaeli - Gülbahar Hatun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Mescidi Aksa'nın önünde durmuş ikindi vakti okunan ezanın sesini dinliyor bir yandan güneşin yaydığı güzel görüntüyü izliyordum. O an hiç unutamadığım gençlik anım aklıma geldi. Yaklaşık on beş, on altı yaşlarımda idim, Kudüs'e yeni taşındığımız zamanlardı. Yeni dairemize yerleşiyorduk. Her genç gibi bende ilk olarak odamı yerleştirmeye başladım. Odamı yerleştirirken kapı çaldı, ailem meşgul olduğu için ben açtım. Kapını önünde elinde büyük bir tepsi yemek ile duran bir genç vardı "Hoşgeldiniz" dedi, "Bu yemekleri annem gönderdi, taşınmadan dolayı yemek yapmaya zaman bulamazsınız." dedi. Teşekkür ettim "Biz karşı dairede oturuyoruz, neye ihtiyacınız olursa her zaman gelebilirsiniz." dedi. İkinci teşekkürümü edemeden tepsiyi verip gitti, çok utangaç birisine benziyordu. Ailemin yanına mutfağa geçip tepsiyi masaya koydum. Annem;

-Nereden çıktı bu?

-Karşı dairede ki çocuğun annesi göndermiş.

-Ne kadar iyi insanlar var, bizi düşünüp birçok hazırlık yapmış.

Yemeği bitirdikten sonra evde ki işlerin çoğunu yarılıyıp biraz dışarı çıktım. Dışarıda bize yemek getiren çocuk ile karşılaştım. "Merhaba." "Merhaba." "Telaştan tanışamadık adım Davud." Dedim.

“Benim adım da Süleyman.” “Tanıştığımıza memnun oldum Süleyman. Buraları pek fazla bilmiyorum müsait olduğun zaman beni biraz gezdirebilir misin?” “Tabikii gezdiririm.” Dedi. Konuşurken çok utangaçtı ve yüzü genellikle yere bakıyordu sebebini anlayamamıştım. Apartmanın merdivenine oturduk ve sohbet etmeye başladık. Buraya neden geldiğimizi, kaç yaşında olduğumu vb. sorular sordu. Daha sonra hobilerimizden bahsettik bana en büyük hobisinin kitap okumak olduğunu söyledi. Bende ona hangi tür kitaplar okuduğunu sordum daha çok dini kitaplar okuduğunu söyledi. “Bende dini kitaplar okurum özellikle Tevrat’ı okumayı çok severim.” Dedim. Biraz tedirgin oldu neden tedirgin olduğunu anlayamadım. Ona cumartesi günleri ibadet yapabilmek için nerede Sinagog olduğunu soracaktım ki babası geldi ve ona “Süleyman akşam ezan okunuyor oğlum, haydi eve.” Dedi. Bana dönerek “Hoşgeldiniz yeni evinize, ne zaman bir şeye ihtiyacınız olursa biz buradayız.” Dedi. Akşam ezanı okunduktan sonra neden eve çağrıldığını anlamamıştım. Ertesi gün ve ondan sonraki günler sürekli apartman merdiveninde oturup konuşmaya başladık. Çok iyi arkadaş olmuştuk. Beni her zaman evlerine yemeğe çağırıyordu. Ailesi ve o çok iyi insanlardı. Bir gün beraber Mescidi Aksa’ya giderken hayatımda ilk defa yaşadığım ve unutamadığım o olay oldu. Mescidi Aksa’dan patlama ve bağırışma sesleri geldi. Ses beni çok korkutmuştu Süleyman hemen eve gitmemiz gerektiğini söyledi, koşarak eve gittik. Eve girer girmez haberleri açtım. Namaz kılınacağı zaman birkaç terörist mescidin içini ateşe vermiş dışarıda da birçok kişiye ateş etmişler. Bunları yapanlar kesinlikle müslümanlar diye düşündüm. Süleymanlara gittim ailesi çok tedirgin ve üzgündü. Ona, bunları yapanların kesinlikle müslümanlar olduğunu, müslüman kişilerin terörist olduğunu söyledim. Süleyman söylediklerime çok sinirlenmişti bana öfkeli bir şekilde “Müslümanların terörist olduğunu nereden biliyorsun? Gözün ile gördün mü? Hangi müslüman kendi dinine mensup bir kişiyi ibadeti sırasında öldürmek ister?” bunları bana söylediği zaman ne diyeceğimi bilememiştim. Ailem bana her zaman müslümanların terörist ve kötü insanlar olduğunu söylemişti. Süleyman dayanamayıp ağlamaya başladı “Her Ramazan ayı öncesi bu olaylar yaşanıyor. Biz müslümanlar kimseye zarar vermezken bizlere zarar veriyorlar. Dini değerlerimizi elimizden almak istiyorlar. Bizler sizlere ne yaptık ki bize böyle davranıyorsunuz? Terörist olduğumuzu sizlere kim söylüyor? Hayat hep böyledir zaten, doğruyu yaşatırsan veya doğruyu söylersen herkes senin yanlış olduğunu düşünür.” Süleyman’ın söyledikleri karşı-

sında ne söyleyeceğimi bilemedim. "Özür dilerim. Ben her zaman bana söyleneni biliyordum. Müslümanların her zaman terörist olduğu söylenirdi. Evet söylediklerin çok doğru, kim kendi dininden birisini ibadet sırasında öldürmek istesin ki?" Süleyman gözyaşlarını silmiş bana "Müslüman olduğumu bilseydin benim ile arkadaş olurmuydun?" dedi. O an ne söyleyeceğimi bilemedim. Kendisi ve ailesi çok iyi insanlardı, müslüman olduğu için onun gibi bir insan ile neden arkadaş olmak istemeyeyim? Sonuçta bir insanın karakterini ve ahlakını dinine göre yargılamak hiç doğru değil. "Evet, arkadaş olurdu. Çünkü sen ve ailen çok iyi insanlarsınız. Sen benim ile benim yahudi olduğumu bile bile arkadaş olduysan bende senin dine bakmadan arkadaş oldum." Süleyman gözyaşlarını tutamamış bana sarılarak kulağıma "Yaşadığımız kötü günlerden sonra bana bu sözleri söyleyen ve aileme hakaretler etmeyen başka dine mensup birisini bulduğum için Allah'a şükürler olsun." Müslümanlara karşı düşüncem o akşam yaşananlar sonrası çok değişmişti. Eve gider gitmez internetten müslümanlar ile ilgili araştırma yaptım. Kendi dinim ile bazı ortak noktaları vardı. Bazı noktalar ise çok farklı idi. İlahi kitapları Kuranı Kerim'di. İçeriğini çok merak etmiştim sabah bir kitapçıya gidip alacaktım. Sabah olduğunda Süleyman'a kitapçıya gideceğimi söyledim bana ailesi bir süre dışarıya çıkmasa daha iyi olacağını söylemiş. Kitapçıya gittiğimde Kuranı Kerim bulamadım. Nerede bulacağımı sormak istemedim ve dışarıya çıktım. Bir cami gördüm ve oraya doğru ilerledim bir adam camiden çıkıyordu ve ona Kuran nerede bulabileceğimi sordum bana müslüman mı oldun diye sordu. Ben ise hayır sadece içeriğini merak ediyorum dedim. O ise o halde ben sana hediye edeyim dedi ve camiye girip elinde bir Kuran ile çıktı. Bana "Kuşkusuz bu Kur'an en doğru olana iletir. İsrâ suresi 9. Ayet." dedi. Kitabı verdikten sonra bana gülümseyerek gitti. Süleyman haklı idi, müslümanlar ne kadar iyi insanlar kim onlara zarar vermek istesin ki? Eve gider gitmez Kuranın meailini okumaya başladım. Okurken kendimi hiç o kadar rahat ve huzurlu hissetmemiştim. Belki de müslümanlık gerçek dindi. Daha fazla okudum, okudukça daha çok etkilendim. Daha fazla dayanamayıp hemen islamı araştırmaya başladım. İslama dair okuduklarım kendi dinimin yanlışlıklarını gösteriyordu. O akşam sabah erkenden bir camiye gideceğimi planlamıştım. Sabah güneş doğmadan ailem uyuyorken hazırlanıp Mescidi Aksa'ya gittim. Süleyman ve babasıda oradaydılar. Onlara ve diğer kişilere gözükmeyeceğim bir yere geçtim ve onları izledim. Namaz kılmaya başladılar, imam sureler oku-

dukça ben kendimi daha huzurlu hissetmeye başladım. Namazları bittikten sonra kimseye görünmeye çalışmadan camiiden çıktım. Dışarıda oturup Süleyman'ı bekledim. Babası ile camiden çıktı, beni gördü ve yanıma geldi. Neden burada olduğumu sordu ona müslüman olmak istediğimi söyledim. Bana gözlerinin içi parlayarak baktı. Sarılıp elime tesbihini verdi. Bana, kötü günler yaşadığı zaman bu tesbih ile Allah'ı zikrettiğini ve rahatladığını söyledi. Beraber eve gittik ,onlara gittim ve bana müslüman olmak için ne yapmam gerektiğini müslüman olduktan sonra neler yapmam gerektiğini anlattı. Müslüman olmuşum, kendimi çok huzurlu hissediyordum. Bana ramazan ayında olduğumuzu ve yarından itibaren oruç tutmam gerektiğini söyledi. Eve gidip namaz kılmaya sureler ezberlemeye başlamıştım. Ertesi gün ise Süleyman ve babası ile Mescidi Aksa'ya sabah namazı kılmaya gidecektim. Sabah uyandığımda gün ağarmıştı. Namaza gidememiştim, namaza gidemediğim için çok üzülmüştüm Allah'a neden uyanmadığımı soruyordum sürekli. Aileme hala söylememiştim içeriye gidip onlar ile konuşmak istiyordum. İçeriye gittiğimde ailem haberleri izliyordu. Haberlerde sabah namazı saatlerinde Mescidi Aksa'ya saldırı olduğu ve birçok kişinin hayatını kaybettiği söyleniyordu. O an Süleyman ve babasının orada olduklarını ve onlara bir şey olup olmadığını düşündüm. Haberlerde vefat eden kişileri gösterirlerken ekranda Süleyman ve babasının cansız bedenlerini gördüm. Aileme fark ettirmeden odama gidip saatlerce ağlamıştım. Kimseye zararı dokunmayan ailenin namaz kıldıkları için öldürülmeye ne hakları vardı. Allah beni uyandırmamıştı çünkü hala soluyacak nefesim ve yaşayacak günlerim vardı. Şuan Mescidi Aksa'nın önünde Süleymanın bana verdiği tesbihi çekiyor ve ona beni müslüman olmama vesile olduğu için dua ediyorum.

